

Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa

Contents

Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa	2
1. Chương Mở Đầu:	2
2. Chương 1: Va Chạm	4
3. Chương 2: Bất Ngờ	5
4. Chương 3: Bé Và Ngày Sinh Nhật	6
5. Chương 4: Sân Thượng Và Bài Hát	8
6. Chương 5: Sinh Nhật Bé	11
7. Chương 6: Cơm Chùa	14
8. Chương 7: Phòng Cửa N	17
9. Chương 8: Đêm	20
10. Chương 9: Lo Lắng	22
11. Chương 10: Bên Bé	23
12. Chương 11: Bé	24
13. Chương 12: Phòng Gia Huy	26
14. Chương 13: Bữa Cơm	28
15. Chương 14: Chiến	31
16. Chương 15: I	33
17. Chương Ngoại Truyện: "mới Xảy Ra"	35
18. Chương 16: Trở Về	36
19. Chương 17: Cre	38
20. Chương 18: Chuẩn Bị	41
21. Chương 19: Thay Đổi	42
22. Chương 20: Hờn Dỗi	45
23. Chương 21: I Love You	47
24. Chương 22: Về Quê	50
25. Chương 23: Trên Chuyến Xe	52
26. Chương 24: Tác Chiến Đầu Tiên	54
27. Chương 25: Không Thể Tin Được	57
28. Chương 26: Đan Khăn	60
29. Chương 27: Valentin	63
30. Chương 28: Bên Nhau	66
31. Chương 29: Biển Đêm	68
32. Chương 30: Hành Động Đơn Độc I	71
33. Chương 31: Hành Động Đơn Độc II	73
34. Chương 32: Trở Về	76
35. Chương Ngoại Truyện 2: Điểm Hẹn	78
36. Chương 33: Hồ Vương Và Ai?	79
37. Chương 34: Chung Đôi	82
38. Chương 35: Chuẩn Bị	84
39. Chương 36: Thất Bại	86
40. Chương 37: Cần Hỗ Trợ	89
41. Chương 38: Vị Trí Trống Là Ai?	91

42. Chương 39: Miêu Nhân	93
43. Chương Ngoại Truyện Iii: Chiếc Tai Nghe	95
44. Chương 40: Bạn Cũ	96
45. Chương 41: Mà Là Ai?	100
46. Chương 42: Người Vận Chuyển	102
47. Chương 43: Thông Tin	104
48. Chương 44: Vị Trí	108
49. Chương 45: Một Chút Riêng Tư	110
50. Chương 46: Ngày Thi	112
51. Chương Ngoại Truyện Iv: Mps	114
52. Chương Ngoại Truyện: " Nỗi Nhớ"	115

Cho Em Mượn Bờ Vai Anh Lần Nữa

Giới thiệu

Cuộc đời có những thứ đi ngang ta qua và không bao giờ trở lại. Có những kỷ ức mãi mãi xa rời. Một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-em-muon-bo-vai-anh-lan-nua>

1. Chương Mở Đầu:

Học hành mệt nhọc. Nghỉ dài ngày về quê hương của mình. Trong lòng đang vui mừng. Đi xe bus ra bến xe. Sẽ chẳng có gì là lạ, khi bất chợt mình nhận ra, có một người con gái cùng đi với mình từ khi lên xe bus đến khi lên cả xe khách nữa.

Mà chỉ là nghĩ thôi, bị gì đâu, bịt kín cả mặt mũi thế ai mà biết, chắc là tại mình suy nghĩ lung tung thôi.

Ngồi trên xe chờ xuất bến. Lâu thấy cổ nội luôn. Mà sao con bé kia cũng lên xe. Chắc là về quê. Kệ đi, sao mình cứ soi mãi thế.

Cô gái đó lại ngồi cạnh mình, nhìn mình với một ánh mắt gì đó. Cũng không biết rõ cảm nhận của mình là như thế nào. Nhưng ánh mắt đó như muốn mình nhận ra người đó là ai. Mình cũng ngại, lơ hời mà không đúng chắc ngượng chết. Thôi ngồi im cho nó lành

Xe chuyển bánh. Ngồi trên xe gần 50 phút.

Chắc ai đi xe mà đợi lâu như thế cũng biết nóng lòng như thế nào. Lấy điện thoại, cắm tai nghe vào nghe nhạc. Đang nghe nữa chừng thì.

Bịch...

Cô gái đó gối đầu lên vai mình...

Ặc...

Cái khỉ gì thế...

Nâng đầu cô ta lên, ý là mình không cho gối. Mình không muốn có thêm cô gái nào gối lên vai mình thêm lần nữa (tất nhiên là trừ người nhà mình).

Quay sang nhìn.

Chợt nhận ra, ánh mắt đó rất quen.

Đã từng gặp ở đâu đó.

- Xin lỗi, vai mình đang đau. – thực chất là mình không muốn cho gối đầu

Bỗng nhìn mình. Thấy hơi long lanh. Đừng có nói là khóc nè nhé. Quên nó đi. Nghe nhạc tiếp đi.

Nó lôi điện thoại ra làm cái gì đó. Hình như gọi cho người yêu thì phải. Thật ra tính mình cũng hơi tò mò nhìn sang, thấy tìm tên “ My Word”. Rồi nhấn gọi.

“Rinh rinh...”

Ai gọi ỉnh vậy, không hiện tên nên không nghe máy (thành thói quen rồi không nghe máy người lạ).

“Rinh rinh...”

Lại gọi nữa. Kệ

“Rinh rinh...”

“Rinh rinh...”

.....

5 lần liền.

Bực cả mình. Tắt bà nó máy. Đang nghe nhạc.

Bịch...

Lại gối đầu lên vai mình

Mình đang định đẩy ra. Thì

- Anh không còn nhớ em là ai sao, không còn muốn nghe điện thoại của em sao?

- Hả??? – Mình ngạc nhiên hỏi – Nhớ gì cơ, nghe điện thoại?

- Anh không còn nhớ tới Bé này nữa rồi?

- Bé – Thực sự là mình đã giết mình.

Là “Bé”. Sao em lại ở đây. Em lấy chồng rồi mà. Cô ấy tháo khẩu trang ra. Thật sự đó là “Bé”. Là “Bé” ngày nào của mình. Chỉ là ngày nào của mình thôi.

- Em thấy mệt. Anh cho em mượn vai nhé

Mình cũng chẳng nói gì. Cô ấy tựa lên vai mình ngủ.

Lúc ấy, mình có rất nhiều câu hỏi. “Bé khỏe không?”, “Sao Bé lại ra ngoài này?”, “Bé đi làm ngoài này à?”, “Có phải là Bé mới gọi cho anh không?”, “Vẫn còn lưu số điện thoại của anh như thế không sợ chồng em ghen sao?” ... Muốn vờn câu hỏi hiện lên trong đầu mình.

Nhưng mình vẫn muốn hỏi một câu: “Thật ra ngày ấy em đã đi đâu?”

2. Chương 1: Va Chạm

Nhớ lại năm đó...

Mới vào được cổng trường đại học. Thực chất mình chỉ đổ vào hệ cao đẳng thôi. Hix. Học hành cũng có đến nỗi nào đâu. Chắc câu “Học tài thi phận” đúng với mình.

Bịch...

Ui da, mắt để lên trời à mây, chạy như ngựa vậy...

- Bạn có sao không, mình xin lỗi nhé!
- Xin gìiiii... – Mình nhìn xem hung thủ là ai. Là con gái ak - Mình không sao. Bạn có sao không? – Bỗng dưng oai với gái vài.
- Mình không sao. Có gì ình xin lỗi nhé. Hihi – Hồn nhiên ghê nha
- Không sao đâu mà. Mình cũng không để ý. Hihi.

Nhìn lại hung thủ đó.

Xinh – Sét đánh ngang đầu mình. Thất thần ngay lập tức.

- Cậu sao mà đơ người ra thế? Không sao thật chứ? – cô bé đó hỏi
- Ô. Mình không sao thật mà. – “Xinh thật” ý nghĩ trong đầu mình xuất hiện như thế đó.
- Vậy mình đi trước nhé.
- Ukm. Bạn đi nhé

Thôi nào, đi vào còn làm thủ tục nhập học nữa. Lâu vài chương ra. Từ 9h mà gần 11h mới xong. Sinh viên đông vài. Năm đầu tiên còn phải ở ký túc xá. Nhưng thôi, ở thế cho nó rẻ cũng được. Hihi.

Về nhận phòng của mình. Phòng 308

Mình nằm ngay giường một. Ở có một mình đến chiều.

Cạnh...

Có người mở cửa...

- Chào bạn. Bạn ở phòng này à?
- Ukm. Chào bạn, mình tên là H.
- Mình tên là Đức
- Ukm. Bạn học khoa gì thế?
- Mình học quản trị kinh doanh
- Vậy cùng lớp rùi. Ha ha
- Bạn cũng học quản trị kinh doanh à?
- Ukm. Mình cũng học quản trị kinh doanh. Bạn còn đồ gì không? Mình giúp cho?
- Cảm ơn bạn.

Sinh viên năm nhất là thế đó. Sau hai ngày, phòng tăng lên thành 8 người. 7 quản trị kinh doanh và một kế toán. Mới vào vui vậy đó. Haha. Sau này rùi biết.

Còn tận hai ngày nữa mới vào học. Cả phòng kể cho nhau nghe về mình. Nói chung là nói để biết nhau thôi. Cơ mà mình cũng biết được tên của tụi nó. Đức, Hải Tiên, Thái có tài đá bóng – tối đến chỉ có nghe tụi nó nói về đá bóng. Tuấn, Long, Hải thì chỉ có chơi game Gunny. Hào thì có tài đàn hát, vào này còn mang theo đàn, hát tặng của nhà 308 một bài. Mà công nhận nó hát hay thật. Gái chết vì nó cũng nhiều

nữa. Còn mình, chẳng có cái tài gì ngoài có thể ngồi máy tính hàng giờ đồng hồ. Không phải mình chơi game đâu. Vọc linh tinh ấy mà...

Mình đang ký lớp quản trị kinh doanh.

Cả trường có một lớp. Mà nó đông vãi. 178 mạng. Khiếp.

308 yên vị ở chỗ ngồi có thể nhìn thấy tất cả.

Đang vui vẻ nó chuyện với nhau. Tụi nó bàn về gái gú kinh khủng luôn. Còn mình thì chỉ biết ngồi nghe thôi. Có biết gì về gái đâu. Hihi

- Tụi mình ngồi cùng được không? – Giọng con gái
- Được chứ - Mình quay sang nhìn
- Ô. Sao lại là....

3. Chương 2: Bắt Ngờ

- Ô. Sao lại là - Cả hai đồng thanh.
 - Mới vào đã có gái theo mày rùi à H – Giọng thằng Đức vang lên
 - Nhìn nó kìa. Mặt dần thối ra – Được thêm thằng Tuấn lên tiếng
- Các bạn mà rơi vào hoàn cảnh như mình thì sẽ biết thế nào. Chỉ muốn nhảy lên đấm cho tụi nó mấy cái. Nhưng mà đang có con gái. Phải bình tĩnh, bình tĩnh.
- Tụi mình ngồi được chứ? – Giọng cô ấy lại vang lên
 - Ukm. Hai bạn ngồi đi.
 - Bạn cũng học lớp này à?
 - Ukm. Mình cũng học lớp này. Mình là H.
 - Mình tên là N. Còn đây là Quỳnh
 - Rất vui được làm quen với N và Quỳnh. Mấy đứa này là bạn cùng phòng với mình.
 - Chào các bạn. Mình tên là N. Rất vui được làm quen với các bạn.
 - Tụi mình cũng thế - Lại là thằng Đức.
 - Bạn bè cũng lớp với nhau cả rùi – Lần này là thằng Thái.
 - Bạn là người yêu của thằng này à – Thằng Hải vừa chỉ mình vừa nói
- Ngay lập tức mình nhìn tụi nó với ánh mắt này. Muốn độn thổ lòi tụi nó đi theo mắt
- Đầu bà chúng mày. Cái gì thế - Ngượng chết với cái lũ này mất
 - Ô không phải thì thôi. Hê hê – Nhìn mặt thằng Hải mình thực sự muốn đấm có nó ngay lập tức
 - Mình không phải là người yêu của H. Tụi mình mới quen nhau xong mà – N lên tiếng gỡ ình. May quá.
 - Thế à? Bạn có người yêu chưa? - Thằng Hải lại lên tiếng. Thực sự muốn độn thổ với tụi nó mất
 - Ukm. Mình chưa có người yêu.
 - Thôi! Tao xin chúng mày yên lặng nào. Hối vớ vẩn – Ngượng chết đi được
 - Tụi tao có hỏi mày đâu. He he – Thằng Đức phán

Cũng may là sau đó tụi nó im lặng, không chắc đập đầu xuống đất mà chết vì xấu hổ mất.

Lớp mình đông gái vãi ra. 178 mạng mà mất 128 là gái. Vẫn chưa bằng lớp thằng Hào. Lớp nó 146 mạng mà có 5 thằng. Kinh khủng

Lớp mình nhìn thấy nhiều đứa con gái cũng được. Nhưng mình chú ý tới N nhiều hơn. Dáng người nhỏ nhắn, nhìn dễ thương thật. Mình với N đó rất hay nói chuyện với nhau. Ngồi học cũng cùng nhau luôn. Nhiều thằng trong lớp gato lắm. Nhưng kệ thôi. Chẳng liên quan. Ai có số tự hưởng. Hehe

Học trong cái lớp này cũng bình thường. Điểm số lúc năm đầu toàn cao nhất lớp. Được tôn làm lớp phó học tập. Rồi sau làm cả lớp phó cộng đồng. Tóm lại tụi nó gọi mình là “phó”. Hồi đó oai vãi ra. Điểm cao ngất trời, thấp nhất chỉ là 7 điểm (Sinh viên thế là được rồi). N học cũng được nhưng điểm không được cao. Cũng đứng thứ 25/178. Thế là được rồi.

Không biết có phải mình tự nhận không hay là do điều gì. Nhưng mình thấy là N cũng rất hối hận mình. Hồi đầu mình cũng chỉ là xã giao thôi. Nhưng dần dần, không thấy N đi học là thấy không yên. Chẳng nhớ mình nhớ N à.

- Quỳnh ơi!
- Hả? Gì vậy phó – Quỳnh nói(bạn cùng phòng và rất thân với N)
- N sao hôm nay không thấy đâu vậy?
- À! Nhớ rùi à. Hihi. N nó bị ốm ở phòng
- Ặc. Nhớ gì? Bạn bè không thấy đi học hỏi thăm thôi! Thế N ốm thế nào – Mặt mình khi đó thấy nóng ran.
- Không nhớ thì hỏi làm gì? Nó ốm bình thường thôi! Không sao đâu
- Thật hả? Vậy được rồi.
- À! Mà nó nói là không được để phó biết đấy.
- Hơ! Sao còn nói? Bạn bè thế đấy!
- Sao? Không muốn biết hả? Vậy lần sau đừng hỏi nữa nhá? Giúp cho lại còn bị nói
- O. Không. Mình đùa thui mà – Sau mà mất tin thì biết nhờ ai. Hix
- Đùa thui! Mà phó ghi bài đủ không? Mượn nào?
- O. Có mà mượn làm gì
- Mượn cho con bé chép. À muốn lên phòng chơi không?
- Hả. Bé...

4. Chương 3: Bé Và Ngày Sinh Nhật

- Là con N đó.
- Ờ. Mà không chép bài à
- Chép làm gì. Học chỉ muốn ngủ
- Học thế đấy
- Thế thì sao?
- Không sao! Mà tối mới có sao. Hehe

- Muốn cãi nhau hả?
- Không. Em nào gám cãi nhau với lớp trưởng
- Biết thế là ngoan
- Này! Đừng được đà lấn tới. Thấy bạn ngoan hiền bắt nạt nhé
- Ngoan hiền thật sao?
- Thôi! Em thua. Mà sao gọi N là bé vậy?
- Thì ở nhà nó gọi là thế mà. Không biết à?
- Không.
- Thì giờ biết rồi đó. Mà không phải ai cũng được gọi như thế đâu nhé.
- Sao vậy?
- Cả phòng có mình ta gọi là “Bé” thôi.
- Độc nhỉ!
- Chuyện. Mà có ược vở không?
- Dạ. Đây thưa chị

Cũng may sinh viên năm nhất mình còn ngoan. Ghi chép bài vở đầy đủ nên còn ược được. Về sau không phải dùng vở thích thật

Quen N được thời gian mình cũng biết chút ít. Thì ra quê cùng, mà khác huyện thôi. Thích uống sting – sau này mình cũng thích vì lần nào đi uống nước với N rồi uống cùng (lây bệnh thì phải ^^), N thích được đi chơi khắp nơi, nấu nướng cũng tốt... Còn nhiều lắm.

- Happy birthday – N xuất hiện với món quà trên tay
- O. Cảm ơn. Sao biết vậy.
- Thì xem thẻ sinh viên của H mà.
- À. Quên mất. Cảm ơn nhé
- Đừng nói là H quên sinh nhật mình nhé?
- Đâu. Quên sao được. Mà N cũng sinh nhật tháng này nhỉ?
- Sau H một ngày
- Vậy là ngày mai à?
- Ngốc thế! Chẳng nhẽ là hôm qua – Vừa nói N vừa lấy tay dí vào đầu mình
- Ôi! Anh chị lãng mạn quá – Bí thư lớp và lớp trưởng (một cặp với nhau)
- Đâu bằng một số người?
- Ai cơ? - Lão bí thư giả ngơ
- Mà quà của em đâu anh? (lão bí thư hơn mình 2 tuổi nên gọi vậy)
- Ngày gì mà quà?
- Sinh nhật em
- Anh biết đâu?
- Giờ biết rồi đó
- Thôi cứ coi như là chưa biết đi

- Ặc. Anh em tốt vải
- Thế chú thích gì?
- Em thích kim cương
- Mà thích cương này – Vừa nói lão vừa giơ nắm đấm
- Thì anh hỏi em mà
- Tao bán rằng tao đã nhé
- Vâng. Bán nhanh đi anh

Cũng may là có chuông hết giờ. Té lệ không lại no đòn.

Bọn cùng phòng hum nay tổ chức ình có bánh gato to đùng, vịt gà rồi rượu. Cầm động vải ra T_T

Nửa đêm

Rinh rinh ...

- Alo
- H ngủ rùi à?
- Ai đấy?
- N đây!
- Hả? – Nhìn lại điện thoại. “ N QT13”
- Sao vậy!
- Không sao. Bất ngờ quá – Đang buồn ngủ mà tỉnh như sáo luôn.
- O. N làm phiền à?
- Không. Không. Nhưng có chuyện gì vậy? – Không biết từ bao giờ mình lại ngóng điện thoại của N đến vậy. Đến mình còn không hiểu nữa
- Không. N đang ở trên sân thượng - Giọng buồn buồn
- Làm gì vậy. Đừng nghĩ bậy nha

5. Chương 4: Sân Thượng Và Bài Hát

- Làm gì vậy. Đừng nghĩ bậy nha– Tự dưng mình thấy lo lắng
- Nè. Nghĩ bậy gì thế. Hum nay, trời nhiều sao gió mát nên lên ngắm thôi
- Thật chứ
- Thật mà. H lên này được chứ
- Được

Ba chân bốn cẳng chạy lên. Thấy N trên này. N đang đứng đấy. Mặc một chiếc váy trắng.

“Đẹp quá” – Ý nghĩ đó lại hiện lên trong đầu mình

- Lên đến nơi rùi à
- Ờ. Sao N biết vậy? – N như có mắt đằng sau vậy

- Tự cảm nhận thấy thôi mà

Lại gần N. Hôm nay N đẹp thật. Tự đứng trong lòng thấy có gì đó rất khó tả. Mình cứ đứng thế mãi với N. Trời hôm nay đầy sao gió nhẹ nhẹ

- H thấy N là người thế nào? – Giọng N phá đi sự im lặng.

- Ô. Sao lại hỏi vậy? – Ngơ ngác

- Thì H cứ trả lời đi?

- Ồ. H thấy N là người vui vẻ, hòa đồng với bạn bè.

Còn gì nữa không?

- Ồ. Còn. N nhỏ nhắn đáng yêu

...

- Hết rồi à?

- Giờ H đang rối chứ muốn nói nhiều lắm. Hihi – Mình chỉ biết cười trừ

N quay sang nhìn mình. Rồi tiến lại gần.

- Sao H ngốc thế?

Ngốc. Ngốc gì thế??? Hồi đó mình ngây ngô tới vậy đó. Tình cảm của một người con gái với mình mà mình chỉ biết đứng ngây ra.

- H thấy bạn Hoa thế nào?

- Sao lại hỏi vậy? – Nhắc tới mình mới nhớ ra con bé đó. Hoa cùng quê với mình. Cũng vui vẻ, hay quan tâm mình. Mình nhận làm em gái cho đỡ buồn.

- H không thấy Hoa có tình cảm với H sao?

- Không. Làm gì có. Mình coi Hoa như em gái thôi – Chết. Sao tự đứng hỏi mình thế?

- H là con trai sao hiểu hết tâm sự của con gái.

- O...

- Còn 1 phút nữa là hết sinh nhật của H rồi.

- Và sẽ tới sinh nhật của N – Mình cuối cùng cũng nghĩ ra được một câu

- Tưởng quên chứ.

- Quên sao. Còn chưa đầy 24 giờ mà

Mình và N quay sang nhìn nhau. Trong tối thôi nhưng mình cảm nhận thấy N đang cười, nghe được từng nhịp tim mà cả hai đứa cùng đập

“ Rình rình...”

- Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday happy birthday

Happy birth day to you – Lần đầu tiên trong đời mình hát ột người nghe. Không hiểu sao lúc đó mình lại có dũng khí tới vậy

- Cảm ơn H nhé – N vòng tay qua ôm lấy mình.

Lúc đó, mình như chết lặng đi vậy. Lần đầu tiên có một người con gái ôm lấy mình không phải là người trong gia đình. Mình cảm thấy lúc đó mặt mình nóng ran như đang trong lò bát quái vậy.

- Trên này gió lên rồi. Mình đi xuống đi – N bỏ mình ra và nói

- Ukm. Mình xuống đi

N và mình cùng xuống. Không nắm ta nhau đi. Không thêm một lời nói. Không một tiếng động. Lặng lẽ bước xuống nhưng trong lòng thì thấy ấm áp.

“Rinh rinh..”

- Ngủ ngon nhé^^ - Tin nhắn của N.

- Hihi. Ngủ ngon nhé

- Cảm ơn về món quà nhé.

- Quà nào cơ?

- Sao nhanh quên thế? Bài hát.

- À. Không có gì. Mai sẽ có món quà bất ngờ hơn cơ.

- Thật sao?

- Thật mà

- Mà mở quà của N ra chưa?

- Giờ mở nè

- Chưa mở sao?

- Chưa

- Mở quà của những ai rồi?

- Chưa. Tính hôm nay mới mở

- Đợi N sang mở cùng. Còn giờ mở quà của N ra trước đi nhé

- Ukm. N ngủ đi

- Ukm. Ngủ đây?

- Mình đi tới đâu rồi anh?

- Hà Nam

- Anh giờ đang ở đâu vậy?

- Hà Nội

- Hà Nội giờ lạnh anh nhỉ?

- Bình thường

- Anh còn giữ quà của em chứ?

- Không

- Sao vậy? – Bé nâng đầu dậy nhìn mình

- Tự hiểu đi

.....

Sự im lặng bao trùm lên tất cả. Bé thừa đủ thông minh để hiểu sao mình lại như vậy. Chẳng còn lại món quà nào mình giữ lại. Mình đã đem đốt sạch đi như tự nhắc với mình sẽ không bao giờ tha thứ cho người đó. Và vì giờ trong lòng mình luôn hằn sâu hình bóng của một người khác. Một người mình mãi yêu.

6. Chương 5: Sinh Nhật Bé

Chap 5: Sinh nhật bé

- Happy birthday to you
 - Thank you my friend
 - Nothing
 - Hai đứa lại còn bày đặt tiếng anh nữa. Dân ta dùng tiếng của ta đi – Con Quỳnh chen ngang
 - Chị trưởng sao hum nay nóng thế. Hihi
 - Ông không im lặng là chị lược ông lên đấy – Lớp trưởng nổi nóng rồi
 - Á. Sợ quá
 - Thôi. Nó với Cường đang giận nhau đấy – N lên tiếng giải thích
 - À. Sorry
 - Mà cái gì ở trong này đấy.
 - Bí mật. Về nhà mới được mở.
 - Ồ.
 - Mà không đeo à?
 - Đeo gì?
 - Mở quà chưa?
 - Ồ. Rồi. Nhưng mà không quen đeo. Nóng lắm
 - Hix. Không thích quà của N tặng sao – N nói vẻ buồn buồn
 - Không phải thích chứ. Nhưng mà H không quen thôi.
 - Ra chơi chạy về đeo lên đi.
 - Ồ
 - Ồ a cái gì?
 - Rồi. Lát chạy về ký túc lấy đeo là được mà. Hihi
 - Nhớ đấy!
 - Biết rồi mà
- Cường bước vào lớp. Mặt có vẻ nặng nề. Xuống cuối lớp ngồi. Vụ này có vẻ căng đây.
- Nè. Sao tụi nó giận nhau thế N? – Minh quay sang hỏi N
 - Ủa. Sao tự dưng quan tâm đến chuyện người khác thế? - N quay sang hỏi
 - Hỏi sau này còn rút kinh nghiệm nữa chứ - Chẳng hiểu tạo sao lúc đó mình lại hỏi thế nữa
 - Thích con bé nào rồi hả? – N nhìn chằm chằm vào mắt mình.
- Ai mà bị người con gái nào nhìn thì biết. Họ có thể nhìn vào trong tận tim gan bạn đang nghĩ gì. Đừng để con gái nhìn thẳng vào mắt bạn. Không giấu được gì đâu
- À. Không. Sau này có còn rút kinh nghiệm được chứ - Bối rồi.

- Hôm qua, N với Quỳnh thấy Cường đi với con bé nào đó thân mật lắm. Khoác tay nhau đi trên đường nữa.

- Vậy là nó ghen hả?

- Ừ

- Biết con bé đó là ai chưa?

- Chưa

- Để H về hỏi cho

- Ukm. Có gì nói với N nhé

- Tất nhiên rồi

- Hihi. Cô vào lớp rồi kìa

Buổi học Toán cao cấp bắt đầu...

“Reng reng...”

- Ra chơi thôi chúng mày

- Tao muốn về đi ngủ quá

- Chúng mày học hành thế đấy

- Học lấy kiến thức chứ để ghi tên à

- Chúng mày hôm nay chăm vải ra

- Kệ tao. Hêhê

Đây là 308 đấy.Ồ ào nhất cái lớp. Nhưng thử thiếu xem. Lớp lại như cái nhà xác ấy.

- Không về phòng à – N lên tiếng

- Về làm gì?

- Đầu óc như ông già ấy nhanh quên thế

- À. Đợi tý nữa

- Nhanh đi. Không còn vào lớp học tiếp nữa chứ

- Ồ. Về đây. Hihi

Bơi về tới ký túc xá. Cái khăn này tuy không phải tự đan. Nhưng là chiếc khăn thứ 2 mình được tặng trong đời (cái đầu tiên là bà chị trời đánh của mình tặng).

- Khăn đâu ra thế mày? – Thắng Đức ra khoác vai mình hỏi

- Cái này trong đồng quà của tao.

- Thế à. Ai tặng thế? – Hải Tiền xen vào. Tụi nó bắt đầu rùi đó

- Quà tao chúng mày hỏi làm gì? Chúng mày ghen à?

- Bạn bè quan tâm nhau tý thôi mà

- À. Vậy tối qua mày nói mơ tên ai? Có cần tao gọi ra bạn ý ra ày nói chuyện luôn không? Thủy....

- Im ngay!- Hải Tiền bịt miệng mình lại

- Bà mày! Tao còn chưa gọi mà? – Minh vàng tay nó ra

- Mày được lắm!

- Tao mà lì. Haha

Mình quay về chỗ ngồi. ở lại chỗ đó chắc đến chết với tụi nó mất. Thấy N mỉm cười. Hihi. Tự dưng mình thấy trong lòng sao ấy. Khó tả.

- Vẫn chưa hợp lắm - N lên tiếng
- Không sao thế này là đẹp rồi - Mình thấy bối rối quá
- Nhưng da H đen thế. Không hợp
- Đen – Mặt mình thế này 0.o
- Tự xem lại xem đúng không?
- Thế này là trắng hơn trước rồi đấy
- Vậy trước là cột nhà cháy sao
- Ồ
- Đùa thôi. Thích không
- Thích chứ. Nhưng thích đan tay cơ
- Vậy hả... Đợi đến Tết nhé
- Phải tới tận Tết sao
- Không muốn hả
- Không phải. Đến lúc đó thì hơi lâu
- Vậy muốn lúc nào
- Ngày mai
- Hix. N là siêu nhân sao
- Hihi. Đùa thôi. Lúc nào có cũng được mà
- Tối nay, H có rảnh không?
- Sinh viên năm nhất nghĩ xem làm gì mà không rảnh
- Ngồi nghịch máy tính
- Tối nay ta sẽ không nghịch máy tính
- Vậy tối đi chơi với N nha
- Hả?
- Hả gì? Sinh nhật N mà. 9h nhé
- Sao muộn vậy?
- Còn phòng tổ chức nữa
- Ờ ờ
- Ngốc lắm – N nheo mắt cười. Không cưỡng lại được vẻ đáng yêu ấy
- Vậy 8h50 H ở dưới ký túc chờ nhé
- Ok

Mình mong đến tối qua

7. Chương 6: Cơm Chùa

Về tới phòng, chạy qua 307, Cường đang nằm trên giường. Bất thần gì đó. Haiz yêu là khổ thế đấy

- Anh zai. Hum nay sao thế?
 - Mà té đi đang bực mình đấy
 - Ai làm anh bực mình để em xử cho
 - Mà đấy
 - Em đã làm gì đâu
 - Đang làm đấy
 - Hihi. Em hỏi thăm mà. Giận nhau với cái Quỳnh à. Sao vậy?
 - Hôm qua tau đi chơi với con em tao. Nó thấy. Giải thích có chịu nghe đâu. Tao kệ luôn
 - Ấy. Đừng nóng. Chuyện đâu sẽ vào đó. Muốn gặp nó nói chuyện không?
 - Nó có muốn gặp tao đâu
 - Không muốn mà được với H này sao
 - Mà có cách gì
 - Một bữa ở căng-tin
 - Mà được nhỉ
 - Em mà lị
 - Không được là mà phải trả tiền đấy
 - Không phải mình em ăn đâu
 - Mà đừng nói là cái đội 308 đấy
 - Không. Hai cô gái nữa
 - Chưa đủ phiền à
 - Phiền gì
 - Gái
 - Hai người này quen mà
 - Ai?
 - Đi là biết. Nhanh đi. Em đói rồi. À. Con em anh còn đấy không?
 - Còn
 - Vậy gọi nó đi luôn
 - Mà định quét ví tao à
 - Nào giám. Anh mà không gọi là không xong đâu
 - Thằng quỷ
- Té nhanh về phòng mặc quần áo. Dặn tụi trong phòng hôm nay đi ăn cơm mời
- Con ngu nào mời mà ăn cơm đấy? – Hải Tiên lên tiếng
 - À. Bạn Thủy mời tao đi ăn cơm với bạn ấy cho vui. Chứ ăn một mình bạn ấy buồn lắm
 - Cái gì?

- Hehe. Bạn Thủy mà nhìn thấy bộ dạng của mày giờ nhỉ. Tiền nhà ta được một cái răng trắng. Còn lại người thì như than – té nhanh không lại ăn mấy cú karate của nó lại thâm người.

Xuống căng – tin, đã thấy anh em nhà Cường đứng ở đấy. Theo như kế hoạch mình nói với N thì sẽ xuống căng-tin ăn cơm thì vô tình gặp. Rồi ngồi chung. Mong là kế hoạch được thành công.

- Ý. Bao lâu rồi hôm nay mới gặp được N ở đây – Minh giả ngây hỏi

- Sao hôm nay đi ăn sớm thế H. Có cả Cường nữa à. Mà ai đây? – N trả lời lại

- À. Đây là em gái anh Cường. Vào này chơi với bạn nó rồi qua chỗ anh Cường chơi.

- Em chào chị. Em là Lan. Em ruột của anh Cường

- Hay mình ăn chung đi. Coi như anh Cường mời ra mắt em gái – Nhanh chớp thời cơ ngay

- Vậy cũng được. Quỳnh nó đang ngồi ở bàn kia đợi kìa.

- Vậy mình chọn món rồi lại đồ luôn đi – Quay sang hai anh em nhà Cường – Lan đợi ở đây nhé em, anh Cường vào trong thanh toán

- Mày... – Cường nhìn mình không nói được gì

- Khôn vừa thôi chứ - N kéo tai mình lại nói

- Khôn thế mới sống được chứ. Hihi. Sinh viên mà – Minh thả thính lại vào tai N

- Thế hai đứa có chọn món không – Cường nhìn hai đứa mình nói

- Có chứ - cả hai đồng thanh

Được bữa cơm chùa, chọn đã tay. Cường nhăn mặt nhìn mình chọn. N chỉ biết có lắc đầu thôi. Hehe. Đời sinh viên mấy khi. Mang đồ ăn ra bàn, Quỳnh nó nhìn 0.0, ngạc nhiên lắm.

- Có cho ngồi không lớp trưởng. Lan ơi vào ngồi cùng em – Nhanh ý tứ nào

- Ai đấy? – Quỳnh nhìn mình với anh mắt tra hỏi

- Em gái anh Cường

- Em gái?

- Ukm

- Em chào chị - Lan nói

- Chào em

- Chị là Quỳnh ạ?

- Ukm. Sao không em

- Dạ. Em thấy anh Cường nhà em kể chị suốt

- Anh Cường nhà em?

- Dạ. Em là em ruột anh Cường mà. Em vào này chơi với bạn tiên ghé anh Cường chơi luôn.

- Anh Cường kể những gì với em thế?

- Nhiều lắm chị ạ

- Thôi. Có gì hai người tâm sự sau đi. Trời đánh tránh miếng ăn – Minh đói lắm rồi

- Đúng đấy. Ăn đi – N lên tiếng giúp mình

- Đợi Cường nó vào đã – Quỳnh nói

- Quan tâm nhau nhỉ?

- Ông muốn bị mất quan tâm không
- Dạ không. Chị thì em sợ rồi
- Anh chị vui vẻ nhỉ?
- Em không thấy sao?
- Thấy gì ạ?
- Chỉ có mình anh là vui vẻ thôi. Haha
- Cả chị này nữa này anh – Lan chỉ N nói – Hai người đúng là một cặp Phù...
- Eo. Mất vệ sinh quá
- Em làm anh sặc chứ ai
- Có tật thì giật mình
- Trời đánh tránh miếng anh. Tha cho anh ăn đã
- Sau bữa cơm, mình rủ N té lệ để ba người ở lại nói chuyện. Ra quán nước đầu cổng trường
- Chị Vân, em hai sting nhé
- Thấy hai đứa ra là biết rồi
- Khách hàng quen thuộc mà lị
- Đợi tý đi
- Nghiện sting rồi à
- Chắc thế. Nhưng vẫn thích cafe hơn
- Sao không gọi?
- N có thích uống đâu
- Kệ N. H uống gì thì cứ uống chứ
- Lỡ gọi rồi
- Mà này
- Sao?
- Mấy hôm nữa nghỉ dài ngày, N có về quê không?
- Có chứ
- Vậy đợi về cùng nhé
- Xem đã
- Sao lại phải xem?
- Xem thái độ chứ sao
- Haiz.
- Mà về ký túc đi
- Làm gì?
- Mở quà
- Ồ

- Mở cái nào chưa? – mặt N nghiêm nghị
- Rồi. Phải mở chứ. Hihi – Trêu N xem thể nào nào
- Của ai? – N bắt đầu hơi cau mày

8. Chương 7: Phòng Của N

- Của ai? – N bắt đầu hơi cau mày
- Của N đó
- Hix
- Thế có về ký túc nữa không?
- Có. Mang qua phòng N
- Còn bọn trong phòng N
- Đi hội chợ rồi
- Giữa trưa đi. Bọn nó điên rùi
- Có qua không?
- Có chứ

Không biết phòng N thế nào nhỉ. Mình tò mò muốn biết quá. Sao có thể bỏ lỡ cơ hội được. Về phòng. Mấy con lợn này ngủ kinh thế

May mà nhờ võ công thâm hậu, luồn lượn, lách lách, còn học được thêm thuật tàng hình và lặn ba vi bộ mà thoát khỏi tầm kiểm soát của thanh tra ký túc (Nhiệm kiểm hiệp tỵ). Như thằng ăn trộm vậy. Khổ thế đấy. Hix

- Vào đi! Ngó nghiêng gì thế? Không có ai đâu - N cười nói
- Ờ ờ

Đúng là phòng con gái. Không đồ đạc lung tung như phòng mình (cứ về đến phòng là tiện tay quăng).

Chỗ N ở rất sạch sẽ (Trong phòng chỗ mình cũng là sạch nhất rồi). Mà... sao nhiều quà thế nhỉ? Có cả gấu bông, cá sấu nhìn còn mới lắm. Hix quà của mình chẳng ăn nhằm gì rùi.

- Hộp này của H nhỉ? Mở trước đã. Hihi – N bóc quà của mình
 - Đẹp quá, H tự làm à?
 - Ờ. Xấu mà. H làm còn vụng lắm – Xấu hổ quá
 - Không. N thích lắm. Sau ai làm cho N thế này thành thật. N sẽ lấy người đó.
 - Thật sao?
 - Thật luôn. Mà cái túi gì trên tay thế. Túi quà đấy hả
 - Ukm
 - Mang lại đây đi. Mình cùng mở
- Mình không có nhiều quà giống N, chỉ là bọn bạn cùng phòng, em gái và Cường.
- Hộp ước này – N nói – Cái này là của Hoa đúng không?

- Ồ. Mà cái này có gì nghĩa gì thế?
- H không biết thật à?
- Không
- Về tìm hiểu đi
- Thôi mà giải thích đi
- Tự hiểu đi
- Ồ. N cũng có hộp ước này
- À. Của Gia Huy
- Gia Huy
- Ukm. Anh ấy hơn mình 4 tuổi lận đấy. Tốt với N lắm
- Tốt với N lắm
- Ukm
- Là... thôi.
- Sao?
- Người yêu của N à?
- Không. N chỉ xem như anh trai thôi – N hiểu là mình nghĩ gì. N quá sắc sảo
- Vậy được rồi
- Thôi bóc tiếp đi!

Cũng chỉ mất một lúc để bóc hết cái đồng quà đó. Sau đó, mình rủ N đi uống nước. Lại luồn luồn, lách lánh tránh xa những ánh mắt trêu mến của các thanh tra thân yêu nếu không muốn bị kỷ luật. Haiz. Khổ thế đấy.

- Chị Vân – Minh hét lên
- Biết rồi. Hai đứa ngồi đó đi – chị Vân lên tiếng
- Cho một Sting và một nâu đá – N lên tiếng
- O – Minh quay sang
- Không giống mọi khi nữa à – chị Vân ra hỏi
- Không ạ - N nhanh nhau đáp
- Nè – mình gọi N
- Sao
- Sao hôm nay lại gọi thế?
- H thích cafe mà
- Uống cùng cũng được mà
- Ai nói là cho H
- Hử
- Cho N cơ mà
- Uống tối không ngủ được đâu
- Không ngủ để chọc cho H không nghịch mấy tính nữa

- Hơ. Tối nay tại hạ sẽ tắt điện thoại
- Thử xem
- Giờ tắt luôn
- Nay tối gọi đi chơi với N không thấy thì liệu
- Ừc
- Mà không thấy Cường với Quỳnh đâu nhỉ?
- À. Anh Cường nói đi hội chợ rồi
- Haiz. Chán thế
- Ngồi với H chán à
- Ukm
- Hả?
- Có người được đưa đi chơi. Còn mình thì phải rủ mới đi
- Của hai đứa này – chị Vân mang đồ ra
- Em cảm ơn – cả hai đứa đồng thanh
- Mà tối nay đi đâu thế N – Mình quay sang hỏi N
- Tối rồi biết – Lúc nào N cũng bí mật thế
- Nói luôn đi
- Không đi thì ở nhà
- Hix

- Hành khách nghỉ ngơi 30 phút – Tiếng nhà xe vang lên

.....

- Xuống không?
- Dạ. Anh xuống đi. Em muốn ở trên này
- Ukm

Mình nhìn thấy ánh mắt của Bé. Trong đó có nỗi buồn và sợ. Lâu lắm rồi từ ngày đó, mình không thấy.

- Chị cho em chai sting. À. 2 chai
- Của em hết 30.000
- Em gửi chị

Trở về xe, Bé vẫn ngồi đó mắt đờ đờ buồn. Tự dưng mình thấy buồn. Không biết tại sao lại thế nữa. Có cái gì đó từ quá khứ đang len lỏi tìm lối thoát. Khoan đã, không được như thế. Trấn tĩnh lại mình về chỗ.

- Uống không?
- Anh vẫn còn nhớ?
- Uống không? – Không để Bé nói hết câu
- Có - Bé cầm lấy chai Sting

Mình mở chai Sting ra uống. Uống xong hơi đầu. Bé cầm lấy tay mình phím mật ngữ xưa “ Có người theo anh. Cẩn thận. Mũ đen, áo khoác vàng”

“Gì?”. Nhìn quanh xe. Đúng là có một người như vậy. Đợi đã, mình thấy người này từ trong ngõ trọ mà. Cũng lên xe này sao. Sao Bé biết vậy? À, cũng không có gì lạ? Tài năng của Bé là đây mà. Miêu Nhân

9. Chương 8: Đêm

Đang tranh thủ ngủ tý, trưa không được ngủ.

“Rình rình...”

- Alo

- Có đi không vậy? – Tiếng N bên kia đầu điện thoại

- O. Có chứ. 5 phút nhé

- Nhanh lên

Tắt vội điện thoại. Mặc bộ quần áo ủi cả buổi chiều. Lần đầu tiên đi chơi với con gái thế đấy. Chuẩn bị tươm tất. Quần áo, giày dép tươm tất lắm. Không được để một lỗi nhỏ gì.

- Mà làm gì mà ầm ầm thế? – thằng Đức ngái ngủ nói

- Tao đi chơi – ngoái lại trả lời thằng Đức

- Nhỏ thôi. Đang ngủ - Xong nó lại đắp chăn ngủ

- Mà cứ ngủ đi – nói nốt câu với nó

- Té nhanh đi tao còn chốt cửa – Thái nó đỏ cả mắt lên rồi

- Có gì tao gọi mở cửa nhé - dặn dò nó

- Còn thằng Hải Tiền nữa?

- Tao cứ dặn thế

- Lẹ đi – đuổi mình như đuổi tà vậy

Chạy qua ký túc nữ. Nhấn máy gọi

- Gì?

- Đâu rồi

- Đằng sau quay – kiểu nói chuyện của N với mình là thế đó

Mình quay lại phía sau.

Oa. Nhìn N hôm nay đẹp quá. Khác hẳn với mọi ngày. Không son phấn. Mặc một chiếc váy bò rộng. N đẹp hơn tất cả mọi ngày.

- Sắp hóa đá rồi đó. Đi nào – Giọng của N cắt ngang suy nghĩ nào

- Ukm. Đi thôi. Mà đi đâu

- Biển

- Ok

Đêm hôm nay đẹp thật. Trời không mây, trăng sáng. Ánh trăng soi sáng lên vẻ đẹp của N. Đẹp tự nhiên. Không hiểu tại sao lúc đó mình lại cầm tay của N đi được nữa. Vẻ đẹp dịu dàng của Bé đã lấn át tất cả sự run sợ của mình. N chỉ nhìn mình một cái rồi cũng để yên. Bãi biển dài chỉ có hai người. Và mình khi đó cũng chỉ cần có thế.

- N muốn cứ như thế này mãi
- H cũng vậy
- H đã từng nắm tay người con gái nào khác chưa?
- Rồi
- Gì? – N bỏ tay mình ra. Nhưng mình đã cầm lại rất nhanh
- Là mẹ của H đó. Chưa nghe nói hết đã!
- Sao
- Không được bỏ tay ra
- Tay của người ta cơ mà
- Nhưng đang trong tay H mà. Đố thoát ra được đấy?
- Đố dám bỏ ra đấy
- Hihi
- H này
- Sao vậy?
- H có bao giờ nghĩ mình có thể đi cùng nhau thế này không
- Nếu N muốn, H sẽ đi thế này mãi với N

N siết chặt tay với mình. Con tim của mình đang đập không theo nhịp nữa. Cứ vậy, hai người đi trên bờ cát dài. Dù gió thổi thế nào nhưng mình vẫn thấy ấm áp

- N này
- Gì vậy?
- Sao thấy Quỳnh gọi N là “Bé”
- Đó là tên ở nhà của N. Không mấy ai biết cả. Sao hỏi vậy?
- Thì thấy lạ nên hỏi thôi
- Thế thôi à?
- Uhm. Mà H cũng có thể gọi như thế được chứ?

N bỗng dừng lại. Nhìn mình. Ánh mắt đó vui vẻ làm sao. Nụ cười trên môi. Dù chỉ là mỉm cười cũng rất đẹp, rất đẹp trong mắt mình.

Bỗng N ôm ngang người mình. Trời! Chuyện gì thế này. Chưa bao giờ mình nghĩ tới điều này. Nóng. Người mình thấy nóng rực. Mình nghe được con tim như muốn nhảy ra ngoài

- Tất nhiên là được rồi. Nhưng với điều kiện – N cất tiếng phá đi sự im lặng
- Điều kiện gì? – Mình hỏi cho N nói
- Từ nay về sau phải gọi như thế. Không được thay đổi.
- Tất nhiên là được mà N... À không, Bé chứ

Bé càng siết chặt vòng tay của mình hơn. Chúng mình nhìn nhau. Có lẽ cả hai đã tự hiểu được nỗi lòng. Vách đá hướng mũi ra biển, có một đôi đang đi lên đấy. Ấm áp, tay trong tay. Thế giới như ngừng quay, chỉ có mình và Bé. Mình đang muốn nói một điều.

- Giúp tôi với

10. Chương 9: Lo Lắng

- Giúp tôi với – có tiếng kêu cứu làm mình và Bé giật mình

Hướng mắt nhìn về hướng kêu.

- Có chuyện gì vậy nhỉ? – Bé nắm chặt tay mình hỏi

- H cũng đâu có biết. Xem thể nào đã

- Ukm

- Mà khoan đã. Là Hải Tiên?

Nhanh như cắt mình chạy ra khỏi chỗ ngồi hướng về phía thẳng bạn. Nó đang bị 5 thằng vây đánh.

- Hự - Cũng may trước luyện được ít Kungfu. Một phát vào ngực thẳng trước mặt

- H – Hải Tiên ôm ngực

- Sao không mày?

- Không sao

- Nghỉ ngơi tý đi

- Tiên sao vậy? – Bé cũng chạy lại từ bao giờ

- Tiên không sao – Tiên nhăn mặt nói

- Tụi mày cạy đông đánh mình nó không thấy nhục sao? – Minh quát tụi kia

- Xử nó luôn. Cho tao – Thằng ôm ngực quát

- Hừ

Sau đó là bốn thằng cùng lên. Minh mình thì sao ăn lại được tụi nó. Cố hết sức vậy

- Bốp – mạt sườn một thằng

- Oạch – xèo chân một thằng

- Bốp – chân mình lên mặt thằng khác

- Á – Là mình bị một thằng cầm gậy sắt vào đầu

- H – Bé lên tiếng. Khi đó mình hơi choáng một chút. Thằng kia cầm gậy sắt trong tay tiếp tục lên

- Uych – Nó nằm xuống trước mặt mình.

- Hả

Nó bị Bé đánh. Một đầu gối của Bé vào thẳng mặt nó. Gì thế này?

- Bốp – Bé lên chân thằng kia dúi đầu xuống cát

Có ánh sáng ló ra trước mắt mình. Kiểm

- Coong – Tiên cầm gậy sắt từ thằng khi nãy đỡ ình

- Bốp – mình cố hết sức đánh vào chỗ hiểm làm hắn cúi xuống

- Bụp – Tiên cho nó một gậy vào đầu hắn làm hắn nằm im luôn

Ở chỗ khác, Bé đã ột thằng nằm trên biển luôn.

- Mày có sao không – Tiên hỏi mình

- Tao không sao. Sao mày bị vậy?
 - Tao sẽ giải thích sau. Giờ đi đã?
 - H có sao không – Bé chạy lại hốt hoảng hỏi. Thấy Bé lo lắng ình. Mình vui lắm
 - H không sao. Bé không bị nguy hiểm gì chứ?
 - Không
 - Bé nào vậy? – Tiền ngơ ngạc hỏi
 - Là N. Chỉ tao gọi thôi. Mày nghỉ đi. Hihi
 - Rồi, rồi. Ra khỏi đây đã – Tiền nói
 - Đi
- Tôi đứng dậy đi cùng Bé và Tiền. Một, hai, ba, bốn ...
- H

11. Chương 10: Bên Bé

- H – Bé hét lên
- Mình ngã xuống không biết gì nữa.
- Ui da. H đang ở đâu đây? – Minh tỉnh dậy thấy cảnh vật khác lạ
 - H tỉnh rồi à, biết Bé lo thế nào không? – Bé trước mắt mình.
- Mình thấy mắt Bé đỏ lắm. Ôm Bé vào lòng.
- H không sao đâu?
 - Đầu thế còn không sao. Hư hư.
 - Nào không được khóc nữa. Giờ H không đang bên Bé mà không sao còn gì. Đúng không?
 - Hư hư..
 - Mà này
 - Sao cơ?
 - Sao Bé có thể hạ cả 3 thằng đó thế?
 - Biết võ mà. Không thấy sao còn hỏi? Mà H cũng thế?
 - H biết đủ để phòng thân thôi. Mà Tiền nó sao rồi?
 - Nó không sao đâu? Hix. Tại nó mà mất buổi tối nay
 - Thôi. Nó đang bị thương thế còn gì
 - Tính sổ với nó sau
 - Mà sao Bé giỏi thế?
 - Trước học võ từ Bé mà
 - Những món gì thế?
 - Vovinam đai vàng, toàn bộ quyền Bình Định, karatedo đai đen.

- Hả? Ui da
 - Sao vậy? – Bé hốt hoảng
 - Không. Giật mình thôi – Sau mà mình lệch cái chắc chết bầm dập rồi.
 - Mà sao H cũng đánh tốt vậy. Mấy thằng đó cũng không kém. Sao thằng Tiền lại đụng chạm với bọn nó?
 - H học được ít hổ quyền. Không biết sao Tiền nó lại đụng chạm vào tụi đó nữa. Mà tụi nó đâu?
 - Không biết nữa. Vội đưa H vào này rồi. Hix :’(
 - Mà đây là đâu?
 - Trạm xá chứ còn đâu nữa
 - Cậu sao rồi? – có người mặc áo trắng vào. Chắc là bác sĩ
 - Cháu không sao rồi ạ
 - Vậy tốt rồi – Chú ấy quay sang Bé - Cháu ra này chú bảo cái này
 - Vâng - Bé đáp lại
 - Hồi luôn khi nào được ra nhé – Minh ngoắc Bé nói
- 15 phút sau, có chị y tá vào
- Cậu có thể ra rồi!
 - Dạ. Em cảm ơn – Minh đáp lại
- Bé đâu rồi nhỉ. Sao đi lâu thế nhỉ. Đi đến phòng khám, thấy Bé đứng ở đấy thất thần
- Bé – Minh gọi
 - Bé

12. Chương 11: Bé

Không thấy trả lời, mình chạy lại

- Bé. Sao thế? – Minh lay lay Bé
- Ồ. H... ra lúc nào thế. Bé không sao?
- Không sao mà gọi mãi không nghe? Có chuyện gì? Nói H nghe
- Không có chuyện gì thật mà
- H – Hải Tiền gọi mình
- Tiền. Mà sao rồi? – Minh thấy nó có vẻ còn đau
- Tao không sao. Mà thì sao?
- Tao bị sao mà còn đứng đây chắc. Mà không sao thật chứ?
- Tao không đang đứng trước mặt mày đây à?
- Mà sao khi này đứng độ với mấy thằng kia thế?
- Xích mích tý. Về tau kể sau
- Bà mày!

- Về thôi! Mà N sao khi này giỏi thế?
- Về tao kể cho
- Ukm. Về thôi!
- Bé. Sao vậy? – Bé lại cứ thất thần đứng một mình
- Ồ. Không sao. Về thôi

Về tới ký túc xá, 12h mất rồi. May mà hôm nay ký túc vẫn để cửa. Đỡ phải trèo. Lục quần lấy chìa khóa. Chết đầu rồi.

- Mà có cầm chìa khóa không? Tao bị rơi rồi
- Mà chỉ được cái ăn hại
- Bà mày! Không vì mày xem tao có bị rơi chìa khóa không?
- Rồi nhắc mãi
- Mà mày chưa kể cho tao
- Kể gì?
- Mày muốn thử không?
- Cái đó nói sau
- Sau gì? Nói luôn đi
- Đang đau
- Tao ày thêm vài cái nữa
- Mà sao thân thử mày tốt thế?
- Không phải nói chuyện khác
- Hai thằng mày có yên cho người khác ngủ không? – Thằng Đức ném gối xuống
- Mai mà mày không kể thử xem
- Rồi

Leo lên tầng nằm ngủ. Đầu đau quá bà luôn. Đứa nào mà phiền ông nghỉ thì ông cho chết luôn.

“ Rình rình...”

Bà đứa nào nhắn tin. Ông cho... Ồ tin nhắn của Bé

- Đầu H đỡ chưa?
- Không còn thấy đau nữa. Hihi. Mai thử đấu với Bé nhé
- Bị chập chỗ nào rồi
- Chỗ nào?
- Nghĩ sao thắng được Bé?
- Chưa thử sao biết?
- Ngủ đi. Có gì bảo thằng Tiền gọi Bé
- Mà sao khi này Bé đứng thất thần thế?
- H có bị bệnh gì không?
- Không. H khỏe mà. Sao hỏi vậy?

- Không hỏi chơi thôi. Ngủ đi không mệt
- Ukm. Ngủ ngon nhé
- Ngủ ngon...

- Sao biết? – Mình vẫn lạnh lùng
 - Em là ai? – Bé trả lời
 - Hấn là ai?
 - Em không biết. Nhưng em thấy nó đi theo anh lúc trên xe bus rồi
 - Không phải là vụ hôm qua chứ?
 - Hôm qua sao ạ?
 - Bị đánh sập khi cố truy cập
 - Anh quay lại rồi sao?
 - Nghịch chút thôi
 - Cái đó em không biết
 - Cảm ơn
 - Anh dạo này sao rồi?
 - Khỏe
 - Bệnh của anh?
 - Không sao. Chưa chết được
 - Anh vẫn lạnh lùng như thế với em sao?
- Nâng đầu Bé ra khỏi vai. Hướng ra cửa sổ. Vì ai? Vì cả hai người con gái ấy. Mình không còn có cảm giác với người con gái nào nữa. Không để bất kỳ ai vào trong trái tim của mình nữa. Không bao giờ

13. Chương 12: Phòng Gia Huy

Sáng hôm sau

- Mày sao thế cu? – Đức hỏi. Được cái ai bị gì nó quan tâm lắm
- Hôm qua bị ăn hành ấy mà. Thằng Tiền đâu?
- Nó đi với anh Cường từ sáng
- Mày đi với con N mà bị thế à? Haiz. Chết vì gái – thằng Tuấn lên tiếng
- Mày thì biết gì?
- Sao không biết? – Tuấn gân cổ cãi
- Hôm qua mày có ở đó đâu?
- Ờ...
- Tụi mày ăn sáng chưa?

- Mấy giờ rồi mà chưa ăn?

- Bây giờ là Chết rồi?

Vội mặc quần áo chạy nhanh. 9h rồi sao. Bé gọi 18 cuộc nữa chứ. Nhanh không ăn hành thật

- Alo

- H bị sao mà cả sáng không nghe máy thế?

- H mệt ngủ quên tý ấy mà

- Ăn sáng chưa?

- Tất nhiên là chưa. Bé ăn sáng chưa?

- Chưa. Qua phòng anh Gia Huy đi!

- Hả?

- Hả hử gì? Đang nấu ngoài này. Ra nhanh đi

- Nhưng có biết phòng đâu?

- Ao đôi. Ra gọi ra đón

- Rồi

Sao Bé lại ra chỗ của Gia Huy. Có chuyện gì vậy? Còn nấu ở đó nữa? Mà sáng sớm ra đó làm gì cơ chứ? Mình cứ suy nghĩ mãi mà đi đến ao đôi lúc nào không biết.

“Kít...”

Có một chiếc xe máy đang lao tới mình. Nhanh chóng mình nhảy ra vị trí khác, đỡ chiếc xe không bị ngã xuống đường

- Đi đứng không nhìn gì thế thẳng kia – Tay lái xe nói

- Ô. Dạ cháu xin lỗi.

Xong rồi lão đó đi thẳng. Rút điện thoại ra gọi cho Bé.

- Alo

- Đến rồi à? Đợi tý

- Ukm.

Đứng ở đó mình vẫn còn đang nghĩ linh tinh. Rồi còn việc tối qua nữa, sao Tiền lại gây chuyện với bọn nào thế nhỉ? Tụi đó cũng không vừa. Mà sao mới sáng sớm đã đi với Cường? Thường ngày, hai người đó có nói chuyện đâu.

- Đây

- Hả?

- Nhìn gì đấy?

- Đâu? Đâu có gì mà nhìn?

- Nhìn con bên kia đúng không? – Bé kéo tai mình nói

- Á. Đâu đâu. Có mỹ nhân đang bên cạnh mà

- Léo mép vừa thôi! – Nói rồi Bé cốc vào đầu mình

- Á

- Ô có sao không?

- Đau chứ sao nữa. Huhu
- Bé xin lỗi. Đau lắm không?
- Có. Huhu
- Đi. Đi lên viện
- Không
- Diên à. Không lên viện thì đi đâu?
- Cái này lên viện không chữa được.
- Thế làm sao

Mình chỉ vào má.

Bụp. Bé sút ình một cái

- Á. Sao đánh?
- Muốn đấu thử không?
- Thử gì? Giờ thấy mình tàn phế, yếu thế nên bắt nạt chứ gì?
- Được rồi. Khi nào khỏe... Mà thôi! Có ăn sáng không?
- Có chứ! Hihi. Đợi nói câu đó mãi

Vào phòng của Gia Huy. Ngăn nắp phết. Có cả nhà tắm riêng nữa. Đầy đủ tiện nghi phết

- Gia Huy....

14. Chương 13: Bữa Cơm

- Gia Huy đâu rồi.
- Anh ấy về nhà rồi
- Sao Bé vào được?
- Bé có chìa khóa mà
- Ồ. Mà cho ăn gì vậy?
- Cháo
- Không. Ghét nhất trên đời này
- Không ăn thì nhịn nhé.
- Nỡ lòng nào để H đói không?
- Có
- Hix
- Có ăn không?
- Tất nhiên là có rồi

Mình ghét nhất là cháo. Cứ mỗi lần ốm là lại phải ăn. Kinh khủng khiếp. Cầm bát cháo Bé nấu. Bên trong có thịt băm, trứng, hạt tiêu, hành tươi, hành khô... Nhìn cũng ngon phết.

- Không ngon à?

- Không

- Sao không ăn?

- Đang nóng mà. Bé không ăn à

- Khi này Bé ăn rồi. H ăn đi. Có cần bón cho không?

- Có

- Đưa đây

Nói rồi Bé cầm bát cháo của mình.

- Thôi. Kỳ lắm. Để H tự ăn được rồi.

- Há miệng ra.

- A

Cứ thế là mình đã ăn hết được bát cháo mà Bé nấu.

- Ngon quá – Mình ngả lưng lên giường nằm

- Phòng của mình hay sao mà nằm như đúng rồi thế? - Bé chọc mình

- Có ai đâu mà sợ.

- Tỷ nữa có ăn cơm

- Có chứ

- Vậy đi chợ

- Đang bị thương mà

- Ai bảo đi một mình. Cả Bé nữa mà

- Nấu ở đây luôn à

- Chứ ở đâu nữa?

- Vậy để gọi cho bọn phòng đi ăn cơm trước.

- Ukm Bé rửa nốt chỗ bát đĩa này đã

Rút điện thoại gọi cho thằng Đức.

- Alo

- Tao không ăn cơm đâu nhé. Tụi mày đi ăn đi

- Lại ăn mảnh ... – Tắt máy nhanh không lại bị tụi nó chọc tức chết mất

- Xong rồi. Đi chợ nào

- Ukm. Mà ai trả tiền ăn nhỉ - Mình chọc Bé

- Ai ăn gì người đó trả. Được chứ?- Bé chọn mắt nhìn mình

- Đùa thôi. Đi chợ nào

Mình với Bé cùng đi chợ. Vẫn nắm tay, không còn cảm giác rụt rè như trước nữa. Mình và Bé như một đôi vợ chồng vậy. Mà hôm nay ăn nhiều thế. Bao nhiêu là đồ. Không biết nấu như thế nào đây

Mang được đồng đồ về tới nhà trọ Gia Huy.

- Phụ Bé một tay nhé.

- Ô. Tưởng mời mình ăn

- Vậy nằm nghỉ đi

- Đùa thôi mà. Xem làm những gì nào

Có biết nấu ăn đâu. Chỉ biết làm mấy việc vặt vãnh. Còn lại là Bé vẫn nấu

Sau 1h, xong bữa cơm

- Ngon quá. Hihi. Ngày nào cũng như thế này thì thích

- Vậy muốn không?

- Có có

- Về quê lấy vợ đi, rồi bảo vợ H nấu. Thi thoảng Bé vào ăn ké

- Muốn lắm. Nhưng có ai muốn lấy đâu

- Vậy thì nghỉ thôi.

- Nhưng muốn lấy một người.

- Ai thế? – Bé quay ra nhìn mình đăm chiêu

- Người đó – mình nhìn thẳng vào mắt Bé mà nói

- Á. Ăn đi. Không nói lung tung nữa – Bé đỏ ửng cả mặt lên

- Thẹn kìa. Hihi

- Có ăn không?

- Có chứ

Nhanh chóng ăn cơm thôi, cãi nhau thêm tý nữa là no đòn chứ không no cơm. Ăn cháo chẳng bỏ dính răng.

- Rửa bát đi

- Ôi. Đau đầu

- Đau đầu mà con ngồi máy tính

- Ô. Thấy nó bật vào nghịch tý

- Rửa bát đi. Bé nấu cơm rồi

- H cũng có phần mà

- Cãi

- Hix

Lủi thủi đi rửa bát. Từ hồi vào này ở ký túc xá có biết rửa bát là gì đâu. Mà sao nhiều thế. Thôi nào, cố gắng không muốn cãi nhau

- Xong rồi – mệt quá

- Giờ về ký túc xá đi – bé nói

- Ô. Còn bé?

- Cũng về

- Ồ. Mà hỏi tý?

- Có gì cứ hỏi đi. Lại còn ngại?

- Sao bé có chìa khóa phòng Gia Huy vậy?

- Thì anh trai người ta mà!
- Anh trai
- Không thì là gì?
- Hihi. Đùa thôi mà. Mình về đi?
- Đợi týt, khóa cửa lại đã

Con đường vẫn thế, độ dài của nó vẫn thế, nhưng mình muốn nó dài hơn nữa, xa hơn nữa để có thể đi bên bé gần hơn nữa, lâu hơn nữa. Trên không một bóng người, hai con người nắm chặt lấy tay nhau đi cùng nhau. Con tim tự biết mình thuộc về ai, ít nhất lúc này cũng thuộc về nhau.

- H này

15. Chương 14: Chiến

- H này- Bỗng dưng bé hỏi mình
 - Sao vậy?
 - O. Đầu còn đau không?
 - Hơi nhức thôi. Không sao. Có để lại sẹo thì có tóc che đi rồi. Vẫn đẹp trai chán. Hihi
 - Hic. Người đầu mà. Haiz
 - Mà sao?
 - Xấu lại còn tự nhận đẹp trai
 - Hử? Ui da. Đau đầu quá- giả bộ týt
 - Sao vậy? Có sao không?
 - Có người lần đầu tiên che H xấu. Tự dưng nghĩ đau đầu. Hihi
 - Hic. Rồi đẹp trai
 - Hihi
 - Mà biết tội hôm qua là tội nào chưa?
 - Chưa. Mới sáng ra thằng Tiền nó biết mất với anh Cường rồi
 - Cả Cường à?
 - Ukm
 - Bé thấy chuyện này có gì đó chẳng lành
 - Kệ đi! Đừng nghĩ nhiều làm gì
 - Chắc thế! Nhưng
 - Thôi nào! Uống sting không?
 - Có. Hihi
 - Chị Vân nhé
- Lại dạo bước ra quán nước quen thuộc. Hôm nay đông thế. ế. Đội 308
- H vào đây – thằng Đức gọi

- Tụi mày ra này làm gì thế
- Uống nước chứ làm gì? Ngu
- Bà mày nói ai ngu thế?

- N đi cùng với thằng đầu đeo khăn trắng này làm gì thế?

Ừc. Chẳng có nhẽ đánh tụi nó. Mà thôi. Ăn sao được. Toàn mấy thằng đi tập võ trong trường với nhau. Thằng thấp nhất cũng lên đai xanh. Tức lắm. Nhưng phải nuốt cho người

- Tao đeo thì sao
- Thì mày đeo chứ tao đeo đâu mà biết. Hehe
- Tiền, Cường - Thằng Long đã lên tiếng
- Tụi mày ở đây làm gì thế
- Mù à không thấy. Uống nước chứ làm gì?
- Về đi
- Ồ. Có phải quán của mày đâu mà đuổi tụi tao
- Tao bảo chúng mày về đi

- Nó kia

Khoảng hơn 20 thằng đang cầm tuýp sắt xông vào.

- Chạy đi

Tiền và Cường nói xong nhảy vào bọn kia cản đòn. Bé nắm chặt tay mình run run

- Chạy trước đi
- Tiền

Một trận hỗn chiến. 20 và 9.

- Bốp
- Bụp
- Coong

....

Và tất nhiên chẳng có bên nào không bị tổn hại. Cuộc đấu kéo ra đến tận giữa cánh đồng. Hoang vu

- Hự...

Lần lượt từng thằng bên kia nằm xuống. Tất cả mọi người, trừ Cường và Tiền, đều ngạc nhiên

- Tụi đó bị sao thế?
- Lại xem thử?
- Cẩn thận tụi mày
- Hả - Long cúi xuống và phát hiện được gì đó
- Cái gì vậy – tất cả chúng mình nhìn xuống

Và chúng mình còn ngạc nhiên hơn nữa. Đó là dấu vết của súng bắn

- Tiền – Thằng Hào chạy lại túm cổ nó – chuyện quái gì thế này?
- Tao bảo tụi mày chạy đi còn gì – Tiền giải thích

- Bốp – Minh chạy lại cho nó một cái vào mặt – Hôm qua đã thế, hôm nay là sao? Mà không giải thích không yên với tao đâu.
- Vậy mà bị là do thằng Tiền à? – Thái nhảy vào
- Bốp – đến lượt thằng Tuấn – Mà làm cái trò quái gì mà ra thế này hả? Mà muốn đẩy anh em vào nguy hiểm hả?
- Chẳng phải tao nói chúng mày chạy đi còn gì?
- Mày – Long cầm tuýp sắt lao tới
- Coong – Tuýp sắt rơi xuống đất
- Mày có sao không Long? - Thằng Đức chạy lại
- Song Hùng? – trên tay tụi nó là súng ngắn Px4 Storm có lắp giảm thanh
- Cái quái gì thế này?

Một chiếc ô tô đen lao tới.

- Tụi mày lên xe đi
- Sao tụi tao phải đi với mày
- Lên – Song Hùng giơ súng ra lệnh.

Thêm vào đó bên trong có hai tên bịt mặt cầm hai khẩu Barret 50 Cal. Tụi mình đành phải lên xe

- Khoan đã. Có người theo – Thằng V.Hùng nói xong thì thằng N.Hùng giật khẩu Barret 50 Cal bắt về một phía
- Pằng...
- Á – Bé nhảy lên
- Bé. Mày làm gì thế? – Minh giằng nhau với thằng N.Hùng
- N. Lại đây – Cường lên tiếng
- Pằng... – Thằng bên trong bắn về phía Bé. Chỉ là bắn dọa
- Bốp – Một phát vào cổ họng thằng N.Hùng, lấy đuôi súng chọc vào thằng bên trong
- Cạnh – N.Hùng dí khẩu Px4 Storm vào đầu mình
- Không phải sợ. N lại đây đi? – Cường như ra lệnh

Bé từ từ tiến lại, rồi cũng lên xe.

- Đi thôi

Chiếc xe lăn bánh. Nó sẽ đi tới đâu?

16. Chương 15: I

Chiếc xe dừng lại ở nơi bãi đã hướng ra Biển. Ở đó có một căn biệt thự đã cũ.

- Xuống xe đi. – Cường lạnh nhạt nói

ở cổng có hai tên canh gác. Mỗi tên trong tay là một khẩu AK-47. Bên trong còn rất nhiều tên khác. Tất cả đều đeo khăn che mặt. Cường và Song Hùng đưa chúng tôi đến một căn phòng. Bên trong có một người đàn ông với điều thuốc trên tay quay lưng nói chuyện với chúng tôi.

- I. Họ tới rồi – cường nói với người đàn ông ấy

- Được rồi. Cậu ra chỗ lão đại đi

- Vâng. Tôi xin phép.

Cường ra ngoài. Người đàn ông đó vẫn không quay mặt lại. Song Hùng tiến lại chỗ lão nhưng không đến quá gần để nhìn thấy mặt lão.

- Các cậu đã giúp cho Thiên Ứng và Báo Gia đúng không? – Lão ta nói

- Đúng. Vậy thì sao? Đây là đâu? Ông là ai? – Đức nói một tràng dài

- Các cậu cũng rất xuất sắc. Đây là nhà tôi. Mọi người ở đây gọi tôi là I - Lão ta nói

- Bạn bè bị nạn tất nhiên phải giúp. Nhưng tại sao lại đưa chúng tôi tới đây? Hào nói

- Tôi muốn các cậu gia nhập giúp tôi - Lão ta nói

- Tại sao lại phải giúp ông khi chúng tôi chưa biết chuyện gì xảy ra? - Tuấn nói

- Tụi đi theo các cậu sẽ không tha cho các cậu đâu? Tôi làm thế để giúp các cậu thôi. Nếu không muốn các cậu có thể về?- Lão ta nói

- Tụi kia là ai? - Long nói

- Tụi nó là người của LFF (Legends for free)- Lão ta nói

- Là gì? - Minh nói

- Những huyền thoại của tự do

- Là cái quái gì?- Minh nói

- Là tổ chức hành động cạnh tranh với chúng ta- Lão ta nói

- Chúng ta?- Minh nói

- CRE- Lão ta nói

- Chúng tôi có nói ra nhập đâu mà ông nói chúng ta- Minh nói

- Tôi nói rồi các cậu có thể về nếu không muốn? Tôi chỉ muốn bảo vệ các cậu thôi

- Ông sẽ chúng tôi về sao- Minh nói

- Tôi chưa bao giờ đùa- Lão ta nói

- Vậy chào tôi sẽ về- Minh nói

- Hãy suy nghĩ cho kỹ. Các cậu có thể liên lạc với chúng tôi bất kỳ lúc nào thông qua Thiên Ứng và Báo Gia. Hai người các cậu đã cứu đây - Lão ta nói

- Đi về thôi tụi mày - Minh nói

- Song Hùng. Đưa các cậu này về. - Lão ta nói

- Dạ -Song Hùng

Ra tới ngoài, chúng mình nhìn thấy Tiền và Cường đợi ở xe

- Tụi mày ra rồi à - Tiền chạy lại

- Bốp – Đức cho Tiền một đấm vào bụng – Thằng chó! Mày đang làm cái quái gì vậy? Đây là đâu? Nói ngay cho tao – Đức cho tiền vài cú đấm nữa tới sát xe

- Cách – Song Hùng đưa thẳng khẩu Px4 Storm dí thẳng vào đầu Đức
- Đùng – Tiền nói – Tao xin lỗi. Giờ tao sẽ đưa chúng mày về.
- Mấy đứa lên xe đi. Anh với Tiền đưa mấy đứa về. Song Hùng hai đứa vào trong xem I và lão đại có việc gì cần làm không? - Cường nói
- Rõ - Song Hùng

Trên chiếc xe ô tô, chúng tôi chẳng nhìn thấy bên ngoài. Tất cả im lặng. Tiền cúi mặt xuống có vẻ ân hận khi đã kéo tụi mình vào chuyện này.

17. Chương Ngoại Truyện: ”mới Xảy Ra”

Metro Hà Nội, 10h50 tối

- Cô nghĩ theo tôi được sao?
- Lão đại nói đưa cậu trở về
- Không dễ thế đâu
- Vậy tôi đành phải làm vậy?

Khi hạ thủ người trong tổ chức, người bị hạ thủ sẽ biết được mình bị số bao nhiêu tiêu diệt. Tay cô ta để lộ ra là A6. “Hừ. Chỉ là đội A mà muốn đấu với tôi sao. Lão đại. Ông coi thường tôi thế sao” – Minh nghĩ trong đầu.

- Hồ Vương. Tôi muốn thấy hồ quyền của cậu thắng sao hồ quyền của tôi
- Hừ

Với hồ quyền của cô ta cũng khá phết lắm. Các đòn đánh tay rất uy lực. Nhưng đối với Hồ Vương thì ... chỉ là miêu quyền thôi. Tránh né các đòn của cô ta chán mình lùi lại hẳn 5 bước.

- Cô cũng khá đấy. Chắc thời gian tới có thể lên đội R luôn đấy. Nhưng hạ được tôi thì còn phải khá lâu đấy. A6
- Sao cậu không đánh trả
- Tôi không thích đánh phụ nữ. Người khác biết nói tôi bắt nạt cô.
- Cậu hãy trở về. Lão đại muốn cậu trở lại
- Cần làm gì?
- Cái đó cậu thừa hiểu tôi không được biết
- Vậy hãy về nói với lão rằng: “Tôi không trở về”
- Cậu phải thắng tôi trước đã
- Được thôi

A6 rút ra một cây gậy xông tới.

“Vút...”

“Vút...”

“Vút...”

Minh đón lấy tay cô ta. Bẻ cổ tay. Đón gậy. Xèo chân. Một đạp vào đầu. Cô ta nằm xuống

- Tôi nói rồi. Cô về đi. Chưa phải đối thủ của tôi đâu.

- Tôi muốn nói một điều.

Mình quay lại cúi xuống nhìn cô ta

- Cô nói đi

“Bốp...” – Cô ta đâm thẳng vào bụng mình

- Hự - Mình giật lại phía sau

Cô ta tiếp tục lao tới. Nhanh như cắt lấy lại tinh thần. Một đấm móc vào cằm. Tiếp tục với thế tay hổ đánh thẳng vào phần bụng vào ngực cô ta. Làm cô ta ngã ra đất.

“ Vèo...” – một chiếc xe máy lao tới. Tên đó kéo cô ta lên xe và đi mất

- Lão đại! Ông muốn gì ở tôi?

18. Chương 16: Trở Về

Đến trường rồi thì phải. Chiếc xe dừng lại

- Tụi mày về phòng trước đi – Tiền nói

- Mày lại đi đâu – Long túm cổ áo nó nói – Mày quên chúng ta là ai sao? Là anh em cùng phòng. Vậy giờ mày nhìn xem

- Tao xin lỗi – Tiền như sắp khóc – Tụi mày về trước đi. Tối về tao sẽ nói chuyện.

- Mày biến được thì biến luôn đi thằng chó – Tuấn đập một đập vào ngực Tiền. Tiền nó không đánh trả

- Mày để nó đi đâu thì đi. Tối về ta xử nó sau. Giờ tao đưa Bé về phòng – Mình cản thẳng Tuấn lại

- Tối nay, mày không nói, tao sẽ xử cả mày, rồi cả CRE của mày thằng chó – Tuấn tiếp tục chửi thẳng Tiền

- Chúng mày đưa thằng Tuấn về phòng trước đi – mình nhìn tụi nó nói – Tiền mày đi đâu thì đi đi

Rồi tất cả đã đi. Còn lại mình và Bé. Bé hình như đang rất sợ. Mình ôm lấy bé

- Bé. Đừng sợ. H đang ở bên Bé mà.

- Chuyện này là sao vậy H? Sao mọi chuyện lại ra thế này

- Đừng nghĩ nhiều. H biết. H sẽ nói mà. Khi trưa vẫn chưa ổng sting. Mình đi uống đi

- Ukm – giọng của Bé vẫn run lắm

Vào quán chị Vân

- Chị Vân. Hai sting

- Khi trưa sao vậy mấy đứa? – Chị Vân chạy ra hỏi

- Xích mích tý ấy mà chị. Chị lấy đồ cho em đi – Mình hỏi chị Vân

- Rồi. Sinh viên tụi bay sao cứ thích đánh nhau thế?

- Thôi. Em đợi mãi rồi chị

- Ờ

- Bé – mình quay sang Bé

- Ơi - Bé nhìn mình

- Cuối tuần này về quê rồi? Bé về chứ?
- Có chứ
- Nhớ lần trước nói gì không
- Nói gì cơ
- Đợi về cùng mà. Quên nhanh thế. Hihi
- Hix. Xem thái độ đã mà
- Thái độ như thế nào mới được
- Cái đó còn phải hỏi nữa sao? Sao mà ngốc thế? – Bé bắt đầu cười nói bình thường lại rồi
- Vậy ngày nào cũng uống sting né?
- Đó là H nói đó nha?
- Tất nhiên rồi

Cứ thế chúng mình lại cười đùa. Chợt nhận ra rằng hai đứa đã trở thành một phần của nhau. Chỉ là mình vẫn chưa dám lên tiếng nói. Để trong lòng một nỗi niềm không ngoai. Lúc này, chỉ cần ở bên nhau vậy thôi là được rồi

- Chiều nay, qua phòng Gia Huy, Hùng nấu cho Bé nhé
- Thật á. Biết nấu không? Để Bé đi mua thuốc về uống trước nhé. Hihi
- Nè. Ở nhà H cũng nấu đấy. Nhưng chỉ là mấy món đơn giản thôi. Hix
- Vậy mà khi nãy không nấu.
- Tại Bé toàn nấu những món phức tạp mà.
- Thế chiều nay định cho Bé ăn gì?- Bé nhìn mình với ánh mắt đăm chiêu
- Rau muống, trứng rán rồi ra đó có gì nấu vậy
- Được rồi. Không ngon là lần sau Bé không nấu cho đâu
- Hix
- Đi về đi - Bé kéo tay mình về

Chiều hôm ấy, tại phòng của Gia Huy, có một người con trai cầm củi nấu nướng, một người con gái nhìn theo người con trai, trên môi nở một nụ cười nhẹ nhưng mang lại cho người khác cảm giác ấm áp. Thế giới của hai người chỉ cần vậy thôi là đủ

- Xong rồi. Ăn thôi
- Cũng tạm ổn. Hi - Bé nhìn vào mâm cơm mình chuẩn bị
- Cả tiếng đồng hồ đấy
- Ăn xem mới khen được chứ. Ngốc à
- Vậy ăn thử đi. A nào - Mình gấp trứng dứt cho bé
- A - Bé há miệng đón lấy
- Thế nào? - Mình nhìn Bé hỏi
- Cũng...
- Sao?
- Rất là ngon. Ăn đi.

Cứ thế cả hai chúng mình cùng ăn. Mình nấu cũng không ngon. Nhưng bé khen rất nhiều. Phổng cả mũi. Hihi. Sau khi ăn xong Bé rửa bát. Mình mở máy tính của Gia Huy lên xem.

7h30, mình đưa bé về ký túc xá

Tối, 20h, phòng 308, ký túc xá

- Về rồi mà ừ
- .Ồ. Thằng Tiền đâu?
- Nó vẫn chưa về
- Đợi lát nữa. Xem nó nói thế nào

21h, phòng 308.

“Cộc cộc...”

- Tao Tiền đây

Cạch

- Mà vào đây. Phòng nói chuyện
- Chúng mày muốn biết điều gì?
- Cái đó mày còn phải hỏi?
- Chúng mày muốn biết chuyện về CRE?
- Đúng vậy. Mày nói đi
- CRE là...

19. Chương 17: Cre

- CRE là một tổ chức hoạt động trong thế giới ngầm.

Cứ thế Tiền kể cho chúng mình biết về tổ chức CRE, I và lão đại rồi Tiền và Cường tham gia như thế nào. LFF là gì. Rất nhiều điều mà chúng mình không ngờ tới. Và càng kinh ngạc khi Tiền và Cường, một người 18 tuổi và một người 20 tuổi lại là hai thủ lĩnh hành động của CRE, chỉ sau I và lão đại...

3h sáng, phòng 308, ký túc xá.

- Tao kể hết cho chúng mày rồi đấy – Tiền thở dài nói
- Vậy I sao lại muốn chúng tao tham gia - mình hỏi
- Vì chúng mày có năng lực. I muốn tạo ra một đội mạnh nhất để đối đầu với một đối thủ mới
- Đối thủ mới?
- Tao cũng chưa biết đó là gì?
- Mày chỉ mới 18 tuổi thôi Tiền. Sao mày lại như thế?
- Tao. Đợi chút. Có tiếng động

Tiền lao ra tắt hết điện. Đức nó chuẩn bị đồ trong phòng cho anh em đề phòng có trộm. Trên ô cửa hiện lên bóng người. 1,2,3 rồi rất nhiều tiếng động

- Trèo xuống bằng cửa sau đi – Tiền nói

Tất cả chúng tôi trèo dần xuống bằng cửa sau. Không thấy tiếng động ở trên.

Sân sau ký túc xá, 3h15.

- Chắc là LFF. Chúng không tha ình đâu
- Vậy thì chiến với nó – Đức lên tiếng
- Tao thấy chúng có cả súng đấy. Mày đấu được không?
- Súng... – Đức ngơ người
- Để tao xin chi viện trong trường
- Trong trường – Thái hỏi
- Đội F đang trong trường, cả song Hùng và Cường nữa
- Trong trường này có tất cả bao nhiêu người vậy?
- Một đội và tụi tao thôi. Mấy đứa mày biết bắn súng thật chứ
- Đã đựng bao giờ đâu mà biết – Long nói
- Tụi mày điểm quốc phòng toàn 8,9 làm gì trời
- Mày cũng thế còn gì?
- Tao có ba khẩu Colt 1911 với 6 băng đạn. Mỗi băng có 9 viên. Bắn trong 62m. Thằng nào bắn được không?

Sau một hồi lưỡng lự

- Đưa tao – Minh nói
- Đưa tao – Hào nói

Tiền đưa súng ình và Hào, rồi nó chạy trước dụ bọn LFF đi theo nó, chúng mình chạy theo sau.

Nghĩa địa, 3h50

- Sao Cường và đội F lâu thế Tiền? – Minh hỏi Tiền
- Còn năm phút nữa. Tao với hai đứa mày xả trước. Còn mấy đứa còn lại cứ nằm nấp đi. Nếu sợ thì chạy đi. Tụi mày tự tin bắn không?
- Còn phải hỏi. Ra hiểu đi – Hào nói
- Rồi tao trước rồi tụi mày. 1 2 3

Tiền đứng dậy khỏi chỗ nấp sau bia mộ bắn trước

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

.....

Một cuộc đấu súng diễn ra.

- Tao hết đạn rồi – Hào nói
- Tao cũng còn có 2 viên thôi – Minh mở hộp đạn kiểm tra
- Tụi nó còn 9 thằng nữa. Tao còn 5 viên
- Phải làm sao đây. Tụi nó có AK – 47 đấy.

- Còn một phút nữa. Đội F sẽ tới
- Rồi tao với mày liệu xem
- Mày làm được chứ. Không được thì chạy đi. Mình tao ở đây là được. Chúng muốn khử tao thôi
- Không. Tao không để mày nguy hiểm được. Tao sẽ tham gia với mày. Ra lệnh đi Báo Gia
- Vậy tao trước mày sau
- Tao cũng theo mày – Hào nói
- Tao cũng thế - Đức nắm lấy Tiền nói
- Tụi mình là anh em. Chúng tao sẽ theo mày – Mấy đứa còn lại
- Có anh em như chúng mày, tao không uống sống kiếp này. H lên nào – Tiền rưng rưng nước mắt nói
- Lên

Tiền đứng dậy bắn trước

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

- Á – Tiền bị bắn trúng vào tay

- Tiền – Đức đỡ lấy tiền

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

Đức cầm lấy súng của tiền

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

- Tao hết đạn rồi – Minh lên tiếng

- Tụi nó bắn rát quá – Đức nói

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

.....

Không còn nghe thấy tiếng súng nữa.

- Chắc cứu binh đến rồi - Tiền gượng nói

Chúng mình ngẩn đầu lên nhìn. Một đội người đang đi lại. Có cả Cường và Song Hùng nữa

- Sao rồi? - Cường hỏi

- Em không sao – Tiền gượng dậy nói

- Nó bị bắn trúng rồi, phải đưa nó đến bệnh viện ngay anh à – Long nói

- Không cần. Đưa nó ra xe về tổ chức. Nó sẽ sống thôi – Cường quay ra chỗ đám người kia – Dọn sạch sẽ đi. Sắp sáng rồi đó. Song Hùng. Đưa xe lại đây

- Rõ – Song Hùng lên tiếng

Đưa Tiền ra xe, qua chỗ mấy cái xác của bọn lạ mặt để lên xe

- Bé.....

20. Chương 18: Chuẩn Bị

- Bé. Sao bé lại ở đây? – Minh ngạc nhiên khi thấy bé đang ở trong xe

- Tụi nó không chỉ muốn khử mình các chú đâu? – Cường giải thích

- Bé không sao chứ? Có bị sao không? – Minh cầm lấy vai của Bé hỏi

- Bé không sao cả. H có làm sao không? Có bị thương chỗ nào không? – Bé hỏi mà nước mắt rơi xuống. Minh xót xa

- N nó hơn các chú nhiều. Hạ bốn thằng một lúc đấy. Chắc tụi nó nghĩ con gái dễ hạ nên không chuẩn bị - Cường lại nói tiếp – Về tổ chức đã

- Đã dọn xong thưa anh – Song Hùng lại báo cáo

- Về thôi

Chiếc xe lăn bánh. Minh vẫn không nhìn thấy gì phía bên ngoài, nhưng trong lòng thì biết nó sẽ đi tới đâu. Ngồi trong xe nắm chặt lấy bàn tay của Bé. Bé đang rất run. Cũng phải thôi. Minh còn cảm thấy hải hùng nữa là Bé

- H sẽ luôn bên Bé, dù có chuyện gì đi nữa – Minh thỏ thẻ vào tai Bé

Bé bỏ tay ra, rồi ôm chặt lấy mình. Minh biết khi đó bé đã đặt niềm tin vào mình

- Đừng xa Bé nhé

Tất cả cứ như thế đến khi tới nơi.

7h sáng, ngôi biệt thự hướng ra biển

- Đưa Báo Gia đi chữa trị đi – Cường nói xong quay lại phía chúng tôi – Mấy chú theo anh vào gặp I và lão đại

- Vâng

Vẫn là căn phòng đó. Một người đàn ông ngồi trên ghế tựa quay lưng với chúng mình, một người bên cạnh đứng trong bóng tối. Không thể nào nhìn ra được hai người

- Các cậu không sao chứ? – Là giọng của I

- Chúng tôi không sao - Minh trả lời

- Tôi cũng không ngờ chúng làm nhanh tới vậy. Các cậu đã suy nghĩ thế nào?

- Chúng tôi sẽ tham gia. Trừ người con gái này, ông có thể giúp tôi bảo vệ cô ấy chứ?

- Không. Bé cũng sẽ theo

- Không được. Như vậy quá nguy hiểm. Bé là con gái. Sao H có thể yên tâm được khi Bé tham gia – Minh đã quát Bé, lần đầu tiên từ khi quen nhau.

- Vậy H tham gia nghĩ Bé sẽ yên tâm được sao? – Bé nhanh chóng đáp lại

- H...

- Tôi cũng tham gia – Bé quay về hướng của I trả lời
- Được. Nhưng tôi cũng nói. Các cậu có thể ra đi bất kỳ lúc nào các cậu muốn. Tôi không ép buộc các cậu
- Chúng tôi biết rồi
- Lão đại
- Dạ - người đàn ông trong bóng tối lên tiếng
- Hãy đưa họ đi chuẩn bị đi
- Rõ

Người đàn ông đó bước ra khỏi bóng tối. Mặc một chiếc áo da cao cổ che đến quá mũi, đeo một chiếc kính đen, tóc hơi ngả bạc. Lão đại dẫn chúng tôi đến một căn phòng. Ở đó có rất nhiều thiết bị lạ lẫm

- Chúng ta kiểm tra sức khỏe trước đã

Một loạt bài kiểm tra diễn ra. Đau đớn. Điều mà chúng tôi có thể cảm nhận được

- Bé có sao không? – Minh hỏn hỏn hỏi
- Không. H có sao không? – Bé cũng không tốt hơn mình là bao nhiêu
- H không
- H đừng cố nữa. H mà bị sao thì Bé biết làm gì bây giờ? – Bé nói mà giọt nước mắt rơi xuống. Minh cảm thấy đau hơn cả những bài kiểm tra khi này. Một người con gái đang khóc vì mình

Lão đại tiến lại gần

- Các cậu đã vượt qua lần thử thách đầu rồi đấy
- Còn bao nhiêu lần nữa? – Đức nói
- Còn đợt huấn luyện nữa? Hãy sẵn sàng
- Còn đợt huấn luyện gì nữa đây.
- Cuộc đời đã thay đổi từ đây

21. Chương 19: Thay Đổi

2 tháng sau.

- Các cậu thấy sao rồi – Lão đại hỏi
- Chúng tôi ổn – Tất cả đồng thanh
- Vậy đến lúc chúng ta kiểm tra rồi đây
- Kiểm tra – Long ngơ ngác
- Đúng vậy. Các cậu chuẩn bị đi. Các cậu sẽ đấu với đội Z đấy
- Rõ – Tất cả đồng thanh
- Nghỉ đi
- 7h sáng. Sân tập CRE.
- Các cậu đã chuẩn bị chưa? – Lão đại hỏi cả hai đội
- Rõ – Tất cả đồng thanh

Qua các đợt kiểm tra sinh tử.

- Các cậu tốt lắm. Qua cả đội Z. Không thua trận nào – Lão đại nói
- Quá khen – Minh nói
- Các cậu chuẩn bị đi. Sẽ có nhiệm vụ cho các cậu trong thời gian tới. Nhiệm vụ đầu tiên
- Là khi nào vậy? - Đức hỏi
- Sau khi các cậu về quê trở lại. Song Hùng, Thiên Ưng, Báo Gia sẽ đi cùng các cậu trong lần đầu này
- Rõ – Tất cả đồng thanh

10h tối, phòng 308

- Mai kiểm tra cuối kỳ rồi, tụi mày tính sao? – Long nói
 - Sao trắng gì? Tự tin là được – Đức trả lời
 - Mày thì tự tin nói bài ấy. Haha – Tiền nói
 - Có mỗi thằng H là không phải lo. Học được giờ vẫn đang còn ngoài phòng nào đó ôn bài với N - Thái nói
 - Tao cũng muốn về nhà quá. Thi nhanh nhanh lên chút – Tuấn than thở
 - Tao cũng muốn về - Hào cũng cũng chẳng kém
 - Chúng mày nên về nhà. Chúng ta sẽ đụng độ với đội LFF mạnh nhất đấy – Tiền nghiêm chỉnh nói
 - Cái gì? – Tất cả đồng thanh
 - Mới lần đầu sao đã? – Đức bồi thêm một câu
 - Không chỉ mình đội tụi mày. Đội D cũng sẽ theo. Tao và Thiên Ưng, Song Hùng đi với tụi mày. Tự tin lên
- Trong khi đó, tại phòng của Gia Huy:
- Mai noen. Mình đi chơi nha – Minh nhìn vào Bé đang cặm cụi làm bài tập
 - H làm tốt bài kiểm tra ngày mai đi đã - Bé bỏ bút nhìn mình nói
 - H lúc nào chẳng tốt. Thấy điểm thi học kỳ I không?
 - Không thừa đâu
 - Vậy mai H mà làm bài tốt thì sao?
 - Sẽ có quà đặc biệt chứ sao?
 - Thật á
 - Tất nhiên. Mà chỗ này giải thể nào thế?

Minh và Bé ở ngoài phòng Gia Huy ôn bài. Gia Huy lại về quê nên không ở phòng. Những lúc như thế là noi mà mình và Bé ở bên nhau, bồi dưỡng tình cảm.

- Dậy đi – Bé gọi mình dậy
- O mấy giờ rồi? – Minh ngái ngủ trả lời
- Sáng rồi. Dậy đi để đi thi
- Đi thi. Nhanh – Minh giật nẩy mình
- Từ từ ăn sáng đã
- Mấy giờ rồi?
- Mới 6h

- Hả? 8h mới thi mà
- Ăn sáng đã
- Ồ. Mà ăn gì thế?
- Cháo
- Hả? - Mình với khuôn mặt này o.0
- Sao hả nhiều thế? – Bé nhìn mình
- Ghét ăn cháo nhất mà
- Cháo Bé nấu cũng ghét sao?
- Không
- Vậy ăn không
- Thì ăn. Nhưng ai bón đây? Hihi
- Đồ quý. Khỏi rồi tự bón đi
- Ui da. Tự đừng đau đầu thế?
- Không phải giả vờ
- Hix. Thui tự ăn vậy
- Đưa bát đây
- Làm gì?
- A nào
- A

Rồi cứ thế. Mình lại ngon lành ăn hết bát cháo.

10h

- Thi xong rồi. Haha – Cả lớp hét lên
- Chiều tao về quê luôn – Đức nói
- Tao cũng thế - Long nói
- Không đứa nào ở lại đi chơi à? – Minh hỏi
- Chơi gì? – Tuấn nó nhìn mình hỏi
- Noen
- Mà tự mà đi. Một bỏ xừ
- Không đi thì tao đi
- Với ai? – Tiền lại khoác vai mình
- Với ai kệ tao
- Tao thừa biết mày muốn tao hét lên cho cả lớp biết không? – Tiền nói
- Tao hét lên cho cả lớp là mày thích Thủy nhá?
- Im ngay – Tiền nó bịt miệng mình lại
- He he

“Rình rình...”

Tin nhắn từ Bé

- Tối 6h30 nhé
- Sao sớm vậy?
- Nhà thờ đông lắm. Hôm nay làm bài thế nào?
- Very good. Còn bé?
- Tốt. Nhớ tối đón Bé nhé
- Tất nhiên rồi. Mà khi nào bé về quê?
- Sáng mai luôn
- Vậy sáng mai H về luôn. Mình cùng về nhé
- Ukm
- Nhớ tối đấy?
- Ok

6h. Có một người con trai đứng phía dưới ký túc xá nữ. Mặc một chiếc áo dạ, đeo một chiếc khăn len, đi giày âu. Đợi chờ một buổi tối tuyệt đẹp.

- Đoán xem là ai? – Một giọng nữ vang lên
- Bé – Mình đáp
- Bé nào? – Giọng có vẻ gì đó
- Bé của H
- Anh....

22. Chương 20: Hồn Đổi

- Anh – Bỏ tay ra khỏi mắt mình
- Sao lại là em? – Mình ngạc nhiên. Là Hoa em kết nghĩa của mình
- Bé là ai?
- Là ai em hỏi làm gì? Hôm nay em không về à
- Em đang hỏi anh cơ mà
- Em biết cũng có để làm gì đâu. Hẹn ai đi chơi à
- Anh... – Mình nhìn thấy hoa có vẻ gì đó rất lạ
- H
- H đây

Bé xuất hiện một chiếc váy màu trắng như hôm trên sân thượng và khoác chiếc áo da đen bên ngoài. Hôm nay Bé vẫn thế. Thả tóc dài và vẫn xinh xắn trong mắt của mình

- Ô. Sao Hoa cũng ở đây? – Bé ngạc nhiên khi thấy Hoa ở đây
- ...
- Hoa sao vậy?

Hoa không nói một lời, rồi bỏ đi.

- Nó sao vậy? – Bé quay sang hỏi mình

- H sao biết

- H không nhận thấy là Hoa thích H sao? – Giọng Bé buồn buồn

Cầm lấy tay Bé, đặt lên trái tim mình.

- Nhưng trong H đã có một người khác – Mình nhìn thẳng vào mắt Bé

- Là ai vậy? – Bé Nhìn mình rất đăm chiêu. Nhưng chắc chắn đã biết được câu trả lời

- Một người rất quan trọng. Và giờ có đi chơi không?

- Có chứ - giọng Bé vui trở lại

Cầm tay Bé đi trên con đường ra cổng trường. Không còn e sợ như bao lần nữa. Chẳng có gì phải im lặng, phải xấu hổ như trước kia nữa. Và mình đã quyết định làm một chuyện vào tối nay.

8h. Nhà thờ thiên chúa giáo

- Nhà thờ trang trí đẹp quá

- Chụp hình không?

- Có. Hihi

- Đứng vào kia đi – mình chỉ vào cây thông được trang trí rất lung linh, bên dưới có một đồng quà

Cứ thế thời gian chậm chậm trôi qua. Dòng người đến nhà thờ thiên chúa rất đông. Mình còn không thể nhìn thấy phía trước mình có gì nữa

- Đông đúc quá Bé à

- Hay mình vào trong giáo đường đi. Giờ chưa tới giờ làm lễ đâu

- Nhưng có thấy được đường phía trước đâu

- Ngốc à. Nhìn thấy cây thánh giá trên đỉnh nhà thờ không? – Bé cốc đầu mình và chỉ tay về hướng nhà thờ

- Ừ nhỉ. Hihi

- Thế mới gọi là ngốc. Đi thôi

Cầm tay nhau đi giữa phố đông người. Dòng người chen lấn nhau. Cũng may mình cũng không nhỏ người. Cầm lấy bàn tay của Bé. Đưa Bé đi qua dòng người đến với nhà thờ

Trong giáo đường nhà thờ

Có hai người chấp tay trước Chúa cầu nguyện. Cầu nguyện những điều tốt đẹp đến với nhau. Nguyện cho nhiệm vụ đầu tiên sẽ vượt qua êm đềm. Và rất nhiều điều khác

- Mình lên bục giáo đường đi H

- Đó là nơi để cha xứ đứng mà

- Có ai ở đây ngoài hai đứa mình đâu

- Lỡ...

- Có lên không?

- Có chứ. Hihi – mình luôn đuổi lí trước ánh mắt của Bé

Không phải là mình cầm tay, mà là Bé chủ động cầm lấy tay mình lên trên bục của cha xứ

- H biết chỗ này còn để làm gì không?

- Không – Lúc ấy mình không biết thật. Vì mình không theo Đạo
- Đúng là ngốc mà - Bé dí tay vào đầu mình
- Ô. Không biết thật mà?
- Chỗ này là chỗ cô dâu chú rể đứng làm phép cưới đấy
- Thật á? - Mình hỏi lại
- Thật chứ, như phim ấy!
- Tưởng chỉ có trên phim thôi chứ?
- H này?
- Sao Bé

Bé xoay người về mình. Hai người đang đứng đối diện nhau

- Sắp tới nhiệm vụ đầu tiên của mình rồi. Liệu chúng ta
 - Nhất định mình sẽ thành công
 - Nhưng Bé sợ. Không phải sợ cho Bé mà sợ H. Nếu H bị sao, Bé phải làm thế nào
- Bé ôm lấy mình khóc nức nở. Mình thấy đau lắm. Ôm lấy Bé. Mình muốn cho Bé cảm thấy an toàn
- H sẽ không rời xa Bé đâu. Chúng ta cùng cố gắng nhé
 - Ukm
 - Nào không khóc nữa
 - Không khóc nữa. Hihi – Bé lấy tay lau đi nước mắt – mà H này
 - Sao cơ
 - H có thích Bé không?
 -

23. Chương 21: I Love You

- Ô – Mình ngạc nhiên
- Sao vậy. Vậy mà Bé cứ tưởng? – Bé cúi mặt xuống, giọng nghe rất buồn
- Không phải – Mình xoa tay
- Thôi. Không sao đâu - Bé vẫn cúi mặt
- Không phải – Mình xoa tay tiếp
- Mình về đi – Bé quay người bước đi
- Bé

Mình cầm lấy tay của Bé. Nhìn vào tận sâu vào đôi mắt của Bé . Bé không còn nhìn thẳng vào mắt mình nữa.

- Điều đó phải để H nói trước chứ - Mình nói

Bé quay lên nhìn mình. Giọt nước mắt đã xuất hiện từ khi nào.

- Lại khóc nữa rồi kìa – Mình lấy tay lau nước mắt cho Bé
- Hư hư
- H xin lỗi. Sao vậy?
- Không sao cả
- Bé có thích H không?
- Có. Rất nhiều ấy chứ - Bé ôm chặt lấy mình nói
- H cũng thế
- H làm người yêu Bé nhé
- Hả?- Mình ngạc nhiên hơn
- Không được sao
- Không. Điều ấy phải để H nói chứ?
- Bé không được nói sao?
- Tất nhiên là được
- Vậy H có đồng ý không?
- I LOVE YOU

Thời gian như dừng lại. Chỉ cần trong vòng tay người mà mình yêu. Cảm giác thật ấm áp. Mình nhìn Bé. Đôi mắt chan chứa hạnh phúc. Mình đánh liều, cúi xuống định hôn lên bờ môi đang khép hờ của Bé, Bé cũng nhắm mắt lại nhưng

- Mọi người vào làm lễ - Một giọng nói cắt ngang
- Mình về đi – Mình thì thâm vào tai Bé
- Ukm. Hihi

Mình cầm lấy đôi tay của Bé, đôi tay người mà mình yêu, đôi tay thuộc về mình.

11h, ký túc xá

“Rình rình...”. Tin nhắn của Bé

- Good night, my word
- Good night Bé iu ^^
- Mai đợi Bé về cùng đấy
- Rồi. Mà này
- Sao cơ
- Từ giờ gọi H là anh nhé
- Cái gì
- Đúng còn gì nữa. Nhá nhá
- Nhá gì? Đi ngủ đi

Ồ. Sao vậy. Mình cứ nghĩ những đôi yêu nhau toàn gọi vậy chứ. Hix hix

5 phút sau

- Này. Sao anh không nhắn tin lại vậy?
- Anh đây. Anh ngủ quên mất. Hihi – Mình sướng chết đi được

- Hix. Anh muốn chết ấy mà. Mai 7 giờ qua ký túc xá mang đồ ra xe giúp Bé nha
- Anh biết rồi mà. Ngủ đi, my love
- Anh cũng ngủ ngon

Đêm hôm ấy, mình không hề ngủ. Ai như mình cũng sẽ biết. Khi yêu nó là như thế. Mình biết rằng có một người giờ cũng đang không ngủ được. Người con gái đầu tiên mình yêu – Bé

6h sáng. Ký túc xá

“ Rinh rinh....”

- Alo – Mình ngái ngủ nói
- Anh dậy chưa? – Bé nói
- Anh dậy rồi. Giờ anh qua nhé? – Tỉnh như sáo luôn
- Đánh răng rửa mặt đi đã. Nghe cái giọng ngái ngủ của anh mà nói là dậy rồi
- Hihi
- Nhanh lên nhé. Ra quán chị Vân ăn sáng rồi vào giúp Bé
- Bé không ăn à
- Bé đang dưới ký túc nam đợi anh nè
- 3 phút nhé
- Nhanh lên

Vèo. Chỉ một lúc là xong. Chân sáo chạy xuống tầng. May mà tụi nó cũng đã về hết. Không lại tưởng mình bị sao. Hihi

- Sao anh lâu thế? – Bé nhìn mình dăm chiêu nói
- Mới có 2 phút mà
- Thôi. Bé đói rồi
- Ra quán chị Vân thôi
- Hihi
- Cười trừ à
- Thế phải sao?
- Phải vâng chứ?
- Không
- Hả?
- Hả gì? Anh suốt ngày hả. Cuối cùng có đi ăn sáng để về không?
- Có chứ. Đi nào!

Mình lại tay trong tay với Bé đi ra ngoài cổng trường. Cười nói vui vẻ. Nhưng đâu biết rằng trên tầng 3, có một ánh mắt đang nhìn theo

Ánh mắt đó là của

24. Chương 22: Về Quê

Ánh mắt đó là một người luôn dõi theo

6h30, quán chị Vân

- Ăn bánh mỳ ngon thật
- Không phải ăn cháo chứ gì?
- Có cháo của Bé ăn thì anh thấy ngon hơn. Hihi
- Anh cũng biết nịnh đấy à
- Đâu. Anh nói thật mà
- Được rồi. Hôm sau, anh mà nói lại cháo thì ăn độn với Bé
- Ừc
- Mà anh ăn ít tương ớt thôi
- Ngon mà
- Mặt anh như cái rổ ấy
- Hả? – Mặt mình o.0
- Lại hả? Mà khi nào anh lại vào trường?
- Anh cũng không biết?

“Rình rình...”. Tin nhắn từ một số kỳ quặc

- Hành động 20h, 3/1. Điểm hẹn ở cổng sau. Đúng giờ

Cả mình và Bé cùng nhận được tin nhắn ấy. Và mình cũng hiểu được là ai đã nhắn tin nhắn đó đến

- Chắc mình phải vào này sớm rồi
- Ukm

Cả hai đều im lặng.

7h, ký túc xá

- Bé có mang được đồ xuống không? Hay để anh lên. – mình gọi nói chuyện với Bé
- Bé mang được mà
- Anh đang đợi dưới này nha
- Ukm
- Lại ukm
- Bé đang mang đồ xuống
- Ukm. Anh đợi

Bộp

- Anh
- O. Hoa sao em ở đây?
- Anh không nhìn thấy à. Em cũng về quê mà – Hoa chỉ xuống đóng đồ dưới tay
- Vậy à
- Anh đợi ai à?

- Ukm. Anh đợi bạn về luôn
- Anh không ra nhanh là lỡ xe đấy
- Không sao. Em cứ đi trước đi
- Anh này
- Sao
- Hôm qua anh đi chơi với N à?
- Ukm. Có sao không
- Vậy sao không gọi em đi cùng
- Lúc đó em tự bỏ đi mà
- Anh không thích em à?
- Sao em lại hỏi vậy?
- Anh coi em là gì?
- Là em gái anh mà. Ngốc ak – Minh xoa đầu Hoa
- H – Ánh mắt của Bé có gì đó không vui
- Xuống đến nơi rồi à
- Ukm
- Đưa đây giúp cho
- Thôi. Không cần đâu
- O. Sao vậy
- Về thôi
- Anh giúp em đóng đồ này được không? – Hoa lên tiếng

...

- Bé

Minh chạy lại chỗ Bé. Giật lấy túi đồ.

- Để anh cầm. Việc nặng này Bé làm sao?
- Vâng
- Hả? - Minh ngạc nhiên
- Anh lại hả?
- Không. Minh về đi

Và có một người phía sau đang dõi theo chúng tôi. Rồi cùng đi

Bến xe bus

- Xe đến rồi. Minh về đi – Hoa nói
- Hai người về trước đi. Minh về chuyển sau – Bé nói
- Em về trước đi – mình nhìn Hoa nói. Minh đã hiểu tại sao Bé lại không vui
- O. Hai người không sợ lỡ xe ngoài bến à
- Không có xe này thì xe khác. Lo gì. Nói em về trước thì cứ về đi – mình quát Hoa

- Anh

- Về đi

Hoa lên xe bus về bến xe trước

Chỉ còn mình và Bé. Im lặng

- Cô cho cháu 2 sting với

- Của cháu đây

- Cháu cảm ơn

Bến xe bus. Bé vẫn ngồi ở đấy. Mình cảm thấy nỗi buồn trong Bé

- N - một người con trai lại gần Bé. Đó là

25. Chương 23: Trên Chuyến Xe

Là Gia Huy

- Sao anh ở đây? - Bé nhìn anh ta hỏi

- Anh mới từ quê vào. Em chuẩn bị về quê à - Gia Huy trả lời

- Vâng

- Sao không đi xe chuyển trước?

- Dạ em đợi chuyển sau

- Em đợi bạn à

- Bé - Mình lên tiếng

Mình chạy lại chỗ Bé

- Chào anh - Mình nhìn Gia Huy

- Chào H - Gia Huy đáp lại

- Nước của Bé này - Mình đưa chai sting cho Bé

- Ukm - Bé nhận lấy

- Em về cùng với N à? - Gia Huy hỏi mình

- Vâng. Em về cùng với Bé ạ - Mình trả lời Gia Huy

- Bé là ai vậy? Là N ấy hả - Gia Huy có vẻ ngạc nhiên. Có lẽ anh ta không được gọi Bé như thế

- Vâng - Mình trả lời

Anh ta không nói gì nữa

- Có xe rồi kìa. Mình về đi - Mình nói

- Ukm - Bé vẫn vậy

- Em về nhé anh - Mình nhìn Gia Huy

- Ukm. Hai đứa về nhé - Gia Huy đáp lại

- Dạ

Trên xe

- Bé - Mình lên tiếng trước
- Dạ - Bé trả lời
- Bé giận anh à
-
- Anh chỉ coi Hoa như em gái thôi
- Bé biết
- Vậy sao Bé không nói gì?
- Lúc đầu Bé giận. Nhưng lúc anh cầm đồ cho Bé mà không cầm cho Hoa. Rồi mua cả sting cho Bé. Bé không còn giận nữa
- Bé này
- Dạ
- Gia Huy..... - Mình không giám nói sợ Bé giận
- Thích Bé chứ gì. Bé biết. Nhưng Bé không thích anh ấy. Anh đừng lo. – Bé ôm lấy tay mình nói
- Ukm. Anh tin Bé mà
- Đi xe mệt thật đấy. Bé muốn ngủ quá
- Thì ngủ đi
- Anh cho Bé mượn vai nhé
- Ukm. Ngủ đi

- Đến Nga Sơn rồi. Ai xuống ấy nhỉ - Nhà xe gọi
- Em xuống anh ạ - Bé lên tiếng
- Rồi Bé lôi điện thoại ra và gọi “Anh Phong”
- Anh ạ. Em về tới nơi rồi. Anh ra đón em với
- Tự bắt xe về đi. Đang bận – Mình nghe thoáng qua như thế
- Vâng
- Đó là chồng của Bé. Sao chồng em chỉ lưu số điện thoại như vậy, còn anh em vẫn lưu như thế. Chồng em có đối xử tốt với em không? Bỗng dưng mình động lòng trắc ẩn
- Mang xuống giúp cho – Mình cầm lấy túi đồ nặng nề của cô ấy mang trên tay
- Dạ
- Anh ơi. Em xuống này luôn – Mình nói với nhà xe
- Không chạy vào thành phố à?
- Em có tý việc
- Rồi
- Trên đường quốc lộ 1A. Nắng nóng bỏng
- Em về đây – Bé nói
- Tính đi bộ về sao? – Mình vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng như vậy

- Dạ em.
- Taxi – Minh vẫy chiếc taxi gần đây

Chiếc taxi chạy lại.

- Lên đi. Đi bộ mà chết à – Minh nói
- Dạ không cần đâu – Bé trả lời
- Không cần trả tiền đâu
- Không phải vậy ạ
- Còn có việc. Nhanh đi
- Vâng
- Đi đâu vậy anh – Tài xế taxi hỏi
- Chỉ đường đi kia
- Dạ anh chạy đến

- Vâng – Tài xế trả lời

Xe bắt đầu chuyển bánh

25 phút sau

- Dừng ở đây là được rồi anh – Bé lên tiếng
- Vâng – Tài xế trả lời
- Cảm ơn anh – Bé nhìn mình nói
- Không sao – Quay sang nói tài xế - Quay đầu xe đi anh
- Vâng – Tài xế trả lời

Khi tài xế quay xe đi. Minh vẫn thấy tên đó đi theo

26. Chương 24: Tác Chiến Đầu Tiên

20h, 3/1, cổng sau ký túc xá.

- Sẵn sàng chưa – Cường hỏi
- Sẵn sàng – Tất cả đồng thanh
- Lên đường

Tất cả chúng tôi lên đường cho lần tác chiến đầu tiên. Cầm chặt lấy tay Bé

- Anh sẽ luôn bên Bé
- Bé cũng thế - Bé siết chặt lấy tay mình nói

Ngồi trên chiếc xe Toyota Hiace 15 chỗ

- Chúng ta sẽ đánh một tàu cá cỡ lớn và lấy vũ khí được ngụy trang bên trong – Cường nói
- Lần này có sự hỗ trợ từ đội D. Trên tàu có tất cả 75 người. Tất cả chúng được trang bị đầy đủ. Giờ chúng ta sẽ ra biển và đi ra phao số 0. Tất cả đã rõ chưa – Tiền nói

- Rõ – Tất cả đồng thanh

Chỉ mất một thời gian ngắn chiếc xe đã đến bờ biển. Có một chiếc ca nô ở đó chờ.

- Tất cả lên đi – Cường ra lệnh

- Rõ – Tất cả đồng thanh

Chiếc tàu khởi động.

- Hãy sẵn sàng. Các cậu đã có những gì – N. Hùng nói

- Một khẩu Barrett M107 – Hào nói

- Một khẩu AN-94 gắn ống ngắm – Đức nói

- Một khẩu AR – 15 – Long nói

- Một khẩu Daewoo K11 – Thái nói

- Một khẩu AK – 47 – Tuấn nói

- Một khẩu M16 – Hải nói

- Một khẩu Px4 Storm – Minh và Bé nói

- Đã đủ đủ hành trang chưa? - Cường nói

- Đã đủ – Tất cả đồng thanh

- Chúng ta sắp tiến tới gần. Đội D đang lặn phía bên dưới. Chiến thuật chiến đấu lần này là silence storm. Tất cả gắn giảm thanh, đeo tai nghe – Tiền nói

- Rõ – Tất cả đồng thanh

- Sơ đồ con tàu đây. Hào và D6 ở lại cano, yểm trợ từ xa. Còn lại lên tàu. N.Hùng cậu trèo lên đầu tàu yểm trợ bên trên. V.Hùng cậu vào không chế buồng lái. Đức, Thái và đội D làm chủ mạn đuôi tàu dụ tất cả xuống cuối đuôi. Long, Tuấn không chế tàu tàu. Tiền, H và N vào trong chuyển hàng. Gặp đĩa nào quất đĩa đó. Tất cả chỉ được diễn ra trong 15 phút. Tất cả rõ chưa – Cường nói

- Rõ – Tất cả đồng thanh

Cano tắt máy trôi đủ gần để tới con tàu. Chúng mình lặn xuống tiếp cận con tàu. Đức, Thái lặn ra phía sau. Long, Tuấn tiến về đầu tàu. Minh, Tiền và Bé bơi chính diện và vào trong tàu.

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

.....

Tiếng súng phát ra từ phía đuôi tàu. Đã có đạn độ ở đó

- Không sao chứ Đức - Tiền nói

- Không sao. Tụi tao xử được – Đức trả lời

- Hào, N.Hùng yểm trợ

- Rõ – Hào và N. Hùng nói qua tai nghe

- Giờ ta phải tìm xem chúng giấu ở đâu. Tao đi thẳng. Chúng mày đi ngược lại hướng kia

- Được

- Đi nào

Minh và Bé đi về hướng đuôi tàu

- A – một tên nhảy ra trận lên người mình. Nhanh chóng tránh đòn

“Tạch”. Một phát vào đầu tên đó

“Tạch”

“Tạch”. Bé xử hai thằng phía sau lưng nhưng Bé chỉ bắn bị thương

“Tạch”

“Tạch”. Mình xử giúp Bé

- Cẩn thận chút – Mình nhìn bé nói

- Bé thấy run – Giọng của bé lạc đi

Cầm lấy tay Bé

- Anh đang bên Bé mà. Đi nào – Mình cố gắng chần tĩnh bé

- Tụi nó đang tập trung xuống đuôi tàu đông quá – Giọng thằng Đức vọng trong tai nghe

- H, N giúp tụi nó – Cường ra lệnh

- Rõ – Mình và Bé nói

- Đi thôi – Mình nói với Bé

Ở khoang dưới con tàu

“Tạch”

“Tạch”. Mình bắn hạ hai tên đang đi từ trên xuống

“Bốp” một tên không biết từ đâu nhảy ra. Đạp bay cây súng của mình

“Bốp”

“Bốp”

“Bốp”

Mình giao chiến với tên đó. Nó học Karatedo và đánh rất cứng rắn. Nhưng vẫn chưa ăn thua. Đỡ lấy tay trái của hắn đang đâm móc. Thế tay hổ, đánh thẳng vào huyết huyệt làm hắn lùi lại và đau đớn. Nhảy lên vai hạ cùi tay vào đỉnh đầu hắn. Hắn nằm im dưới sàn tàu

Phía sau lưng, Bé hạ một tên to con hơn cả Bé. Hắn cũng đang nằm dưới sàn tàu

- Anh không sao chứ? – Bé chạy lại hỏi mình

- Anh không sao. Cẩn thận

Mình nhìn thấy tên phía sau lưng Bé đứng dậy giơ súng về phía Bé. Cầm lấy khẩu AK – 47 của tên mình hạ. Hướng súng về phía hắn

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

Tên đó trên người mình không nhớ bao nhiêu lỗ nữa

- Lên trên giúp tụi nó thôi – Mình quay sang Bé

- Vâng

Mình và Bé lên trên. Nép sát cánh cửa

- Anh nói mở thì Bé mở nhé – Vừa nói mình vừa thay hộp tiếp đạn cho khẩu AK – 47

- Vâng – Bé cũng đang thay đạn

- 1,2,3. Mở

“Cạch”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

.....

Mình bắn phía sau. Đè ngang tầm bắn vào thân. Xả hết chỗ đạn trong khẩu súng. Cũng là lúc tất cả bọn chúng đều nằm xuống.

- Báo cáo tình hình đi – Cường nói

- D8, D10 hy sinh, D4, D6 bị thương – Một tên trong đội D báo cáo

- Em tìm thấy hàng rồi anh. Hàng của chúng. Anh không tin được đâu. Đó là....

“Pằng” - Tiếng súng vọng trong tai nghe

.....

.

.

.

.

.

.

.

.

< to=“” be=“” continued=“”>

27. Chương 25: Không Thể Tin Được

“Pằng” - Tiếng súng vọng trong tai nghe

- Tiềnnnnnnnnnnnnnnnn – Minh hét lên

- Tất cả mau tới đó – Cường ra lệnh

Tức tốc tất cả chúng tôi chạy tới đó

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

...

Vẫn có tiếng súng từ hướng đó đến

- Nhanh lên mọi người – Đức nói

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

“Pằng pằng...”

...

Trên đường có vài cản trở nhỏ nhưng tất cả đều đã biết mất dưới dàn đạn của chúng mình

Chạy tới nơi.

- Tiền mày không sao chứ - Mình nói

- Tao không sao. Khi nãy rơi mất cái tai nghe – Tiền nói

- Cái này là cái gì vậy – Hào nói

- Đây là máy bay chiến đấu không người lái MQ – 1C – Tiền nói

- Là loại như thế nào

- MQ – 1C là máy bay chiến đấu không người lái. Dài 8m, cao 2.1m, sải cánh dài 17 m. Tốc độ lên đến 280km/h, hoạt động liên tục trong 30 giờ. Có thể mang theo từ 4 đến 8 tên lửa – Tiền giải thích

- Không thể tin được - Thái nói

- Chúng nhập máy bay này để làm gì chứ - Tuấn thắc mắc

- Cái đó tạm thời chưa biết – Tiền nói

- Chúng ta mang nó về chứ - Một tên trong đội D nói

- Chúng ta cần có trực thăng - Tiền nói

- Thiên Ứng! Chúng tôi cần trực thăng - Tên trong đội D

- Được 10 phút - Tiếng Cường vọng ta từ tai nghe

- Rõ - Tất cả nói

- Các cậu đi đặt mìn đi. Ta phải hủy con tàu – Tiền nói

- Được - Mình nói

Chúng tôi đi đặt mìn ở các yếu điểm của con tàu. Khi chúng tôi đang đặt thì trực thăng tới và đưa hàng đi.

- Tất cả tập trung để về - Giọng Cường vang qua tai nghe

- Vâng - Tất cả nói

- Anh này - Bé lay tay mình

- Sao vậy? - Mình nhìn Bé

- Anh có thấy gì kỳ lạ không?

- Gì cơ

- Chúng có 75 tên đúng không?

- Ukm

- Nhưng chỉ có 74 cái xác

- Ý em là

- Còn một tên

- H, N sao lâu thế - Cường nói

- Tụi em ra ngay đây - Minh trả lời

Minh và Bé chạy ra

- Cẩn thận – Bé kéo mình vào trong

“ Pằng”

“ Pằng” - Minh bắn trả lại

“ Pằng”

“ Pằng”

....

“Bộp”. Hấn đập rơi súng của mình

“Bộp”

“Bộp”

“Bộp”

Người hấn là cái quái gì mà đánh không thấy thấm vậy. Cả mình và bé cùng lên

Hấn quá khỏe.

“Bộp”

“Bộp”

“Bộp”

Hấn đánh bay mình ra xa. Rồi chạy lại gần mình. Khi cánh tay của hấn đang vung xuống thì

“ Pằng”

Hấn nằm xuống dưới sàn tàu

Là bé. Bé đã giúp mình

Cầm lấy đôi tay đang run rẩy của bé. Bé đang rất sợ

- Về thôi - Minh nói

- Vâng

Chiếc cano di chuyển

8h sáng, nhà B, tầng 3, phòng 312

- Vào học rồi kìa. Ngồi yên lặng đi – Giọng cái Quỳnh uy nghiêm

- Quỳnh này - Minh gọi nó

- Sao. Không quản lớp cùng đi - Quỳnh nói giọng đầy uy lực

- Im lặng coi nào – Minh quay xuống quát tụi nó, rồi quay lên hỏi Quỳnh – Bé đâu?

- Được gọi thế rồi à - Quỳnh nó ghẹo mình

- Lâu rồi. Mà Bé không đi học à. - Mặt mình đỏ ửng

- Sáng ra thấy nó đang sốt, nằm ngủ trong phòng ấy

- Phòng có ai không? - Minh thấy lo lắng

- Không. Làm gì? - Quỳnh nó tỉnh bơ

- Hỏi thế. Hôm nay điểm danh hộ nhé
- Lớp phó không gương mẫu
- Mình có quyền mà. Haha – quay ra thằng bạn – Tao mượn chìa khóa phòng mày nào
- Làm gì? - Thằng bạn trả lời
- Hỏi nhiều
- Không học à?
- Không
- Nè. Đừng có làm bẩn phòng tao đấy
- Bà mày - Giơ nắm đấm lên dọa nó

Chạy lẹ ra chợ mua thịt, hành, trứng... về nấu cháo cho Bé. Vào phòng thằng bạn bắt đầu nấu

9h. Cổng ký túc xá nữ

Chẳng khó khăn gì để lên trên phòng bé. Lớp hôm nay gần 12h30 mới tan nên không lo

Đến trước cửa phòng đã nghe thấy tiếng động. Nhẹ nhàng bước đến mở cửa. Sao cửa không khóa?

- Bé.....

28. Chương 26: Đan Khăn

- Bé. Đang ốm không nằm nghỉ ngơi làm gì thế? – Mình nhìn thấy Bé đang ngồi hương ra ban công
 - Ô. Anh vào lúc nào thế? – Bé quay lưng lại
 - Cửa không đóng thế kia. Trộm vào có khi không biết. ốm sao rồi. Anh xem nào – Mình lại gần Bé
 - Bé không sao mà
 - Không sao gì? Nóng như lửa ấy – Mình đặt tay lên trán Bé. Bé sốt thật rồi
- Chạy ra đóng cửa sổ lại
- Để cửa cho nó thoáng anh – Bé nói
 - Thoáng ốm nặng thêm thì lấy ai chăm anh đây – Mình nói
 - Hix
 - Nào ngoan. Anh có thứ cho Bé này – Cầm cái túi mình mang đến giờ lên
 - Cái gì thế? – Bé có vẻ mừng lắm
 - Cháo
 - Không. Cháo mua ở ngoài không ngon – mặt Bé ỉu xiu
 - Hả? – Mặt mình T-T
 - Anh lại hả - Bé quát
 - Ừc. Cháo này anh nấu đấy
 - Anh nấu á – Bé 0.o
 - Ukm – Mình tự đắc

- Không tin được – Bé vẫn nghi ngờ
- Thế Bé không ăn sao – Minh nghiêm nghị hỏi
- Có nhưng đúng anh nấu không
- Ăn thử là biết. Nào. A... – Minh bón cho Bé
- A

Lần đầu tiên mình bón ột người con gái ăn. Nhìn Bé ăn mình cũng thấy hạnh phúc lắm

- Tin là anh nấu chưa – Quay sát vào mặt Bé nói
- Rồi. Ngon lắm – Bé nói
- Mấy lần Bé nấu cho anh. Anh học theo thôi. Sao ngon bằng của Bé được – Minh khiêm tốn tý
- Không. Ngon thật mà – Bé cười
- Để anh dọn lại đã
- Vâng
- Bé này! – Minh cất xong rồi quay sang Bé nói
- Dạ - Bé hướng mắt về phía mình
- Cảm ơn Bé
- Sao cảm ơn Bé ạ?
- Hôm qua, Bé không kéo anh lại thì anh

Bé ôm lấy mình, siết chặt vòng tay. Minh cũng thuận theo tay ôm lấy Bé

- Bé không muốn mất anh đâu. Từ sau anh cẩn thận hơn nhé
- Anh biết rồi.
- Anh nhớ đấy
- Chưa đóng cửa đâu nhé

Rồi cả hai bỏ nhau ra. Khi đó mình mới để ý cái túi bên cạnh Bé

- Bé đang làm gì thế? – Minh nhìn thấy cái túi đó có len
- Bé đang đan khăn – Bé lôi ra đan tiếp
- Đan cho ai thế? – Minh hỏi
- Cho anh chứ cho ai nữa. Ngốc à
- Thật hả? – Minh mừng lắm. Hihi
- Vâng. Bé nói qua Tết sẽ đan cho anh mà
- Khi nào ấy nhỉ? – Minh đang cố gắng nhớ lại
- Sinh nhật Bé ấy. Anh quên à
- À. Anh nhớ ra rồi
- Nhưng mà không được đẹp – giọng Bé lại buồn
- Chưa xong mà – Minh nhìn vào chiếc khăn
- Anh ra đường hay đi đâu đội hộ Bé cái mũ cái. Đen lắm
- Hả? – Mặt mình méo xệch

- Lại hả? – Bé nhìn mình

- Hihi. Nhưng mà anh không quen

- Không quen cũng phải đợi

- Rồi. Anh biết rồi mà

“ Rinh rinh.....”

- Hôm nay anh không đi học à. Sao dạo này anh hay tránh em thế - Tin nhắn của Hoa

- Anh mệt – Mình nhắn tin trả lời lại

- Có sao không? – Hoa nhắn tiếp

- Không sao. Lo học đi – Mình nhắn nốt cái tin rồi ném điện thoại lên đầu giường

- Cái Hoa nhắn tin cho anh à – Giọng Bé có vẻ buồn

- Ukm. Chắc thấy hôm nay anh không đi học – Mình trả lời Bé

- Nó thích anh lắm đấy

- Mặc kệ nó đi. Anh chỉ thích Bé thôi. Bé là nhất – Véo nhẹ má Bé lắc lắc

- Hix. Đau Bé. Anh cũng biết nói ngọt đấy à

- Ukm. Nhưng chỉ nói ngọt với Bé thôi. Có sao không?

- Anh dạo này cũng lẻo mép lắm

- Học bọn 308 cả đấy

- Cái đó mà cũng phải học

- Cái gì mà chẳng phải học

- Không cãi với anh nữa. Bé đan tiếp đây – rồi Bé lại tiếp tục đan

- Anh ơi còn quên cái khăn trên xe này – Tài xế taxi nói

- Không phải của em anh à

“Rinh rinh...”

- Hà Nội sắp lạnh rồi. Anh mang theo cho ấm. Cẩn thận nhé anh – Số điện thoại của Bé

- Có phải của anh không? – Tài xế hỏi lại

- Không. Anh cầm đi – Mình trả lời

- Vâng

Vào trong nhà máy chơi tý đã. Lâu lắm rồi mới có dịp quay lại với nơi này.

Qua cánh cổng vào khu tập thể

- Bu ơi! – Mình đứng ngoài cửa gọi

- Bu không có nhà. Có chị mày thôi – Bà chị uy lực của mình xuất hiện

- Chán rồi – Mình ỉu xìu

- Mày thấy chị la chán hả - Bà chị mình quát

- Em nào giám. Cậu Bé cháu ỉu của cậu nào – Bế thẳng cháu Bé bồng của mình lên

- Dạo này học hành thế nào?

- Chán lắm chị à. Đang tính về đây
- Học hành cho đang hoàng đi
- Chị lúc nào cũng nhắc em. Em là ai cơ chứ. Hihi
- Chị thua mày rồi. Ăn cơm không để chị gọi ba với bu về
- Dạ không. Em vào chơi rồi chiều về thôi.
- Mày thì....

Hai chị em ngồi chém gió với nhau chán đi rồi mình về. Tranh thủ chạy lên sân thượng tý
 Tên đi theo.....

29. Chương 27: Valentin

14/2. Ngôi nhà biệt thự hướng ra biển

- Anh nè – Bé vòng tay qua tay mình
 - Sao vậy Bé? – Mình vuốt tóc Bé
 - Hôm nay ngày gì anh biết không? – Bé nói
 - Là 14/2
 - Ý Bé là gì nghĩa của nó ấy?
 - Là gì?
 - Hix. Anh không biết thật à – Bé nhìn mình
 - Hihi. Anh đùa đấy – mình nhớ chứ sao dám quên
 - Thế là ngày gì? – Bé nghiêm nghị hỏi
 - Valentin.
 - Hihi. Em tưởng anh quên chứ - Bé càng siết chặt mình
 - Anh quên sao được anh còn đếm từng ngày, từng giờ được bên nhau ấy – Mình nghiêng đầu về Bé
- Mình và Bé cùng nhìn ra biển
- Cảm ơn anh – Bé bỗng nhiên nói
 - Sao lại cảm ơn anh? – Mình ngạc nhiên
 - Vì anh đã xuất hiện bên Bé
 - Vậy anh cũng phải cảm ơn Bé rồi
 - Hihi
 - Bé nhớ lần đầu tiên mình gặp nhau không? – Mình gợi lại chuyện xưa
 - Có. Hôm đó Bé chạy ra ngoài vội quá. Va phải anh – Bé nói lại
 - Khi đó Bé mà không phải là con gái là anh đạp luôn rồi đấy
 - Hix. Không ngờ anh vũ phu thế - Bé cau mày nhìn mình
 - Bé có tin vào số phận không? – Mình hỏi

- Sao anh lại hỏi vậy? – Bé thấy kỳ lạ
 - Nếu hôm ấy không phải là Bé thì sao anh quen Bé được. Vì thế, anh tin là số phận đã đưa mình đến với nhau
 - Bé tin vào điều đó. Anh à. Bệnh của anh – Bé nói
 - Bé đừng lo. Anh vẫn sống đây. Anh không xa Bé đâu – Minh trấn an Bé. Minh biết bệnh của mình hiểm gặp. Nhưng mình đã được tổ chức khám và điều chế thuốc đặc biệt
 - Anh mà không còn Bé cũng sẽ đi cùng anh
 - Không được nghĩ bậy thế - Minh cắt ngang dòng suy nghĩ của Bé
 - Không đâu. Anh phải khỏi đây- Bé ôm lấy mình khóc
 - Có thuốc của tổ chức mà. Anh vẫn duy trì được đây. Bé yên tâm đi
- Gặt dòng nước mắt của Bé. Minh cúi xuống định hôn lên bờ môi đang khép hờ của Bé, Bé cũng nhắm mắt lại thì
- H, N. I gọi hai người kia – Cường nói
 - Tụi em nghe thấy rồi – Rồi quay sang thì thầm với Bé - Chẳng đúng lúc tí nào cả
 - Minh vào đi anh
- Hix. Đến giờ mình vẫn chưa có một nụ hôn nào với Bé. Toàn bị cản trở. Đáng ghét
- Vào trong căn phòng giờ đã quen thuộc
- Thưa ngài, chúng tôi đã đến
 - Đến rồi đấy hả - I vẫn như thường lệ quay mặt không nhìn chúng mình. Đến giờ mình cũng không biết ông ấy là ai
 - Vâng - Minh đáp lại
 - Thành tích của hai người rất tốt. Chúng ta đã có thêm nhiều thông tin của LFF. Cậu đúng là tay máy tính cừ khôi đấy H à
 - Cảm ơn ngài - Minh đáp lại
 - N. Khả năng quan sát và phán đoán tình hình của cô rất tốt. Đội đặc biệt quả là rất đặc biệt
 - Cảm ơn ngài - Minh đáp lại
 - Hai người là những người xuất sắc của đội. Hiện tại tổ chức còn hai vị trí trống. Nếu tôi tự đứng bổ nhiệm cho hai người lên. Rất nhiều người sẽ không phục
 - Chúng tôi xin theo ý của ngài
 - Lão đại – I quay sang lão đại
 - Có tôi – Ông ta đáp trả. Vẫn thế. Lão đại mặc chiếc áo cổ cao che hết mũi và đeo kính đen. Minh cũng chẳng nhận ra lão là ai
 - Hai người sẽ hành động lập riêng biệt. Các thành viên khác trong đội đặc biệt cũng đã có nhiệm vụ riêng. Hãy chứng tỏ mình – Lão đại nói
- Rồi lão đại đưa cho chúng tôi 2 tập hồ sơ
- Đây là nhiệm vụ của hai người. Không được để người khác biết. Hai người có 2 ngày chuẩn bị và 3 ngày để hoàn thành. 5 ngày phải xong. Đã rõ chưa
 - Rõ

- Hôm nay là ngày đặc biệt của hai người. Hãy nghỉ ngơi thoải mái nhất – Nói rồi lão đại đưa chúng tôi một cái túi. Bên trong 20 triệu – Hãy thoải mái nhé

- Cảm ơn ngài

- Sau 2 ngày hãy đến lấy dụng cụ cho hành động

- Rõ

- Được rồi. Hai người có thể ra ngoài

- Chúng tôi xin phép

Ra tới bên ngoài

- Anh đưa hai đứa về nhé – Cường xuất hiện

- Vâng anh. Mà hôm nay, anh không đi chơi với Quỳnh à? – Minh nói

- Cũng phải đợi tới tối chứ. Tối hai đứa đi đâu

- Tụi em đi đâu anh hỏi làm gì?

- Anh hỏi biết. Lỡ may gặp

- Không gặp được đâu

- Cầm lấy này - Cường ném ình cái hộp thiếc

- Cái gì thế anh

- Thuốc của chú. Cái này để đề phòng

- Vâng. Em cảm ơn

Chiếc xe dừng lại ở cổng trường

- Anh đi mua quà. Hai đứa vào đi

- Cảm ơn anh

Còn mình và Bé. Con đường vẫn vậy. Nhưng không hề cô đơn vì giờ bên mình là người con gái mà mình yêu thương. Tay trong tay, hạnh phúc đơn giản vậy thôi

- Tối mình đi ra biển nhé anh

- Uhm. Anh cũng có ý đó

- Nhớ đón Bé đấy

- Anh biết rồi mà. 7h nhé

- Sao sớm vậy

- Anh muốn ở cạnh Bé nhiều hơn

Bé xiết chặt tay mình. Mình biết Bé hiểu được tình cảm của mình. Mình, Bé và biển có điều gì đó liên hệ. Lần đi chơi đầu tiên, tác chiến đầu tiên, ngôi biệt thự hướng ra biển...

“ Rình rình...”

- Valentin hạnh phúc nhé anh! – Có tin nhắn đến máy mình

- Tin nhắn của ai thế? – Bé nhìn thấy

- O

30. Chương 28: Bên Nhau

- Ô. Cửa cái Hoa – Minh trả lời Bé
 - Nó vẫn thế à – Bé mặt ỉu xù
 - Ukm. Anh cũng chẳng biết phải làm sao cả
 - Kệ nó đi anh
 - Anh biết rồi mà. Hôm nay là ngày của hai chúng ta mà
 - Vâng.
 - Anh có quà cho Bé đó
 - Thật á – giọng Bé vui hẳn lên
 - Tất nhiên
 - Là gì thế? – Bé hào hứng lắm
 - Đó là bí mật
 - Bí mật với cả Bé sao – Bé cau mày nhìn mình
 - Tất nhiên. Hôm nay là ngày đặc biệt. Nên anh không nói đâu
 - Bé cũng có quà cho anh mà
 - Thật á – Minh cũng mừng lắm
 - Vâng
 - Là gì thế? – Minh tò mò lắm
 - Không nói. Ngày đặc biệt
 - Hix. Rồi
 - Mà chỗ lão đại đưa cho – Bé chỉ vào cái túi tiền mà lão đại đưa
 - Bé giữ đi – Minh nói
 - Nhiều thế này cơ mà
 - Cửa anh cũng là của Bé mà
 - Vậy để đến khi nào anh cưới vợ. Bé lấy ra mừng anh nhé – Bé hướng mắt nhìn mình
 - Thật á. Cô dâu mừng chú rể. Chuyện lạ rồi. Haha – Minh cười
 - Hơ. Bé có nói là Bé lấy anh đâu? – Nói xong Bé chạy đi
 - Cái gì? Đứng lại cho anh – Minh lừa theo Bé
 - Hihi. Đó anh bắt được Bé. Hihi
 - Anh mà bắt được thì chết với anh – Minh vừa lừa vừa nói
 - Đố đấy – Bé nói vọng lại
- Minh chạy theo Bé, quyết tâm bắt được Bé. Nhưng, sao chóng mặt quá. Rồi
- “Rầm”
- H – Bé dừng lại
- Bé chạy lại chỗ mình
- Anh sao vậy? Bé chỉ đùa thôi mà. Anh đừng dọa Bé – Bé lo lắng ình

- Thu....ố....c – Mình đau quá
- Thuốc. Cái hộp. Cái hộp đâu rồi – Bé lục cái túi của lão đại đưa
Bé lấy chiếc hộp thiếc mà Cường đưa cho, bên trong có 3 liều thuốc
- Anh cố gắng lên – Bé cầm kim tiêm
- Là.....m đ.....i – Mình nói
- Vâng
- Nói rồi Bé tiêm liều thuốc giảm đau ình. Đỡ mình ngồi ở ghế đá
- Anh ơi! Bé xin lỗi mà. Anh cố gắng lên – Bé vừa nói vừa khóc
- Bé nói là không lấy anh mà. Sao quan tâm anh thế - Mình cảm thấy đỡ hơn rồi
- Ngốc à. Bé yêu anh nhiều lắm. Sao không lấy anh được – Bé khóc ra tiếng luôn
- Đừng khóc. Anh không sao đâu.
- Hu hu – Bé khóc lớn thật
- Bé mà khóc nữa là anh càng đau đấy – Mình không muốn Bé khóc một chút nào. Bé khóc làm mình thấy đau hơn
- Không khóc nữa. Không khóc nữa – Bé lấy tay lau nước mắt
- Như con nít ấy. Hihi – Mình chọc Bé
- Là Bé mà – Bé cãi lại
- Bé quá cơ
- Anh còn ghẹo Bé được sao
- Hihi. Anh thấy không sao rồi
- Hay anh nói với I hủy nhiệm vụ độc lập của anh đi – Bé ôm lấy mình
- Anh sẽ làm tốt mà
- Mà nhiệm vụ của anh là gì thế?
- Bí mật mà
- Vâng
- Mình về đi
- Rồi mình và Bé đi về ký túc xá. Trên đường không nói một lời nào. Tự hiểu rằng bên nhau là đủ
- Ký túc xá, phòng 308, 15h
- Tụi nó đi đâu hết rồi Tiền – Mình thấy chỉ có mình Tiền trong phòng
- Tụi nó đi rồi. Mà không thực hiện à – Tiền nói
- Tao được lệnh bắt đầu từ ngày mai
- Tối nay có đi chơi không?
- Tất nhiên là có. Hối ngu?
- Bà mày tao hỏi thế. Đi với cái N hả
- Không. Tao đi với cái Thủy
- Cái gì? – Mặt nó méo xệch

- Bạn Thủy rủ tao đi chơi. Hehe – Chọc nó tý
- Vậy để tao gọi N đi chơi nhé – Nó rút điện thoại ra dọa mình
- Bà mày! Tao thách đấy
- Vậy tối mày đi với ai?
- Mày có cần phải hỏi không?
- Có
- Biết rồi vẫn hỏi
- Đùa thôi
- Còn mày?
- Tao có nhiệm vụ rồi
- Nhiệm vụ gì thế
-

31. Chương 29: Biển Đêm

- Nhiệm vụ gì thế
 - Tao có hẹn với Thủy mà vẫn chưa thấy nó trả lời
 - Đệt làm bố tưởng. Gần năm chưa ấy nhỉ?
 - Năm gì?
 - Mày theo cái Thủy ấy. Mà chẳng được kết quả gì. Sao giống tao được?
 - Mày thì giỏi rồi. Mà sao hai đứa không công khai đi. Cứ giấu mãi thế?
 - Bé chưa muốn. Tao cũng ngại. Mới năm nhất cả mà
 - Haiz. Kệ chúng mày. Tao đi tắm đây
- Nói rồi nó vào nhà tắm. Mình thì tranh thủ ngủ tý.

17h30

“Rình rình....”

- Alo. Anh nghe này – Bé gọi ình
- Anh sao rồi
- Anh không sao. Mới ngủ dậy xong. Hihi
- Đi ăn đi
- Ukm. Đợi anh ở nhà ăn nhé
- Bé đang dưới ký túc xá nam nè
- Sang này là gì vậy?
- Hum nay ra ngoài ăn
- Oa. Sang vậy?

- Chỗ lão đại đưa
- Dừng luôn sao. Không mừng đám cưới anh nữa à
- Khi ấy Bé thiệt mất. Hihi
- Khôn thể
- Anh có đi ăn không?
- Có chứ. Đợi anh tý nha
- Vâng

Chỉ mất ít thời gian. Cho quà mình làm cả tháng nay vào tròn túi đi xuống

- Sao lần này nhanh thế? – Bé nhìn mình hỏi
- Anh mà lị
- Thôi. Xuống cho Bé nhờ cái
- Hôm nay ăn gì đây
- Ăn gà rán nhé
- Được luôn. Ăn xong rồi ra biển nhé
- Vâng. Mà anh cầm theo gì thế? - Bé chỉ vào cái túi trên tay mình
- À. Ra biển rồi biết
- Hix. Đi ăn nào. Bé đói rồi
- Ăn mãi mà không lớn được
- Bé cũng muốn lắm chứ
- Rồi. Hôm nay Bé phải ăn nhiều lên nhớ chưa
- Vâng

Trong quán ăn

- Ăn uống như mèo ấy – Mình lấy khăn lau miệng cho Bé
- Hihi
- No chưa
- Rồi ạ
- Ra biển đi
- Vâng
- Mà Bé có cái túi gì thế?
- Tý nữa anh biết
- Rồi – Quay ra chủ quán – Cho em 2 sting nữa nhé anh
- Gọi làm gì? Giờ mình đi mà
- Mang theo đó
- Nghiện sting nặng rồi
- Lây bệnh của ai đó
- Ai?

- Người mà anh yêu. Hihi

19h. Bãi biển

Bãi biển hôm nay đông hơn mọi khi. Từng đôi. Từng đôi bên nhau hạnh phúc. Mình cũng vậy. Không có gì hơn bên cạnh người mà mình yêu thương.

- Hôm nay đông anh nhỉ?

- Ukm. Là valentin mà

- Lần đầu tiên mình đi chơi chỉ có hai đứa mình trên bãi biển này

- Anh cũng muốn chỉ có hai chúng ta thôi

Sóng biển vỗ nhẹ. đêm nay đẹp quá. Không mây che khuất. Ánh trăng hiện lên mặt biển sáng ngời. Anh trăng soi trên gương mặt em. Em còn đẹp hơn cả ánh trăng kia. Ánh trăng chỉ của riêng anh

- Hụ hụ... - Mình thấy hơi lạnh

- Anh sao thế?

- Anh thấy hơi lạnh thôi

- Anh không sao thật đấy chứ?

- Anh không sao mà. Mà có sao thì anh cũng mang nó trong người mà – lấy chiếc hộp thiếc ta khỏi túi áo

- Của anh nè – Bé lấy chiếc khăn len ra đeo lên cổ mình – nó sẽ giữ ấm cho anh

Mình cầm chiếc khăn đang đeo trên cổ

- Cảm ơn nhé, my love

- Nothing

Mình ôm chặt lấy Bé. Bỏ qua tất cả, dù là đang rất nhiều người nhìn thấy. Chỉ cần thế thôi là quá ấm áp rồi. Bé cũng vòng tay ôm lấy mình

- Anh cũng có quà cho Bé này

- Cái gì thế?

Lấy món quà của mình ra

- Đẹp quá, mà sao lần này anh làm đẹp thế?

- Tặng cho người anh yêu mà. Sau này anh sẽ biết nó thành sự thật

- Cảm ơn anh

Bờ biển dài, có những tình yêu đến với nhau đang ở đây. Không cần biết đến tương lai như thế nào. Chỉ cần biết giờ đây, chúng ta đang bên nhau, yêu nhau, cần nhau trong cuộc sống này.

22h, ký túc xá

“Rình rình...”

- Ngủ ngon nhé, my word – Tin nhắn của Bé

- Bé iu cũng ngủ sớm đi

- Chắc tuần tới, Bé không được gặp anh

- Sao lại thế? – Mình giật mình

- Hành động độc lập

- Anh quên mất. Bé nhớ cố gắng nhé

- Anh cũng vậy
- Ukm. Bé ngủ đi. Anh phải xem hồ sơ
- Anh ngủ sớm nhé. Nếu khó quá hãy xin hủy đi
- Anh biết rồi mà. Hihi
- Ngủ ngon

Cắm chiếc usb vào máy tính. Mở khóa bằng chương trình đặc biệt. Hồ sơ bảo mật rất kỹ, có để mất ra ngoài chắc cả năm mới mở ra được ấy chứ

Nhiệm vụ lần này là

.

.

.

.

.

32. Chương 30: Hành Động Đơn Độc I

Ngôi nhà biệt thự hướng ra biển

- Cậu sẵn sàng rồi chứ? – Lão đại hỏi mình
- Tôi cần đầy đủ các thiết bị yêu cầu – Minh trả lời
- Bên đó sẽ có người đưa cho cậu. Đây là hộ chiếu
- Có thể cho tôi biết N làm nhiệm vụ gì không?
- Cô ấy sẽ không sao. Cô ấy có thêm trợ thủ.
- Là ai? – Minh hơi lo lắng
- Là một cô gái. Z4. Yên tâm rồi chứ
- Cảm ơn ông. Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ
- Chúc may mắn

Ra khỏi biệt thự, đã thấy Tiền đợi ở đó

- Lên xe đi – Tiền nói
- Ok

Trên đường đi

- Đi đến nơi. Mày leo lên thuyền cá đó. Sang tới nơi sẽ có người của ta bên ấy – Tiền dặn dò
- Tao biết rồi
- Một mình phải cẩn thận đấy
- Rồi mà
- Chúc may mắn

Trên tàu cá ra khơi, mình thấy lạ hơn mọi lần. Bé à. Bé phải bảo trọng nhé
HongKong, Đại Nhĩ Sơn

- Alo.

- Phía sau

Một người ở phía sau mình

- Công viên giải trí ở HongKong. Tủ đồ

- Tôi biết rồi

- Chúc may mắn

- Cảm ơn

- Chiếc moto biển số xxxx để trong bãi

- Cảm ơn

Nói xong rồi tên đó đi thẳng

Công viên giải trí ở HongKong. Rất đông người ở đây. HongKong quả là nơi náo nhiệt

- Tủ đồ đây rồi

Bên trong là 2 túi đồ rất lớn, bên trên là một chiếc điện thoại chống định vị

“Rình rình...”

- Alo

- Nhận được rồi chứ - Là tiếng của lão đại

- Tôi nhận được rồi

- Tối trung tâm hội nghị và triển lãm HongKong. Khách sạn gần đó

- Tôi biết rồi

Trung tâm hội nghị và triển lãm HongKong

- Yíhàn. Yǒu méiyǒu kěyòngxìng (Xin lỗi. Có còn phòng trống không?)

- Zūnjìng de kèhù. Hái yǒu yīgè fángjiān(Thưa quý khách còn một phòng)

Trong phòng

Sau khi đặt các thiết bị và sửa soạn xong các vũ khí

- Mình cần đi ăn chút gì đó. Tiện ghé xem nó thế nào

Trung tâm hội nghị và triển lãm HongKong

Mình lượn vòng quanh trung tâm, khá rộng. Cần phải quan sát kỹ tình hình bên ngoài và bên trong. Cả đường lên nơi giao dịch của chúng nữa

Bên trong trung tâm

- Ở đây có cả sơ đồ cho khách tham quan luôn – Mình cầm ly cafe trên tay nhâm nhi

Mình nhìn xung quanh và quan sát bản đồ, có khá nhiều hệ thống an ninh. Chúng nguy trang khá tốt đấy. Giao dịch của chúng ở nơi này thì ai mà biết

“Rình rình...”

- Hàng là một chiếc usb rất đặc biệt

Về phòng sẵn sàng cho buổi tối nào

Về tới phòng, tắm xong. Mình đã sẵn sàng. Cho các thứ đồ cần thiết vào túi

“Rinh rinh...”

- Anh cố gắng nhé. Bé hoàn thành trở về rồi - Là tin nhắn của Bé
- Anh sẽ trở về với Bé
- Anh nhất định phải trở về
- Anh hứa mà
- Bé chờ anh
- Anh yêu Bé
- Bé cũng yêu anh

Thở dài trong nỗi nhớ người con gái mà mình yêu thương.

- Đến lúc rồi - Tự nhủ lòng mình gạt tình cảm sang một bên

Khoác ba lô lên vai. Đi nào.....

.
. .
. .
. .
. .
. .

< to=” be=” continued=”>

33. Chương 31: Hành Động Đơn Độc Ii

21h, khách sạn

- Wǒ jiǎnchá le zhè (Tôi muốn trả phòng này)
- Shì de. Qǐng shāo děng yī xià, nǐ (Vâng. Xin quý khách đợi một chút)

22h, Trung tâm hội nghị và triển lãm HongKong

Có 8 chiếc xe 4 chỗ đang tới trước đó

- Bọn chúng sắp hành động rồi

Có tất cả 32 tên. Tất cả chỉ trang bị súng ngắn. Có 10 tên ở lại chỗ các chiếc xe. 8 tên đi theo hai tên trùm. Còn lại tản ra các vị trí khác nhau. Tất cả đều liên lạc qua tai nghe

- Xuất phát nào.

Đợi thêm 5 phút nữa. Mình lấy điện thoại chuyển vị trí vệ tinh. Gây nhiễu trong phạm vi 800m.

Đi bộ đến nơi

Bọn chúng dường như không để ý. ở đây không có một bóng người

“Tạch tạch....”

....

Đường đi của súng mình nhanh hơn tụi nó. Chỉ cần mười phát vào giữa chán là xong.

“Tụi này gà quá” – Mình nghĩ như vậy

Đặt 8 quả mìn xung động dưới xe. Theo hành lang phía bên trái để leo lên trên nóc. Phải tránh qua đám người còn phía bên dưới. Nhưng vẫn bị đụng độ

“Hự”

Vặn cổ một, rồi lôi hấn ta vào chỗ khuất

“Tạch”

Một tên đang đi ra từ đó

“Mất 15 phút rồi. Phải nhanh lên”

Lên tới nơi

Mở túi có đựng đàn ghita. Là một khẩu Barrett M107 có gắn nòng giảm thanh

Có tất cả 10 viên. Mình cần phải bắn thật chuẩn xác để hạ gục tất cả. Nhưng vẫn chưa thấy tụi nó giao hàng gì cả. Phải đợi khi hàng xuất hiện

Nhưng cũng không cần đợi quá lâu. Chỉ 10 phút sau chúng đã lấy hàng ra.

Mình chỉ có không tới một phút để hạ tất cả. Căn chỉnh để chỉ cần đi một đường là hạ tất cả. Đã xong thì. Mình thấy tụi đó giật mình. Chắc phát hiện tụi bên dưới rồi. Phải nhanh lên

“Tạch”

“Tạch”

“Tạch”

“Tạch”

....

Đi được cả 10 tên

Mình hạ lại đó. Chiếc hộp đó có khóa mã cơ và cả khóa mã điện tử

“Tạch” – Mình bắn hỏng khóa cơ

Cái khóa mã điện tử nữa

“Pằng”

Mình nằm xuống

“Tạch”

“Tạch” – Không chúng tụi nó

“Phải chạy trước đã” – Nghĩ rồi mình theo kế hoạch thoát thân xuống dưới

Theo cầu thang bộ đi xuống

“Tạch”

“Tạch”

....

Mình loại bỏ các đối thủ trên đường đi

Gọi về tổ chức

- Tôi đã có hàng - Mình nói

- Tốt. Tập hợp ở cảng nước số 2. Đức đang ở đó - Tiếng của I

- Rõ

“Tạch”

“Tạch”

Ra đến bên ngoài mình thấy chúng đang nháo nhác cả lên

- Tã zài qítā(Hắn ở kia) – Một tên phát hiện ra mình và hét lớn

Leo lên chiếc xe rồi chạy

Chúng cũng leo lên xe. Nhưng

“Bùm” – 3 trong 8 chiếc đã bị nổ

Chạy được một quãng thì thấy chúng ở phía sau. Chắc tháo được bom ra rồi.

Tăng tốc độ trên đường ra cảng

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

....

Chúng bắn rất quá

Mình nhìn thấy có một chiếc xe tải cỡ lớn ở ngã tư trước mặt đang lao rất nhanh ở khúc cua.

Chuyển đổi hệ thống đèn báo hiệu từ đỏ sang xanh.

Lao gần tới đèn thì mình chuyển sang đỏ

Khi xe xua chúng đang lao tới. Chiếc xe tải cũng lao tới

“Rầm” chiếc xe tải đâm ngang chiếc xe của chúng

“Rầm” một chiếc của chúng ở phía dưới gầm xe

Cắt được đuôi của chúng rồi. Mình nhanh chóng phogs về phía cảng

“Bé à! Anh sắp được gặp Bé rồi”

1h. Cảng nước số 2

Mình leo lên chiếc tàu, là Cường đang trên tàu

- Đức vẫn chưa tới sao anh? – Mình hỏi Cường

- Chưa. Không biết sao lâu vậy – Cường trả lời

- Đợi nó chút nữa anh à

- Ukm. Làm tốt chứ

- Em mà lại

- Vậy là được – Cường đang nói thì có người chạy tới

- Hỗ trợ.....

34. Chương 32: Trở Về

- Hồ trợ em với – Là tiếng của Đức

Phía sau nó có một loạt đang đuổi theo.

Cường và mình lập tức nhảy lên cảng. Trên tay là AK-47. Cứ thế bóp cò. Đức chạy lại trên thay dùng Px4 Storm. Bắn lại

“ Pằng”

“Pằng”

- Lên thuyền nhanh – Cường nói mình và Đức

“Pằng”

.....

Tiếng súng vẫn nổ ra. Bọn chúng có khoảng 20 tên

- Chúng ta phải rời khỏi trước khi cảnh sát HongKong đến – Cường nói

- Vâng anh – Đức nói

- Nhiệm vụ hoàn thành chứ Đức – Mình hỏi

- Tao làm xong rồi. Nhưng tội đàn em của hấn đông quá – Đức giải thích

- Khởi động thuyền đi – Cường nói

- Vâng – Đức

Tiếng súng vẫn vang lên. Đức lên phía đầu tàu. Khởi động cano.

Một chiếc xe ô tô đang lao tới. Cường đưa mình khẩu RPG-2. Mình nhắm thẳng chiếc ô tô đang lao tới.

- Đi – Cường hét lên đồng thời vẫn xả đạn

Cùng lúc đó thì Đức cho tàu chạy. Mình bóp cò. Tên lửa nhắm thẳng vào chiếc ô tô

“Bùm...”. một làn khói đen bốc lên. Chiếc xe tan tành

Dường như đã thoát. Trên con thuyền, mình nhìn thấy xa xa, xe đội cảnh sát HongKong đang hú còi sáng rực một khoảng tiến đến

- Mình phải đi nhanh nhất. Đội cảnh sát biển HongKong cũng sẽ đến. Di chuyển nhanh đến phao số 0.

- Rồi

Phía sau có 4 chiếc ca nô nhỏ đang báo theo

- Chẳng nhẽ họ nhanh vậy

- Không phải. Là của LFF đấy. Đức lái tàu. H theo anh

- Vâng

Mình và Cường xuống dưới khoang tàu. Lấy súng và hộp đạn AK – 47

- Dùng chỗ này đi – Cường chỉ chỗ mấy khẩu RPG-2

- Có quá không anh?

- Không sao đâu. Chúng nhảy xuống biển ấy mà

- Vâng

- Có hai chiếc đang chắn đầu. Bám chắc

- Sẵn sàng luôn đi

“Rầm” tàu của chúng mình lớn hơn nên tách chúng ra. Mình lao ra

“Vèo”

“Bùm” chiếc tàu nổ tung. Nhanh chóng di chuyển sang bên, trên tay lấy một khẩu khác

“Vèo”

“Bùm” chiếc tàu thứ hai. Còn hai chiếc nữa đang theo đuôi

“ Pằng”

“Pằng”

....

“Vèo”

“Bùm”

.....

Tiếng súng bắn nổ ra cho khi đến phao số không

- Trong khoang hệ thống rockets. Vào nhắm bắn. Anh cầm cự

- Vâng. Anh không nói sớm

- Nhanh đi

Dưới hầm là hệ thống rockets RBU-6000 Smerch-2. Quét rada. Nhắm thẳng mục tiêu vào hai chiếc tàu theo đuôi

“Bùm...”

“Bùm”

“Bùm”

Hai chiếc tàu nổ tan

- Year – Minh, Cường và Đức cùng hét lên

- Trở về quê hương nào mấy đứa

- Vâng anh - Minh Và Đức nói

Đức lái con tàu hướng về Việt Nam

Việt Nam. Bờ biển CRE

- Anh – Bé chạy đến mình

- Bé – Minh cũng chạy lại

Bé đã đứng chờ mình ở đó từ khi nào. Ôm chặt lấy Bé. Bao nhiêu nỗi nhớ đã được xóa tan hết. Minh nhớ Bé

- Anh không sao chứ? – Bé nhìn mình khắp một lượt

- Anh không sao – Minh lại ôm chặt lấy Bé – Bé cũng không sao chứ? Anh nhớ Bé nhiều lắm

- Bé không sao. Bé lo cho anh lắm

- Anh biết mà. Anh cũng thế

Buông Bé ra. Hai hàng nước mắt của Bé đã chảy từ khi nào

- Nào không khóc. Chúng ta đã trở về mà

- Tại Bé mừng thôi - Bé gạt nước mắt
- E hèm. Đang có người nhè – Giọng của Cường cất ngang. Còn thằng Đức nó đứng cười phía sau
- I cho gọi mọi người – Giọng của một tên nam trong tổ chức
- Chúng tôi sẽ vào ngay

Căn phòng của I

- Đội đặc biệt. Hoạt động đơn độc. 9 người. Có 4 hành động thành công. Các cậu hãy về nghỉ đi. Mai tôi sẽ có quyết định – I cầm mấy tập hồ sơ. Đưa cho lão đại. Ông ta vẫn không quay mặt lại nhìn chúng tôi
- Rõ – Tất cả đồng thanh

Ký túc xá.

“Rình rình...”

Là Bé gọi

- Alo. Anh nghe nè
- Đi ăn cơm không anh?
- Có chứ. Anh đang đói nè
- Ra phòng Gia Huy đi. Bé đang nấu.
- Gia Huy có ở đó không?
- Ở đây.....

35. Chương Ngoại Truyện 2: Điểm Hẹn

Xóm trọ. 8h sáng

- Anh có phải là H không ạ? – Một người mặc quần áo nhân viên chuyển phát nhanh
- Vâng - Minh trả lời
- Có người chuyển cái này tới cho anh – Anh ta đưa ình một cái hộp
- Cảm ơn anh – Minh nhận và vào trong phòng

“Cái quái gì thế nhỉ?” – Minh nghĩ trong đầu

Mở chiếc hộp ra. Là một chiếc tai nghe điện thoại

“Rình rình...”. Số điện thoại không lưu nhưng quen lắm. Là ai nhỉ?

Minh nhấn nút nghe

- Alo. Ai đấy – Minh bắt đầu
- Cậu quên tôi nhanh thế sao – Một tiếng người đàn ông
- Xin hỏi ai đấy? – Minh thấy ngờ ngợ
- CRE – Ông ta nói
- Là ông? – Minh đã nhận ra. Là lão đại
- Cậu nhận ra rồi sao? – Ông ta cười mĩa mai trong điện thoại

- Ông muốn gì? – Mình bắt đầu thấy khó chịu
- Tôi muốn cậu tới một chỗ vào chiều mai
- Tại sao tôi phải tới? – Mình không hiểu
- Vì tôi có một món quà bất ngờ dành cho cậu?
- Quà gì? – Mình càng không hiểu ông ta đang nói gì
- Liên quan tới cậu và người đó?
- Ông dám – Mình hiểu ông ta muốn nói gì
- Tôi có gì mà không dám
- Ông muốn gì ở tôi?
- Cậu cứ từ từ. Ngày mai tới đó đi. 195 Đội cần
- Tôi..

“Tút tut...”. Ông ta tắt máy khi mình chưa nói xong

Ông ta muốn mình tới đó làm gì chứ. Mình chợt nhớ tới Bé. vẫn còn sổ hôm trước

- Alo. Anh – Giọng của Bé
- Biết lão đại đang giở trò gì không? – Mình lạnh lùng hỏi
- Em rời khỏi rồi. Sao thế anh – Giọng Bé có vẻ lo lắng
- Hẹn gặp
- Lão muốn đưa anh trở lại sao?
- Không biết
- Anh nên đi xem chỗ lão hẹn anh như thế nào?
- Chắc phải thế. Cảm ơn
- Em có làm gì....

Mình tắt máy đi. Không để cho Bé nói tiếp nữa. Phải tới chỗ lão muốn mình gặp xem như thế nào
Ngõ 195 Đội Cần. Đây là.....

36. Chương 33: Hồ Vương Và Ai?

- Ở đây thì Bé gọi anh ra làm gì? – Bé nói
- O Gia Huy đi đâu? – Mình thắc mắc
- Anh hỏi làm gì?
- Anh hỏi để biết thôi mà
- Anh Huy chuẩn bị cưới vợ rồi
- Cưới vợ - Mình giật mình. Tưởng hán ta thích Bé mà
- Ukm
- Cưới ai?

- Anh hỏi nhiều thế? Ra đi. Bé nấu sắp xong rồi

- Uhm. Anh ra ngay

Nói ra ngay chứ phải tắm cái đã. Xong xuôi, mặc vội quần áo. Dặn phòng 308 đi ăn cơm với Bé. Giờ bọn nó cũng chẳng chọc như ngày xưa nữa, quen quá rồi.

Chạy qua quán chị Vân.

- Chị Vân – Minh hét lên

- Gì thế? Sao hôm nay đi có một mình vậy – Chị Vân chạy ra

- Lấy em 2 chai sting đi

- Rồi

- Lẹ lên

- Giận nhau à

- Giận gì? Em đi đây

- Không giận mà mày làm gì mà gấp thế - Chị ấy nói theo

Trả tiền xong mình chạy thẳng ra phòng Gia Huy

Phòng Gia Huy.

- Bé – Minh gọi Bé

- Chưa thấy người đã thấy miệng anh rồi – Bé đang đứng nấu bên trong

- Hả? – Mặt mình

- Lại hả - Bé quay lại nhìn

- Hihi. Anh quên. Hôm nay Bé cho anh gì thế?

- Cháo – Bé cười

- Ồ

- Anh nghĩ thật hả?

- Không. Anh nhìn thấy có đồ ăn thế này thì cháo gì. Sting không? – Minh giờ hai chai sting lên

- Có chứ. Hihi

- Sao hôm nay nhiều món thế? – Minh nhìn thấy tên bàn rất nhiều món ngon

- Mừng cho anh mà – Bé bưng nốt đĩa thức ăn ra

- Ồ. Có chuyện vui gì sao? – Minh cười

- Mừng anh trở về

- Hihi

- Thôi ăn cơm đi

- Ăn chứ. Đang đói nè

Chúng mình lại vui vẻ ăn uống. Cười nói vang cả cái xóm trọ đó. Chẳng cần phải nhà hàng sang trọng với những bản nhạc dung dương. Chỉ cần bên nhau thế này. Cần gì tới những điều xung quanh chúng ta. Yêu thương chỉ cần là trong tim có nhau. Mãi mãi.

Ăn xong, đang ngồi uống sting

- Anh về trước đi. Bé rửa bát xong rồi về - Bé nói

- Để đây anh rửa – Mình cầm mâm vào trong
- Hihi
- Biết ngay mà
- Biết gì cơ ạ? – Bé thấy khó hiểu
- Nhắc khéo anh rửa bát
- Thôi để Bé rửa – Bé giận rùi. Giận cũng đáng yêu nữa
- Bé mừng anh trở về rồi. Xem xem hai mắt đang còn sưng kìa
- Anh đi biết Bé lo lắng không? – Bé bắt đầu dưng dưng nước mắt
- Ôm Bé vào lòng. Người con gái nhỏ nhắn mà mình yêu thương với cả trái tim mình.
- Anh cũng lo lắng cho Bé lắm. Mà Bé làm nhiệm vụ ở đâu đấy
- Bé làm ở....

“Rinh rinh...”

Là tổ chức

- Alo. Tôi nghe – Mình bắt máy
- Về trường đi. Chúng ta đến tập trung – Giọng của Cường
- Rõ – Mình nói
- Mình đi thôi – Bé nghe thấy thì phải
- Còn bát đĩa – Mình chỉ chỗ bát đĩa
- Để đó.
- Có mấy cái thôi. Anh làm tý là xong
- Nói rồi mình vào trong chậu rửa bát. Cũng không nhiều lắm. Chỉ mất 10 phút là xong
- Nhanh đi anh – Bé hối mình
- Ukm

Chúng mình về tới trường thấy mọi người đang đợi ở đó

- Đứa làm gì mà lâu thế? – Thái nó nói theo kiểu rất muốn ăn đấm
- Bọn tao gặp cái Vy nó bảo mày tồ lắm. Nên mới đến muộn đó – Mình đã biết cách chọc lại tụi nó
- Hả? – Thái nó tròn mắt
- Hả gì. Đi thôi – Mình hất tay nó lên xe

Ngôi biệt thự hướng ra biển

Vào tới phòng I.

- 9 hành động đơn độc. 4 hành động thành công. Trong đó có ba hành động vẫn cần sự giúp đỡ - Lão đại nói
- Tôi đã xem báo cáo và quyết định chọn ra được một người với biệt hiệu mới: Hồ Vương. Và người thứ hai là

37. Chương 34: Chung Đồi

- Tôi đã xem báo cáo và quyết định chọn ra được một người với biệt hiệu mới: Hồ Vương. Và người thứ hai là một trong ba người còn lại - Lão đại nói
- Hồ Vương là ai? - Minh hỏi
- Là cậu đấy. Toàn bộ đội trực chiến công nghệ sẽ dưới sự giám sát của cậu - I lên tiếng
- Tôi không phục – Hào nói
- Tại sao? - Lão đại hỏi
- Tôi cũng hoàn thành. Khả năng tác chiến của tôi cao hơn cậu ta
- Vậy sao?
- Tôi muốn đấu với cậu ta
- Cậu nghĩ sao?
- Hào nói đúng, khả năng tác chiến của cậu ấy cao hơn tôi
- Nhưng vừa rồi. Báo Gia vẫn phải đến giúp cậu đúng không? – Lão đại quay sang phía Hào nói
- Do nhiệm vụ của tôi khó hơn – Hào nói
- Do cậu đã không lên kế hoạch. Chỉ biết đánh đấm
- Chiến binh không phải thế sao?
- Cậu cần phải có cái đầu nữa
- Tôi vẫn không phục
- Đức, N các cậu có ý kiến gì không?
- Tôi không có ý kiến gì? – Bé nói
- Cậu ấy đã giúp tôi. Tôi hoàn toàn đồng ý - Đức nói
- Vậy được rồi chúng ta cùng thử xem - Lão đại nói
- Thử thế nào? - Hào nói
- Các cậu có thể chọn thêm một người bất kỳ trong các đội mà các cậu muốn. Tôi có hai địa điểm cần đánh phá. Ở đó không dưới 80 tên. Tất cả đều là doanh trại ẩn của LFF. Ai thắng. Người đó là Hồ Vương
- Tôi đồng ý – Hào nói rất lớn
- Hãy quyết định thật kỹ. Hai nơi đó. Trước kia có 4 đội của chúng ta hy sinh mà không có thành quả gì – I lên tiếng
- Với tôi thì không – Nói rồi Hào quay lưng bước đi. Sao nó lại thế
- Cậu có thể chọn bất kỳ ai. Hãy chuẩn bị. Thời gian và địa điểm cho cậu tôi sẽ báo sau – Lão đại đi qua vỗ vai mình
- Ban công ngôi biệt thự
- Sao nó lại thế - Đức nói
- Tao cũng không biết – Minh trả lời
- Kệ nó đi. Mà chọn được chưa – Long nói
- Tao chưa biết. Đợi xem nơi đó thế nào đã – Minh nói
- Cần thì gọi tao. Tao sẵn sàng - Thái nói

- Nếu Hào cần tụi mày cũng hãy giúp nó

- Tụi tao biết rồi – Nói rồi tụi nó bước đi

Chỉ còn một mình ở đó. Hướng ánh mắt ra biển và nghĩ. “Sao Hào nó lại thế? Không nhẽ địa vị trong tổ chức quan trọng với nó thế sao. Mình có thể nhường nó. Nhưng ánh mắt nó nhìn mình. Giờ mình phải làm sao?”

- Anh đang nghĩ gì thế? – Giọng nói của Bé cắt ngang suy nghĩ của mình

- Anh không hiểu sao Hào nó lại như thế nữa? - Mình thở dài nói

- Anh hãy giành lấy danh hiệu đó?

- Bé muốn anh trở thành Hồ Vương - Mình ngạc nhiên

- Đúng vậy. Như thế Hào nó sẽ không còn hống hách nữa

- Nó cũng là bạn của chúng ta mà

- Bé biết

- Sao Bé muốn anh trở thành Hồ Vương?

- Bé nói rồi mà – Rồi Bé quay lại ôm lấy mình – Bé sẽ giúp anh

- Cảm ơn Bé – Mình ôm Bé trong vòng tay. Chỉ cần vậy thôi

Sáng sớm. Ngôi biệt thự hướng ra biển

- Cậu chọn ai Hào? – Lão đại hỏi

- Tôi chọn Z3 – Hào nói

- Được. Cậu chọn địa điểm đi – Lão đại mở địa đồ

- Sao không để H chọn trước? – Hào hỏi

- Cậu muốn công bằng mà

- Vậy được. Tôi chọn phía nam Phong Nha - Hào đã chọn

- Được. Bắc Phong Nha là của cậu. Cậu chọn ai? - Lão đại quay sang mình

- Tôi chọn N - Mình nói

- Vậy tốt rồi. Có ai có ý kiến gì nữa không? - Lão đại tiếp tục nói

- Không - Tất cả đồng thanh

- Nếu Hào thắng. Hồ Vương là cậu. Còn nếu thua. Cậu tính sao, Hào? - Lão đại quay sang hào hỏi

- Tôi sẽ không nhận danh hiệu gì? - Hào nói

- Được

- Xuất phát đi – I lên tiếng

- Vâng

Phòng thiết bị

- Địa hình chủ yếu là núi đá. Thêm vào đó còn có khe, sông gầm. Mình cần thiết bị leo và lặn đó anh - Bé nói

- Ukm. Bé lấy các thiết bị cần thiết đi. Anh đi chọn vũ khí

- Vâng

Một lúc sau, mình và Bé đã chọn xong tất cả.

- Chúc may mắn – Hào đi qua nhếch mép cười
- Cậu hãy cẩn thận – Minh nói
- Tôi sẽ thành công – Nói rồi nó đi thẳng

Phía bắc Phong Nha

- Nghe anh Cường nói. Đội H và Y trước tấn công vào này đã hy sinh toàn bộ - Bé vừa đi vừa nói
- Uhm. Anh cũng nghe Tiễn nó nói vậy – Minh đáp lại
- Chúng có súng phòng không. Xung quanh cũng có rất nhiều cạm bẫy. Hơn nữa, doanh trại còn ở trong thung lũng...
- Bé đã thuộc hết rồi sao? – Minh rất ngạc nhiên
- Không thuộc sao giúp anh được – Bé trả lời
- Vậy chúng ta tác chiến thế nào
- Phải tìm cách đi qua hết các cạm bẫy đó. Rồi mới tấn công vào
- Tổ chức hỗ trợ cho ta một thứ đấy
- Là gì thế anh?
- Bé nhớ hành động đầu tiên không?
- Hào có được không
- Có

Bỗng dừng Bé đứng lại

- Bé sao thế? – Minh quay lại hỏi

Rồi Bé chỉ xuống dưới chân. Theo hướng tay Bé chỉ.

Minh chạy lại

- Anh chạy trước đi – Bé nói
 - Sao anh có thể để Bé ở đây được. Sẽ có cách thôi – Minh nói
- Cúi xuống chân Bé. Đó là

.
.
.
.
.

< to=“” be=“” continued=“”>

38. Chương 35: Chuẩn Bị

Cúi xuống chân Bé. Đó là mìn chấn động

- Đừng sợ. Anh có mang sắt nặng đây – Minh lôi cục sắt mang theo đi

- Anh chạy trước đi – Bé run run nói
- Yên lặng nào – Mình lục túi lấy con dao găm ra

Rút con dao lách vào giữa bề mặt mìn và giày của Bé. nhẹ nhàng nhí mạnh nó xuống để sức nặng vẫn còn. Dần dần nhí mạnh nó xuống bẩy chân Bé lên. Đặt miếng sắt nặng từ từ xuống

Một

Hai

Ba giây trôi qua

- Không sao nữa rồi – Mình thở phào nhẹ nhõm
- Cảm ơn anh – Bé nói
- Sao lại cảm ơn anh? Đó là điều anh phải làm mà – Mình nhìn Bé nói
- Cần phải cẩn thận hơn anh à – Bé cúi xuống chắc vẫn còn run
- Ukm. Tiếp tục thôi – Mình nắm lấy tay Bé

Phong Nha quả nhiên là một ngôi rừng nguyên sinh. Cây cối rậm rạp. Đường đi qua các vách đá thật đáng sợ

- Theo như bản đồ thì chúng ta sắp tới nơi rồi – Mình nhìn vào trong điện thoại nói
- Đợi chút anh – Bé nói rồi kucj túi đồ của Bé
- Lại sao thế? – Mình hoảng lên
- Không. Bé có cái này

Bé rút ra một chiếc hộp

- Cái này Tiến sĩ mới nghiên cứu ra. Bé đã xin của tiến sĩ để thử nghiệm – Bé giải thích ỳnh
- Là cái gì thế? – Mình tò mò quá
- Ông tìm đường

Là một thiết bị camera hình dáng của một con ong có khả năng bay

- Để Bé thử xem nhé – Bé nói
- Ukm

Bé bật công tắc. Con ong đã bay lên. Từ hộp điều khiển chúng mình nhìn rõ mọi thứ xung quanh mình. Bé di chuyển con ong tới vị trí cần đến. Theo radar từ hộp điều khiển thì con ong sắp tới nơi

- Tiến sĩ quả là tài tình – Mình thật ngạc nhiên với cái tài của ông tiến sĩ già
- Gần đến rồi anh – Bé kéo mình lại nói

Khi con ong tới nơi. Chúng mình quan sát thấy doanh trại của chúng. Bố trí khá công phu. Không những có pháo phòng không mà còn có hệ thống rockets mini của Nga. Tất cả đều được trang bị đầy đủ từ súng ống đến dao áo. Trông rất tinh nhuệ. Ngoài ra có cả hàng rào điện ở ngoài cửa hang. Bên trong hang có nhiều hệ thống hang nhỏ. rất phức tạp. Mình vừa nhìn vừa đánh dấu lại vị trí của các khẩu pháo, hệ thống rockets và vị trí chúng đứng.

3 tiếng sau

- Có vẻ khá căng đấy – Mình chép miệng nói
- Đúng vậy chúng được trang bị rất đầy đủ - Bé cũng không hơn mình là bao nhiêu
- Anh đã vẽ lại các vị trí vũ khí. Hệ thống đường trong hang

- Chúng ta cần phải chặn đường ra của chúng – Bé bắt đầu lên kế hoạch
- Có tất cả tám cửa thông ra bên ngoài. Trong đó, có một cửa chính còn lại là hai cửa phụ và năm cửa vào ra phía sau – Minh chỉ cho Bé thấy
- Minh đi đặt mìn công phá ở năm cửa sau trước đã. Chặn đường rút của chúng – Bé chỉ vào những vị trí thông ra phía sau
- Đúng vậy. Anh cũng nghĩ thế. Sau đó mình sẽ đưa máy bay MQ-1C vào bắn phá hàng rào điện, hai pháo phòng không và cả rockets của chúng nếu có thể - Minh lấy hộp điều khiển ra
- Rồi khi tùy cơ ứng biến anh
- Triển khai đi

Minh và Bé vòng ra phía sau. Tìm ra các cửa hang phía sau. Xung quanh cửa hang có rất nhiều cạm bẫy. Sau khi đặt xong các mìn công phá thành công. Minh và Bé trở về phía trước doanh trại ẩn này. Đã hơn 4h rồi mới hoàn thành xong

Rút bộ đàm ra để gọi về tổ chức.

- Báo cáo. Chúng tôi sắp triển khai tác chiến. Yêu cầu triển khai máy bay trợ chiến – Minh nói
- Máy bay trợ chiến sẽ tới sau 4 phút nữa – Bên tổ chức trả lời
- Rõ

4 phút sau.

- Máy bay đã vào tầm kiểm soát của cậu – Tổ chức thông báo
- Cảm ơn - Minh nói

Sau khi đã điều khiển được

- Chuẩn bị chưa? - Minh quay sang hỏi bé
- Rồi ạ - Bé trả lời
- Bé chuẩn bị cho nổ mìn đi theo hiệu lệnh của anh nhé
- Vâng
- Một, hai, ba

.
.
.
.
.

39. Chương 36: Thất Bại

- Một, hai, ba – Vừa dứt lời Bé đã nhấn nút kích mìn
- “Bùm”
- “Bùm”
- “Bùm”
- “Bùm”

“Bùm”

Tiếng động rung cả một vùng. Chim chóc bay lên nghịt trời

“Vù”

Mình di chuyển máy bay trong đàn chim đang chạy trốn. Mục tiêu là pháo phòng không và rockets

Khóa mục tiêu

“Tít” – Mình nhấn nút khai tiến

“Vù” – Quả tên lửa thứ nhất đã được bắn đi

“Bùm”. Đã hạ được khẩu pháo đầu tiên. Chúng chạy ra các vị trí của chúng để tắt công chiếc MQ-1C

“Vù”

“Bùm”

Dàn rockets đầu tiên đã nổ khi quả tên lửa trong đó chuẩn bị phóng ra tạo nên hiệu ứng nổ mạnh hơn. Rất nhiều tên xung quanh đã ngã xuống. Vài tên bị thương

Mình điều khiển máy bay tránh xa đường đạn của pháo phòng không của chúng đang bắn rất sát sao

- Tên lửa định vị vào khẩu phòng không đi anh – Bé hướng dẫn ỳnh

- km. Anh biết rồi – Anh biết rồi

Mình khóa mục tiêu khẩu pháo phòng không. Bay vòng quanh nó. Chúng xả đạn liên tục không ngần ngại điều gì.

“Vù”

“Bùm”

Quả tên lửa đi vào chân khẩu pháo lật khẩu pháo lên. Khẩu pháo đang chế độ bắn liên thanh đã bắn laonj lên bọn chúng. Rất nhiều tên đã tiêu diệt

- Quả bắn này đẹp thật – Mình tự sướng mỉm cười

- Cẩn thận – Bé hét lên

Một quả tên lửa từ rockets bắn ngang qua. Chiếc máy bay lão đảo

- Cẩn thận anh – Bé cầm lấy vai mình nói

Mình chần tĩnh lấy lại thăng bằng áy bay và bắn một quả tên lửa về phía hàng rào

“Vù”

“Bùm”

Hàng rào điện nổ tung. Thêm vào đó một sood tên tiếp tục ngã xuống. Rockets vẫn nhắm vào máy bay. Chúng đang rất hoảng loạn. Bắn loạn hết cả lên

“Vù”

“Bùm”

Quả này đã bắn ngang thân rockets. Hệ thống phòng thủ trên không của chúng không còn. Số lượng cũng không còn nhiều, không tới 30 tên.

Bỗng nhiên thấy chúng xông hết ra bên ngoài. Chắc là đã biết cửa hang bị bịt.

- Quả này sẽ tiêu hết tụi nó thôi – mình chắc chắn

Nhắm vào chỗ đứng của chúng

“Vù”

“Bùm”

Quả này đã chặt chúng đã kịp nhìn thấy và tránh nhanh ra. Nhưng cũng có một số bị thương

- Bé điều khiển máy bay đi, anh xử tội nó luôn – Minh đưa bộ điều khiển cho Bé

- Còn hai quả nữa anh – Bé nói

- Chúng chạy thế

- Bé đi cùng anh

- Bé ở lại điều khiển máy bay đi. Còn ít mà. Anh xử được

- Anh ơi! – Bé lo lắng ình

- Anh sẽ về với Bé mà – Minh mỉm cười. Minh chỉ cần thế thôi

Nói rồi mình chạy ra. Lên đạn cho khẩu AK-47. Nhảy qua hàng rào. Cứ thế mà xả đạn

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

.....

Còn 9 tên. Mà hết đạn của AK-47. Nấp vào sau chiếc rockets bị lật nhào. Rút khẩu Px4 Storm và con dao đâm ở chân. Chúng đang xả đạn đến chỗ mình. Rất quá

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

.....

Bỗng yên lặng. Nghe tiếng thay hộp đạn. Minh chớp lấy thời cơ

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

Bắn vào giữa chân của tội chúng. Phóng con dao vào cổ họng của tên đã thay đạn xong

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

.....

Mình lại nấp sau rockets. Còn 2 tên. Đang thay đạn thì

- Đứng yên – Khẩu súng đã dí sát đầu mình

“Pằng”

“Pằng”

Hai tên đó đã ngã xuống. Mình đứng dậy

40. Chương 37: Cần Hỗ Trợ

Hai tên đó đã ngã xuống. Mình đứng dậy. Là Bé. Những lúc nguy hiểm nhất mình vẫn luôn được Bé giúp đỡ

Đi lại chỗ Bé. Bé vẫn không nói một lời nào. Cầm lấy khẩu súng trên tay Bé. Ôm Bé vào lòng. Vẫn là thể hơi ẩm từ vào tay cho nhau vẫn là hạnh phúc nhất. Cuộc sống có trăm bề lo lắng. Nhưng bên Bé thì không có gì còn phải suy nghĩ gì nữa. Không cần phải nói ra. Hãy cảm nhận bằng trái tim của mình những yêu thương đang xung quanh mình. Không để bất kỳ điều gì chi phối. Quyết định ình

- Mình rời khỏi này thôi – Mình thì thâm vào tai Bé

- Vâng – Bé trả lời

Mình rút điện thoại ra gọi về tổ chức

- Chúng tôi đã hoàn thành – Mình nói

- Hãy hỗ trợ cho Hào ngay. Cậu ta đang gặp nguy hiểm. Song Hùng đang đến chỗ các cậu – Tổ chức thông báo

- Sao cơ? – Mình lo lắng

“Phịch phịch...”. Tiếng trực thăng trên đầu chúng mình

- Nhanh lên – N.Hùng nói

- Mình đến giúp nó thôi – Mình cầm tay Bé

- Vâng – Bé vẫn nhỏ nhẹ trả lời

“Phịch phịch...”. máy bay di chuyển về hướng Nam Phong Nha

Trên máy bay.

- Còn 3 phút nữa sẽ tới nơi – Phi công nói

- Nó sao vậy – Mình hỏi N.Hùng

- Nó tìm được địa điểm rồi tấn công trực diện luôn – N.Hùng nói. Lúc nào nó cũng vậy

-Ồ đó chúng có những gì thế?

- Hỏi về cái gì?

- Hệ thống phòng thủ

- Cái này là Z3 gửi về trước khi hy sinh. Chúng ta chỉ thấy được ít hình ảnh thôi

- Đưa tao xem nào

Mình và Bé cầm điện thoại xem. Mình chỉ nhìn thấy ít. Hệ thống cũng không khác Bắc Phong Nha. Nhưng hệ thống phòng thủ của chúng vẫn còn nguyên.

- Máy bay chiến đấu đâu?

- Nó làm nổ mất rồi

- Bé. Đưa anh bộ điều khiển - Mình quay sang Bé nói

- Sao vậy? - Song Hùng thắc mắc

- Tao còn hai quả

- Đây anh - Bé đưa chiếc hộp điều khiển

Di chuyển chiếc máy bay đi song song cũng trực thăng

Còn 1 phút nữa sẽ tới nơi.

“Vèo” Chiếc MQ – 1C của mình đi trước

“Viu”. Tên lửa bắn chúng vào dàn rockets. Hào nó đang nấp sau tảng đá nhìn lên

“Viu”. Quả thứ hai bắn hủy hàng rào điện và một đội gần đó.

Trực thăng đã đến nơi

- Chúng ta xuống thôi – Minh nói

“Cạch cạch”. Tụi mình lên đạn sẵn sàng. Bám chắc vào dây cáp xuống.

“Pằng...”

“Pằng...”

....

Tụi mình nhắm vào kẻ thù mà xả đạn đến khi chạm đất

“Pằng...”

“Pằng...”

Mình chạy lại chỗ Hào. Song Hùng và Bé yểm trợ ỳnh. Trong tiếng súng đạn, mọi thứ hỗn loạn. Mình thấy Hào đang ngồi yên sau tảng đá

- Rockets – N.Hùng hét lên

Kéo Hào ra chỗ khác thì vừa kịp lúc rockets bắn tới.

“Bùm...”

Tụi mình rút ra sau tảng đá lớn. Song Hùng, mình và Bé cố thủ. Mình gọi về tổ chức

- Chúng tôi cần thêm hỗ trợ - Mình như hét lên trong điện thoại

“Pằng...”

“Pằng...”

“Pằng...”

.....

Trong động có thêm nhiều tên nữa xuất hiện. Giật khẩu RPG-2 trên tay Hào. Mình nhắm thẳng vào dàn rockets. Bóp cò

“Bùm...”. Dàn rocket nổ tung

“Pằng...”

“Pằng...”

“Pằng...”

.....

Chúng bắn điên cuồng về phía vách đá. Chúng mình bắn trả không kém.

- Chúng còn đông quá. Nếu cứ thế vách đá này cũng không chịu được đâu – Hào nói hỏn hển. Giờ mới để ý. Chân của nó đã bị thương. Chảy rất nhiều máu.

- Mày không sao chứ - Mình lo lắng cho nó

- Tao nhất định không thua mày đâu – Nói rồi nó cầm súng chạy ra bắn điên cuồng

- Hào... – Minh hét lên

Cùng lúc đó đã xuất hiện

“Bùm”

Ánh sáng kinh khủng. Hào bị đẩy vào trong. Thứ đó là

.
.
.
.

41. Chương 38: Vị Trí Trống Là Ai?

Thứ đó là một quả tên lửa được bắn ra từ trực thăng đưa chúng mình đến. Lực của nó thật mạnh. Hào bị đẩy đập vào vách đá. Chúng mình chạy ra khỏi chỗ nấp.

- Hào. Máy sao rồi? – Minh vừa hỏi vừa đỡ Hào dậy

- Tao... – Hào bị thương khá nặng

- Đừng nói nữa. Về tổ chức thôi – Minh nói

Trận địa tan hoang. Rất nhiều xác chết

- Bộ đội biên phòng sẽ tới ngay đây. Ta phải di chuyển nhanh để tránh đụng độ - Minh nói

- Biết rồi. Nhanh lên – V.Hùng nói

- Hạ thang xuống cho chúng tôi – N.Hùng gọi lên

“Phịch phịch...”. Chiếc thang hạ thấp xuống. Bé lên trước. Minh dìu Hào lên sau. Thì bỗng nhiên

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

...

Vẫn còn những tên khác chạy ra từ phía hang. Chúng vẫn chưa hết sao. Chúng xả đạn liên tục về phía trực thăng. Song Hùng rút súng ra đáp trả

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

....

Song Hùng yểm trợ cho chúng mình. Bọn này có vẻ khá hơn những tên trước. Biết tránh chỗ nấp. Leo lên máy bay, mình xoay khẩu M134 bắn liên tục

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

....

Chỉ một đường đi của nó khá nhiều tên bị diệt. Còn 3 tên nữa

Một chiếc trực thăng AH-64F đang đến. Là của LFF sao? Một quả tên lửa từ chiếc trực thăng bắn tới chúng mình. Mình xoay khẩu M134 bắn vào quả tên lửa đang hướng tới.

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

....

“Bùm”. Mình bắn khá nhiều vào đầu đạn làm nó kích nổ. Phát nổ khá lớn làm chiếc trực thăng bị lão đảo. Phi công cố gắng lấy lại thăng bằng rất nhanh. Mình vẫn cứ thế hướng về trực thăng của chúng bắn. Trực thăng của chúng tránh hướng đạn bay lên cao

- Lên đi – Mình gọi Song Hùng

Song Hùng lên lần lượt lên máy bay. N.Hùng cầm khẩu FIM-92 Stinger nhắm hướng trực thăng bắn. “Viu” Nhận thấy nguy hiểm, chúng vội tránh đi. Nhưng đã không kịp nữa

“Bùm”

Chiếc trực thăng bị trúng đuôi lão đảo rơi xuống.

“Bùm”. Một cột khói đen bốc lên từ chiếc trực thăng

- Đi thôi – V.Hùng vỗ vai phi công

Trực thăng đổi hướng rời khỏi Nam Phong Nha. Hướng về tổ chức.

Ngôi biệt thự hướng ra biển.

- Nhanh chóng đưa cậu ấy đi trị thương – Mình quát mấy tên đang đứng đấy

- Rõ – Mấy tên đó thừa rồi đỡ Hào đến phòng của Tiến sĩ

- Vào trong báo cáo thôi – Cường vỗ vai nói

Phòng I. Tất cả các nhân vật quan trọng đều có mặt ở đây. I, lão đại, Thiên Ung, Báo Gia, đội đặc biệt 308, Tiến sĩ.

- Hai người làm rất tốt. H. Giờ cậu sẽ là Hồ Vương – I nói

- Cảm ơn ngài. Còn Hào thì sao? – Mình hỏi

- Sẽ như những gì cậu ta nói

- Vết thương của cậu ấy

- Tôi sẽ cố gắng hết sức – Tiến sĩ nói. Rồi quay sang I cúi chào. I vẫy tay cho ông ấy đi

- N – I lại nói

- Thừa. Có tôi – Bé nói

- Giờ chỉ còn cô và Đức. Còn một vị trí cuối. Hai người tính thế nào?

- Thừa ngài, tôi sẽ

.
. .
. .
. .

42. Chương 39: Miêu Nhân

- Thưa ngài, tôi sẽ nhường lại vị trí này cho N – Đức lên tiếng
- Sao lại vậy? – Lão đại hỏi
- Tôi tin cô ấy sẽ làm tốt hơn tôi
- Cậu không muốn đấu sao?
- Tôi biết rằng mình sẽ thua thôi
- Sao cậu tự ti quá vậy?
- Haiz. Phải biết lượng sức mình chứ. Võ thuật không bằng, nhanh nhạy không bằng. Thi đấu để giống như Hào thì khổ thân tôi ra. Hihi – Mọi người cũng bật miệng cười. Cái thằng nó vẫn cứ thế
- Vậy cậu quyết định nhường
- Vâng. Thưa ngài
- Mọi người nghĩ sao? – Lão đại quay ra hỏi mọi người
- T t cả đều im lặng. Không một ai trả lời. Mình nắm lấy bàn tay của Bé. Ý mình muốn nói rằng mình muốn Bé vào vị trí đó.
- Không ai có ý kiến gì thì. N – I nói
- Có tôi – Bé lên tiếng
- Cô sẽ ở vị trí còn lại
- Tôi... – Bé ngen lời và mình giữ lấy tay Bé
- Biệt hiệu của cô là Miêu Nhân
- Rõ – Bé đáp
- Mọi người ra ngoài đi – I lên tiếng – Hồ Vương. Ở lại nói chuyện với tôi
- Vâng thưa ngài – Tất cả đồng thanh
- Tất cả mọi người đều đi ra ngoài. Chỉ còn mình và I. Ông ta vẫn không nhìn ai. Chưa ai biết mặt mũi ông ta thế nào
- Tôi nghe nói cậu học hổ quyền với sư Thích Quảng Thương – I lên tiếng xóa tan sự yên lặng
- Vâng. Đây là thầy tôi – Minh nói
- Nhưng cậu chưa học hết đúng không?
- Vâng
- Nhà sư có một sư đệ rất giỏi, ông ta đã học hết hổ quyền Mật Chân. Cậu biết không?
- Tôi biết
- Ông ta đã viết ra một cuốn mật tịch
- Sao ngài biết sư thúc tôi
- Tôi có cuốn mật tịch đó. Giờ nó sẽ là của cậu
- Tại sao lại giao cho tôi?
- Vì ông ấy từng hy sinh cho CRE. Cậu là chân truyền duy nhất còn lại của Mật Chân. Cậu không muốn có nó sao?
- Tất nhiên là có

- Vậy hãy nhận lấy. Hãy để cho biệt hiệu của Hồ Vương có ý nghĩa?

- Cảm ơn ngài. Tôi có thể hỏi một chuyện không?

- Cứ hỏi

- Tại sao ngài không bao giờ nhìn chúng tôi?

- Tốt nhất là thế

- Vâng – Minh hiểu ý của I

- Giờ cậu hãy ra ngoài đi

- Rõ

Minh bước ra ngoài và đóng cánh cửa lại.

- Anh – Là tiếng của Bé

- Bé đứng đây từ khi nào thế? – Minh quay ra nhìn Bé

- Bé đợi anh về luôn

- Minh về đi

- Anh cầm cái gì trên tay đấy? – Bé nhìn lên tay mình đang cầm cuốn sách

- Hồ quyền Mật Chân

- Là phái nào thế anh?

- Phái Mật Chân

- Bé chưa nghe thấy phái này? – Bé trầm tư suy nghĩ

- Là phái anh theo học

- Là I đưa cho anh ạ

- Uhm. Minh về đi. Mai kiểm tra đấy

- Nói mới nhớ. Cái môn Quản trị học mấy chỗ Bé chưa hiểu nữa cơ? – Bé gãi đầu

- Học hành thế đấy. Haiz. Chị Dung mà chưa đi thì – Nhớ tới bà chị học hành chăm chỉ nhất lớp và cũng rất thân với mình

- Lại nhìn bài chị ấy hả? – Bé véo tai mình nói

- Đâu. Ui da. Anh học cùng chị ấy mà – Minh đau quá

- Tầm te chết với Bé – Bé dí đầu mình nói

- Dạ. Anh biết rồi mà

- Tha cho anh đấy

Bé bỏ tay ra khỏi cái tai mình. Minh nhanh chóng ôm lấy Bé. Đang định hôn Bé thì

- E hèm. Chưa đi sao hai đứa – Tiến sĩ xuất hiện chẳng đúng lúc tỷ nào

- Dạ giờ chúng tôi đi nè. Mà Hào sao rồi tiến sĩ? – Minh hỏi Tiến sĩ

- Tạm thời thì đã qua nguy kịch. Nhưng vẫn cần theo dõi

- Mọi chuyện nhờ tiến sĩ

- Các cậu yên tâm đi

- Chúng tôi xin phép – Minh và Bé cúi chào

Ký túc xá, phòng 308. 5h chiều

- Dành cho em ngàn câu ca và thương yêu đó.... – Mình vừa lau đầu vừa bước ra khỏi phòng tắm
 - Dành cho em tia nắng ấm cùng bao con gióóóó... – Thằng Thái chen ngang lạc tiếng
 - Mày đã yếu còn đòi ra gió. Haha – Mình trêu nó
 - Kệ tao. Mà hum nay mày khao nhỉ
 - Khao gì? Có chuyện gì mà khao?
 - Hổ Vương?
 - Ặc. Bắt tao mày – Mặt mình này 0.o
 - Đúng còn gì – Cường đi vào nói – Anh nghe thấy cũng có phần nhỉ?
 - Em có việc rồi – Mình mặc quần áo vào nói
 - Mày lại ra với N hả?
 - Thì đã sao – Tụi nó biết quá rõ rồi
 - Đi cùng anh em. Bắt tụi nó khao – Rồi cả cái phòng nhốn nháo
 - Ặc. Anh em tốt vãi – Đến chết với tụi này mất
- “Rình rình...”. Điện thoại từ một số lạ
- Alo – Tiếng một người con trai
 - Alo. Ai đấy ạ? – Mình không nhận ra ai
 - Không còn nhớ tôi là ai sao?
 - Không. Ai đấy? – Mình bắt đầu thấy bức mình
 - Tôi là.
 - .
 - .
 - .
 - .
 - .

43. Chương Ngoại Truyện Iii: Chiếc Tai Nghe

- Alo - Mình nói
- Cậu đã đến nơi chưa? - Lão đại
- Tôi đến rồi. Ông muốn gì?
- Cậu cứ bình tĩnh. Có thấy chiếc xe màu đen bên nhà khách chứ?
- Có
- Cậu lên chiếc xe đó có người đưa cậu đi
- Đi đâu chứ. Ông muốn gì cứ nói thẳng
- Cậu cứ lên xe đi. Hổ Vương
- Tôi không..... - Mình chưa nói hết

Lão đại đã tắt máy. Lão già quỳ quyết

Bước vào bên trong bãi đỗ xe. Mở cửa xe lên

- Chào Hồ Vương. Còn nhớ tôi không? - Người cầm lái

- Người vận chuyển vẫn khỏe chứ? - Minh nói

- Tưởng cậu quên tôi rồi. Đeo tai nghe vào đi

- Được rồi. Đi đâu thì đi lẹ đi. Tôi còn phải nấu cơm

- Chúng ta cũng sẽ đến đó nhanh thôi

- Ukm

Chiếc xe dần lăn bánh đi

Khu tập thể thành công. Nhà D4

- Cậu lên trên nóc đi. Nhớ giữ liên lạc nhé - Người vận chuyển

- Cảm ơn. Có gì trên đó? - Minh hỏi

- Có quà cho cậu đấy

- Tôi không còn thích quà nữa

- Cậu đi lên đi

- Ukm

Bước xuống xe, Người vận chuyển lái xe đi quay đầu. Minh lên sân thượng tòa nhà

Sân thượng

Minh tìm không thấy có gì trên này cả. Vậy mà lão nói

“Tít”

- Alo – Giọng lão đại

- Ông đưa tôi đến này làm gì?

- Cậu quay lại đường sau xem

Quay lại phía sau.

- Chào Hồ Vương – Tiếng một người con gái

Không. Đó không phải là

.
. .
. .
. .
. .

44. Chương 40: Bạn Cũ

- Tôi là Hoàng nè

- Hoàng nào? – Minh vẫn thắc mắc

- Hà Trung

- A. Mày hả? Đang ở đâu thế? – Thì ra là thằng trời đánh
- Tao ở trước cổng trường mày nè
- Vào làm gì vậy mày?
- Tao nhớ mày mà. Haha
- Tao không gay đâu nhé – Thân quen nên thế đó
- Đùa thôi. Tao đi thực nghiệm ấy mà
- Mày giờ học sĩ quan. Sướng nhất mày
- Vất lắm mày ơi
- Thôi. Đợi tao ra rồi đi chơi
- Ok. Tao đợi mày

Cả năm rồi mới thấy thằng bạn nổi khổ gọi ỉnh. Haiz. Giờ đang học trong Học viện cảnh sát. Tương lai sáng lạng. Còn mình...

- Có đi ăn không đấy mày – Thằng Thái nói
- Để hôm khác đi. Tao có bạn đến mới gọi này
- Mày định lần à? – Thái giơ nắm đấm
- Lăn gì? Tao gọi Bé đã – Gạt tay nó xuống

Rút điện thoại ra gọi cho Bé

- Bé nghe – Giọng của Bé nhí nhảnh. Đang vui mà
- Anh có bạn đến chơi. Đi cùng với anh không? – Minh nói
- Ai thế ạ? - Bé bắt đầu truy tìm
- Bạn anh
- Trai hay gái? – Giọng Bé bắt đầu khác rồi
- Bạn nổi khổ của anh. Trai
- Đi ăn luôn ạ?
- Ukm. Đi không nè?
- Có chứ. Đợi Bé 10 phút
- Ukm. Anh đợi dưới ký túc nhé
- Vâng

Mặc bộ quần áo rồi cất bước rời khỏi phòng.

Dưới ký túc xá

- Anh – Bé chạy tới
- Xuống rồi à. Anh đợi gãy cả chân – Minh giả vờ bóp chân
- Gì? Chân nào gãy? – Bé nhìn xuống biết là mình trêu
- Cả hai – Minh nhăn mặt
- Đâu? Không đúng Bé đánh gãy cả hai chân luôn cho toại nguyện
- Bé nở ác với anh vậy sao?

- Mà bạn anh đâu? – Bé ngó xung quanh
- Đang để nó đợi ngoài cổng trường
- Vậy còn không đi
- Anh chưa biết đi đâu nữa cơ?
- Có thực mới vực được đạo – Bé phán
- Chỉ có ăn là giỏi. Mà sao không Béo lên được tý nào thế?
- Tăng được 2 ký rồi đấy – Bé giơ hai ngón tay lên nói
- Ồ. Những hai ký
- Anh có đi không nào? - Bé ngoắc lấy tay mình
- Có chứ
- Anh cầm lấy này – Bé đưa ình một khoản tiền
- Sao đưa anh? – Minh thắc mắc
- Chỗ này dùng khi nào mới hết
- Rồi. Đang đúng lúc hết tiền. Hehe
- Anh đúng là...
- Đi thôi – Minh kéo tay Bé đi

Cầm lấy tay Bé bước đi. Hoàng hôn đã đến. Trong cái màu vàng của hoàng hôn, Bé vẫn tỏa sáng lung linh. Luôn là người con gái đẹp nhất trong mình. Tay trong tay. Bước cùng bước. Hạnh phúc nào hơn nữa khi thấy Bé luôn cười khi đi cùng mình.

Cổng trường

- Ê – Minh nhìn thấy nó đứng trước cổng trường
- Mày lâu vậy. Mà ai đây? – Nó chạy lại nói
- Chị dâu chú đấy
- Hả trước mày nói yêu tao mà – Nó giả mặt đau khổ
- Thằng quỷ nhà mày. Muốn tao đập cho không?
- Hehe. Chào bạn. Minh là Hoàng – Nó cười rồi quay sang chào Bé
- Chào bạn. Minh là N – Bé đáp lại
- Ăn chưa thằng quỷ - Minh hỏi nó
- Đợi mày mời
- Tao hết tiền rồi
- Vậy tao về
- Mày té luôn đi
- Đùa thôi
- Kiếm chỗ nào ăn đây
- Ra Ken đi
- Sang vậy mày
- Mấy khi vào với mày

- Vậy tối tao dẫn mày đi chơi

- Ok. Mày nói đó nha

- Đi ăn đã

Quán Ken

- Xem có những gì ăn nào – Mình cầm menu xem

- Mày cái gì chẳng ăn được – Nó chọc mình

- Tất nhiên. Mày tao còn ăn được chứ - Mình chọn mắt nhìn nó

- Cho tôi....

Gọi xong một loạt món. Ngồi ôn một loạt kỷ niệm cũ với thằng bạn. Cười vang rộn rã. Mình bị thằng trời đánh không chết này đem ra làm trò cười. Tức mà không làm cái quái gì được

- Mà mày khi nào về thế - Mình hỏi nó

- Đuổi tao sớm vậy

- Mày té giờ tao càng vui

- Tao tuần sau

- Đồ ăn của quý khách đây – Tiếp tân đưa các món ra

- Cảm ơn – Mình đáp

- Giờ ăn đã. Tao đói lắm rồi

- Con lợn nhà mày

- Mà bạn này ở đâu thế? – Nó nhìn mình hỏi

- Cùng quê mình đấy con heo

- Bạn ở chỗ nào vậy? – Nó quay sang hỏi N

- Mình ở Nga Sơn – Bé trả lời

- Vậy gần Hà Trung rồi – Nó như bắt được vàng vậy. Vừa ăn vừa nói nhồm nhoàm

- Uhm – Bé nhẹ nhàng trả lời

- Thôi. Mày xong đi rồi mà nói – Mình nói nó

Ăn xong xuôi. Đang uống nước thì

- Là nó – Một toán người chạy vào vây quanh tụi mình

Chưa nói chưa rằng gì thì

“Bốp”

.
. .
. .
. .
. .

45. Chương 41: Mày Là Ai?

“Bóp”

- Hoàng

Đỡ tay tên đó. Hổ vồ vào cổ họng làm tên đó lùi lại

- Chạy nhanh đi - Mình nói

Ngoắc chân vào chiếc ghế. Cao chân lên đạp cả chiếc ghế vào người thằng đội mũ làm hấn gục ngay

Một tên đâm dao đến hoàng. Nó không kém gì mình. Tránh sang một bên. Tay trái chọc một phát vào cổ họng tên kia làm hấn lùi lại

“Bịch”. Chân Hoàng đạp lên mặt hấn làm có hấn gục xuống

“Hự”. Túm lấy tay tên đâm con dao đang lao tới. Bỏ cổ tay. Đón dao. Đạp vào đầu hấn. Hấn ngất ngay tại chỗ. Phi con dao đâm vào tay một tên đang định đâm lên Bé. Chạy lại Bé

- Đi thôi – Mình cầm lấy tay Bé chạy

- Hoàng. Nhanh – Mình gọi với Hoàng

Nó chạy lại gần mình. Ngoắc cái bàn phi về phía chúng. Nát tan tành. Chúng ngã nhào ra đất

Mình dẫn hai người chạy vào trường. Gặp ngay tụi thằng Đức đang đi đến

- Mà chạy như ma đuổi thế? Ăn quýt à - Thằng Đức nói

- Quýt cái bà mày - Mình nói

- Thế làm gì mà phải chạy?

- Bắt lấy nó - Đám người kia đuổi đến

- Chạy hồi nhiều - Mình quát tụi nó

Rồi tắt cả chạy. Vẫn là nghĩa trang sau trường. Chúng đã đuổi kịp.

Có đến cả trăm tên là ít. Chúng vây kín tụi mình

- Có chuyện gì vậy? - Thái hỏi

- Mày nói đi - Mình nhìn sang Hoàng

- Tao? - Hoàng ngập ngừng

- Rốt cuộc là có chuyện gì? - Mình hỏi nó

- Tao nói hộ cho nhé – Một tên xuất hiện

- Mày là ai? - Mình hỏi hấn

- Tao biết chúng mày là CRE

- Sao mày biết?

- LFF chỉ là một nhánh nhỏ thôi. Hôm nay tao sẽ diệt cả lũ chúng mày

- Mày là ai?

- Xuống suối vàng mà hỏi

- Xông lênnnnnnnn - Đám phía sau hấn hét lên

Chúng lên cùng một lúc. Tên nào cũng có côn trong tay. Chúng tấn công rất nhanh. Đào tạo rất chuyên nghiệp

“Bình”

“Bốp”

“Vút”

“Hự”

.....

Hỗn chiến xảy ra. Nhưng tội nó đã nhầm về đội 308 này. Đa số là chúng bị ăn đòn. Thế trận thuộc về 308. Mình cũng có cơ hội thực nghiệm hồ quyền

Với tay thế hổ vồ. Đánh, đỡ. Mình ăn đòn cũng không nhiều. Đánh với tội này, mình cảm nhận được chúng tốt hơn những tên trong LFF đã từ chối đầu.

“Bắt giặc phải bắt tướng trước”.

- Hoàng. Hấn – Mình chỉ tên cầm đầu đang đứng ở ngoài

Như hiểu được ám hiệu của mình. Hoàng và mình chạy đến chỗ hấn. Vượt qua tất cả mọi trở ngại trên đường tiến

“Vút”

“Vút”

“Vút”

Đón lấy tay một tên đang vụt mình. Vẫn với thế cũ. Bẻ cổ tay. Đón gậy. Chọc thẳng vào huyết hầu của hấn. Vung gậy đập vào đầu một tên khác.

“Vút”

“Vút”

“Vút”

Mình và Hoàng cùng tấn công tên đó. Hấn rất nhanh. Mặt lạnh như tiền tránh các đòn của mình và Hoàng. Chưa thể nào đánh trúng người của hấn

“Bốp” – Hấn đâm thẳng vào mặt Hoàng làm nó loạng choạng

- Mày không sao đấy chứ? – Mình gọi hỏi nó

- Tao không sao – Nó hét lên trả lời

- Hai tên chúng mày khá đấy – Hấn ta nói

- Hay daaaaaaaa

Mình xông tới đánh hấn ta. Hấn vẫn tránh được. Đập cây gậy ra khỏi tay mình. Và lùi lại

- Mày còn kém lắm. Hồ Vương – Hấn nói

- Sao mày biết tao? - Sao hấn biết ngoại hiệu của mình

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

.....

Một loạt tiếng súng nổ ra. Là Cương và một đội khác đang đến

“Bốp”. Nhân lúc hấn ta không để ý mình đã đập một phát vào bụng hấn làm hấn giật lùi lại. Tất cả chạy lại chỗ hấn. Những khẩu súng chĩa thẳng vào đầu

- Herry. Ông không chạy được đâu – Cường nói
- Thiên Ưng. Lâu rồi không gặp
- Ông cần theo tôi về đây
- Haha....
- Đưa ông ta đi đi – Cường nói cho đội kia mang ông ta đi
- Bé chạy lại chỗ mình
- Anh không sao chứ?
- Anh không sao. Chỉ là thương ngoài da thôi
- Thật không đấy? – Bé lại bắt đầu nước mắt rồi. Minh ôm lấy Bé vào lòng
- Anh không sao thật mà – mình ngoắc ra tụi 308 – Máy thẳng máy có sao không?
- Tụi tao không sao?
- Hoàng – Minh nhìn nó
- Sao. Tao không sao – Nó nói
- Máy là ai?
- .
- .
- .
- .
- .

46. Chương 42: Người Vận Chuyển

- Máy là ai? – Minh hỏi nó
- Tao... – Nó ngập ngừng
- Tất cả cùng về nào – Cường lên tiếng chen ngang
- Rõ – Tất cả đồng thanh
- Anh Cường – Minh gọi Cường
- Sao? – Cường ấy hỏi
- Còn bạn em? – Minh chỉ nó
- Người vận chuyển. Cùng về nào – Cường nói rồi quay lưng bước đi
- Hả? - Minh quay sang nhìn nó
- Tao...
- Về thôi – Cường quay lại gọi

Tất cả lên xe trở về tổ chức. Minh và Bé vẫn cùng ngồi với nhau. Nhưng phía bên kia là Hoàng. Nó đang học ngành sĩ quan mà sao lại là một thành viên trong tổ chức được. Với ngoại hiệu như thế, chắc hẳn cũng không phải là một nhân vật tầm thường

Trên đường đi

- Hoàng – Minh gọi nó

“Pằng”

“Pằng”

.....

Một chiếc ô tô đen lao tới với hàng chục người chạy ra xả súng vào chúng

Họ là ai vậy?

.

.

.

.

Đại học Hồng Đức

“Hắn vẫn đang theo mình. Là của ai cử đến đây? LFF, CRE, IREAN hay Bộ Công an” – Minh suy nghĩ trong đầu

gọi cho người tạm thời có thể tin

- Alo. Cường à - Minh gọi

- Lâu lắm mới thấy gọi mà sao lạnh nhạt thế thằng em - Cường Cười nói

- Có 1 thằng bám theo em - Minh nói

- Thằng nào? Chú đang ở đâu? - cường bỗng nhiên đổi giọng

- Hồng Đức

- Cho anh cái địa chỉ của chú

- Em đang ở số

.

.

.

.

.

47. Chương 43: Thông Tin

- Withdraw(Rút lui) – Hình như là tiếng của Peter

“Pằng”

“Pằng”

“Pằng”

.....

Chúng đã rút đi theo đường sườn dốc. Rất nhanh và chuyên nghiệp. Quả thực chúng không hề tầm thường

“Sao chúng lại biết vị trí di chuyển đến căn cứ vậy? Chúng thật ra là ai? Anh Cường lại còn quen chúng nữa?”- Mình đang nghĩ trong đầu

Đội người kia tiến lại

“Cạch...”. Tiếng lên đạn. Phải làm sao đây?

Mình lên đạn.

Một

Hai

Ba

Mình dơ súng ra định bắn.

- Ấy. Dừng lại. Là tao đây – Là thằng Hào

- Bà mày. Đi lại này còn lên đạn làm gì? – Mình quát nó

- Mẹ mày. Tao sợ còn thằng nào

- Các cậu không sao chứ? – Là lão đại ở phía sau

- Chúng tôi không sao – Tất cả cùng nói

- Ở đây vẫn chưa an toàn đâu. Tất cả di chuyển về căn cứ - Lão đại nói rồi quay lưng đi

- Rõ

Ngôi biệt thự hướng ra biển

- Không sao là tốt rồi. Các cậu về nghỉ ngơi đi – I nói

- Vâng. Thưa ngài – Tất cả trả lời

- Hổ Vương, Người Vận Chuyển. Hai cậu ở lại

- Vâng – Mình và Hoàng lên tiếng

Bé nín lấy tay mình rồi khẽ nói

- Bé đợi anh ở ngoài – Bé thì thầm

- Ukm. Rồi anh ra – Mình nói nhỏ lại

- Vâng

Căn phòng không còn ai, ngoài ba người.

- Người Vận Chuyển. Đạo này cậu sao rồi? – I hỏi

- Thưa ngài. Tôi vẫn khỏe – Hoàng trả lời

- Cậu khá đấy. Không kém gì anh trai cậu

- Anh trai – Mình nói. “Anh Phi sao?”

- Tư liệu lần trước cậu lấy được đã giúp ta khá đấy

- Đó là nhiệm vụ của tôi

- Xin lỗi. Thưa ngài – Mình cắt ngang

- Cậu nói đi

- Tôi muốn hỏi...

- Tôi biết cậu muốn hỏi gì rồi. Người Vận Chuyển, cậu ra ngoài đi

- Vâng thưa ngài – Hoàng trả lời và đi ra ngoài

Còn mình và I.

- Cậu muốn hỏi về Hoàng? – I lên tiếng

- Vâng, thưa ngài – Mình nói

- Chắc cậu biết anh trai cậu ta?

- Vâng. Anh ấy là một sĩ quan. Anh ấy là thần tượng của Hoàng

- Gia đình cậu ta là thành viên chủ chốt của tổ chức ta. Sắp tới sẽ có cuộc họp. Cậu và Miêu Nhân hãy cùng đến.

- Thưa ngài

- Cậu muốn hỏi gì nữa?

- Những người hôm nay tấn công chúng ta

- Chúng là những thành viên phản bội chúng ta – Điều thuốc trên tay I bị vò nát. Chắc hẳn I đang rất giận dữ

- Họ là những thành viên cũ của chúng ta

- Đúng vậy. Đây cũng sẽ là nhiệm vụ của cậu

- Nhiệm vụ

- Có chiếc usb trên bàn đây

- Vâng – Mình nói rồi lại chiếc bàn để lấy chiếc usb

- Cậu phải diệt được chúng. Toàn bộ hành động, cần những ai, công cụ, tất cả do cậu quyết định không cần thông qua bất kỳ ai. Kể cả tôi

- Vâng thưa ngài – Mình trả lời. Đứng lặng một chỗ

- Còn chuyện gì nữa sao? – I lên tiếng

- Tại sao lại gọi là người vận chuyển? – Mình hỏi

- Cậu chưa thấy khả năng của cậu ấy đúng không?

- Thưa ngài, tôi chưa thấy được ngoài việc cậu ấy là cao thủ về võ thuật

- Rồi sau này cậu sẽ biết

- Vâng

- Mai các cậu thi cuối kỳ II đúng không? – I đốt điều thuốc khác

- Vâng

- Về chuẩn bị tốt đi

- Vâng. Tôi xin phép

Mình đi ra ngoài. Công nhận I lạnh lùng thật. Dù có bất kỳ điều gì, ông ấy cũng không bao giờ để lộ gương mặt của mình

- Anh – Bé vẫn luôn chờ mình

- Oi! Mình về đi. Mai thi nữa – Mình cất chiếc usb vào túi

- Vâng. I nói gì với anh mà lâu thế ạ

- Sau rồi anh sẽ nói cho Bé biết. Giờ thì

- Thì sao ạ?

- Anh vẫn thấy đói. Đi ăn đêm đi – Nói rồi mình ngoắc vai Bé đi

- Anh kỳ lắm – Bé đẩy tay mình ra

- Sao kỳ? – Mình cau mày

- Không có gì. Hihi

- Thui nào đang đói à – Mình giả vờ ôm lấy bụng

- Bụng như con heo ầy

- Hả? – Mặt mình --

- Lại hả?

- Bé chê anh

- Không đúng sao? Không biết luyện tập kiểu gì cho nhỏ đi

- Hix. Không đi ăn nữa – Mình nói rồi đi lên phía trước

- Thôi mà! Bé đùa. Đúng giận nữa – Bé chạy lên cầm tay mình

- Hix – Mình chỉ giả vờ thôi

“Chụt”. Bé hôn vào má mình. Mình quay sang nhìn Bé

- Hết giận nha – Bé đặt hai tay lên má mình

- Không – Mình quay mặt đi

- Sao nữa? – Bé hạ giọng

- Chỗ khác cơ – Rồi mình chỉ lên môi

- Không – Bé quay lưng đi

Không để Bé chạy. Mình ôm chầm lấy Bé. Nhắm đôi mắt để chuẩn bị thì

- Hai đứa chúng mày có về không? – Hoàng từ đâu chạy tới

- Có. Hic – Bực cả mình

- O. Không biết. Có gì cứ tiếp tục đi. Tao ra ngoài trước

- Thôi về. Mất hết cả hứng – Mình xua tay nói

Bé quàng tay mình đi ra ngoài

- Hoàng này – Mình gọi nó

- Sao? – Nó trả lời

- Gia đình mày là

.

.

.

.

.

< to=“” be=“” continue=“”>

48. Chương 44: Vị Trí

- Gia đình mày là thành viên của tổ chức từ khi nào thế?
- Cái đó sau này mày sẽ biết – Hoàng nói
- Được rồi
- Cuối tuần là cuộc họp đây
- Tao biết rồi
- Cuộc họp gì vậy anh? – Bé hỏi mình
- Anh sẽ đưa cả Bé đi mà. Giờ về học tý mai còn thi nữa – Cầm lấy mũi bé lắc lắc. Mình thích thế
- Á. Đau Bé. Mai anh cũng phòng thi với Bé mà
- Cũng phòng nhưng ngồi cũng chỗ đâu. Không ôn thi sao?
- Hix
- Nhắc này – Nói rồi mình dí vào đầu Bé
- Thế cuối cùng là mấy đứa có về không – Tiếng Cường cắt ngang
- Có chứ. Không về mai thi sao?
- Lên xe
- Tất cả lên xe. Trên đường về
- Anh Cường này – Mình hỏi
- Sao. Có chuyện gì cứ nói
- Herry và Peter là ai vậy?
- Hỏi làm gì?
- Em muốn biết thôi
- Được rồi. Chúng trước là thành viên cấp cao của tổ chức. Là những chiến binh ngang hàng với lão đại. Các thành viên trong hàng lục kỳ
- Lục kỳ - Họ không phải là những người từng theo I. Các thành viên đầu tiên sao
- Ukm. Qua nhiều biến cố. Chỉ còn mình lão đại
- Chúng không phải người Việt Nam
- Ukm. Chúng là người ngoại quốc
- Sao chúng lại phải bội?
- Không một ai biết được
- Vậy à
- Ukm. Chú nên biết thế đã. Sau này sẽ biết thêm
- Vâng
- Nghĩ ngợi trong đầu về gia đình Hoàng một lúc
- Hoàng này – Mình ngoác sang Hoàng

- Oi – Nó nhìn mình nói
- Gia mình mày cũng trong lục kỳ đúng không?
- Ukm. Anh Phi là Nhị Gia trong lục kỳ
- Nhị Gia – Thật không ngờ. Nhưng anh Phi không còn thì vị trí đó là của ai
- Ukm. Cuối tuần này đến nhé
- Ukm

Cổng trường

- Về phòng nào – Thái nói
- Tụi mày về trước đi. Tao với Bé ra ngoài này đã – Minh nói rồi cầm tay Bé
- Lại đi ăn mảnh – Đức lên tiếng
- Tao ày thành mấy mảnh nhé – Minh giơ nắm đấm lên nói chuyện với nó
- Thôi chúng mày. Về trước đã – Cường lên tiếng đỡ ình
- Đi đâu hả anh? – Bé hỏi mình
- Ăn đêm chứ sao – Minh trả lời
- Hihi
- Lại cười trừ
- Đi nào.
- Không sợ bị khóa cửa ký túc à
- Không. Ăn trước đã
- Haiz. Đi nào

Quán cháo

- Bé tưởng anh không được cháo mà? – Bé nói khi thấy mình đưa đến đây
- Ăn được chứ. Bé ăn được gì anh ăn được cái đó – tự vỗ ngực nói
- Thật không? – Bé quay sang nhìn mình
- Thật – Minh tỉnh bơ
- Nhớ đấy. Không ăn được thì chịu nhé – Bé ngồi vào chỗ
- Món gì Bé ăn được mà anh không ăn được
- Cô ơi! Cho cháu 2 cháo cá
- Ấy – Minh giật mình. Mình không ăn được đồ thủy, hải sản. Ăn vào biết liền
- Ăn được – Bé hướng mắt nhìn mình
- Không! Anh thua rồi – Minh cúi mặt xuống. Xấu hổ quá
- Cô ơi! Đổi cho cháu một bát thành cháo gà nhé – Bé gọi lại
- Một cháo cá, một cháo gà hả? – Chủ quán hỏi
- Vâng
- Đợi tý
- Cho cháu 2 chai sting nữa – Minh gọi thêm

- Lại sting à.
- Ukm
- Mai thi môn tư tưởng Hồ Chí Minh đấy
- Anh biết rồi. Môn ấy có anh xay cám
- Nhưng Bé có biết gì đâu?
- Trắc nghiệm mà
- Anh thì lo gì
- Haiz. Anh nói nè
- Gì ạ? - Bé hướng mắt lắng nghe
- Mai ấy - Minh vào mắt bé nói
- Sao? - Bé nhìn mình
- Bé kiểm chỗ ngồi gần máy anh rồi anh nói cho
- Thật hả?
- Không tin hả?
- Vâng
- Thôi giờ ăn đã nha
- Hihi. Mà anh cầm gì trên tay thế.....

49. Chương 45: Một Chút Riêng Tư

- Hihi. Mà anh cầm gì trên tay thế? – Bé nhìn thấy mình xoay xoay chiếc usb trên tay
- À. Sau rồi Bé biết. Hihi – Minh cất chiếc usb vào túi áo
- Vâng. Thôi ăn đi – Bé đưa chiếc thìa ỉnh
- Ăn nhiều thêm cho nó béo tỹ – Minh cầm chiếc thìa và nói
- Hix. Anh biết Bé thành con heo à
- Con heo đáng yêu của anh. Haha
- Aaaaaaaaaa. Ăn đi. Không nói nữa – Bé xua tay nói
- Thì ăn. Hihi

Dạo này ăn cháo không thấy ớn nhiều như trước đây nữa. Cơ mà. Mai thì rồi. Lại sắp kết thúc học kỳ II. Thời gian trôi nhanh thật. Mới đó mà đã.... Haiz. Cuộc đời trôi qua nhanh thật. Những lúc ở bên Bé thế này là những lúc mình cảm thấy hạnh phúc nhất, bình yên nhất. Lỡ.... à không, sẽ không có lỡ lằm gì ở đây cả. Mình sẽ mãi bên Bé mà. Mãi mãi

- Này. Sao không ăn đi cứ nhìn Bé suốt thế? – Bé nhìn chăm chăm vào mình
- Anh ngẩng người yêu anh ăn cũng no rồi. Hihi – Minh chống cằm giả bộ nói
- Thật á – Bé tròn mắt nhìn mình
- Thật – Minh nói

- Thôi xuống đi cho Bé nhờ. Lên cao quá. Bé không kéo anh lại được đâu – Bé vẫy vẫy tay xuống
 - Anh mà lên cao quá sẽ tự trôi lại về với Bé thôi. Sao có thể xa Bé chứ
 - Hihi
 - Lại cười trừ - Mình định cốc đầu Bé. Nhưng Bé che tay nên thôi
 - Sau này anh mà xa Bé thì Bé giết anh đi – Bé nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn
 - Hơ. Thế Bé thì sao
 - Ô. Bé không biết?
 - Hơ hơ. Bất công thế?
 - Bất công gì? - Rồi Bé kéo ghế ngồi lại gần mình, khoác lấy cánh tay của mình - Vì Bé sẽ không rời xa anh đâu
 - Hihi. Thật nhá! Mà Bé muốn ăn gì nữa không? – Mình nhìn Bé nói
 - Không. Mình về đi. Không ký túc lại đóng cửa
 - Ukm. Về đi. Cô ơi! Tính tiền cháu với
- Rời khỏi quán ăn. Lại dạo bước trên con đường đã quen thuộc bao ngày qua. Con đường giờ chỉ còn có vài nhà bật đèn. Trên đường, có hai người đang đi bên cạnh nhau. Tay trong tay. Tiếng cười nói vang vọng trên con đường. Mãi bên nhau thế này thì còn cần điều gì nữa
- Ngủ ngon nhé, my word – Tin nhắn từ Bé
 - Good night, my love
 - Mai anh nhớ chọn chỗ đẹp ngồi nhé – Bé nhắc mình vụ nhắc bài đây mà. Hihi. Nhắc không à
 - Ô. Làm gì? – Mình giả bộ không biết
 - Ông già – Tin nhắn từ Bé
 - Già đâu mà già. Hix
 - Khi này, anh nhớ nói gì chứ?
 - Nhắc bài
 - Vậy thì hiểu chưa. Ông già
 - Hiểu rồi. Bất chợt quên thôi. Già đâu mà già. Anh còn trai tân mà. Hihi
 - Vâng. Trai tân với ai không biết? Đồ ông già
 - Già thì sao?
 - Thì Bé yêu anh. Hihi
 - Chồng chế nhanh thế
 - Hihi. Mà lần này nghỉ học kỳ về tiếp chứ - Bé nhắc
 - Có chứ. Mà có một chuyện? – Mình nói
 - Sao ạ?
 - Bé về nhà anh nhé
 - Ô. Xem thế nào đã
 - Lại còn phải xem sao. Quyết định nhanh đi
 - Ô. Anh ép Bé đấy à

- Huhu. Bé ơi
 - Oi
 - Bé đồng ý nhé
 - Mai trả lời nhé. Giờ ngủ đi. Mai Bé gọi mà không dậy thì liệu
 - Hix
 - Ngủ ngon. Yêu anh
 - Ngủ ngon. Yêu Bé
- Chưa kịp tắt điện thoại thì
- Mất tất cái đèn đi cho người khác ngủ cái – Thằng Đức lên tiếng
 - Ồ. Giờ tao cũng ngủ đây – Minh nói với nói
 - Hừ
- Rồi nó lại quay ra ngủ. Cầm chiếc usb trên tay. Trong này có những thứ gì thế vậy.....

50. Chương 46: Ngày Thi

“Rình rình”

- Dậy nhanh đi ăn sáng – Tin nhắn từ Bé
 - Ồ. Anh dậy đây – mình nhắn tin trả lời lại Bé
- Quay ra nhìn bọn trong đang còn ngủ ngon lành. Xuống giường đi đánh răng đã Xong xuôi mặc quần áo mà tụi này còn đang ngủ. Nhìn đồng hồ. Ặc. Sắp 7 giờ rồi
- Dậy nhanh đi thi chúng mày – Minh hét lớn
 - Cái gì? Mới mấy giờ - Thái nó ngái ngủ nói
 - 7 giờ rồi mày cha nội – Minh quát lớn
 - Hả. Sao giờ mới gọi tụi tao dậy? – Tụi nó nháo nhác nhảy xuống giường chạy vào nhà vệ sinh
 - Việc của chúng mày cần tao nhắc nữa hả
 - Nhanh lên bay – Thằng Đức hối cả phòng
 - Tao đi ăn sáng với Bé – Minh ra ngoài cửa nói vọng vào
 - Mày té đi – Thằng Thái vừa đánh răng vừa nói
- Bọn nó đang còn lục đục trong nhà tắm thì mình cũng té. Xuống tới nơi đã thấy Bé ở đó đợi
- Sao anh lâu thế? – Bé chạy lại hỏi
 - Anh gọi mấy thằng trời đánh kia dậy nữa – Minh chỉ lên tầng nói
 - Hix. Đi ăn đi. Bé đói rồi – Bé kéo tay mình đi
 - Tất nhiên rồi. Ăn nhanh còn đi thi nữa. Anh cũng đói quá trời luôn rồi – Minh bước đi theo Bé
 - Đi nào – Bé vừa kéo vừa nói
 - Mà ăn ở đâu? – Minh hỏi

- Căng-tin

- Ồ. Cũng được

Căng-tin

- U ơi. Cho con 2 xôi nhé – Minh gọi. Ở đây ai cũng gọi vậy nên thành quen

- Đợi tý – U nói

- Hôm nay thi còn những bốn môn nữa – Bé mặt ỉu xiu nằm xuống bàn

- Không sao? Ôn là được mà – Minh xoa đầu Bé nói

- Mà Bé cũng có thấy anh ôn bài mấy đâu? – Bé ngược mắt lên nhìn mình

- Chắc tại anh đẹp trai – Minh vuốt tóc nói

- Ẹo – Bé giả bộ quay ra chỗ khác ới

- Sao thế? – Minh nhìn Bé nói

- Kể ra anh mà không đen thì cũng đẹp trai

- Hả? – Mặt mình 0.0

- Lại hả? – Bé quát

- Hix

- Thôi ăn đi còn đi thi nữa – Bé cầm thìa bắt đầu ăn

- Nuốt không vào – Giả bộ giận

- Bé bón cho nhé – Bé ngồi gần lại mình

- Thôi. Anh tự ăn là được rồi – Minh cầm thìa ăn

- Nhanh đi

Ăn xong được bát xôi xong.

- U ơi con trả tiền – Minh gọi vào trong

- Được rồi – U nói

- Còn 10 phút nữa vào phòng thi đấy – Bé nhìn đồng hồ nói

- Vậy thì nhanh lên

Cầm lấy tay Bé chạy lên tầng

Phòng thi

- Phù! May mà còn kịp – Minh thở phào

- Ngồi vào chỗ máy còn trống kia – Bé chỉ vào chỗ trống

- Ồ. Hai máy luôn. Hihi

- Anh chị không vào chỗ nhanh đi – Thầy giáo nói

- Dạ vâng – Chúng mình đồng thanh

Vào chỗ ngồi nhấn F5 chán tay chán chân đi mà vẫn chưa thấy đề hiện lên

- Anh đến muộn đấy – Có tiếng con gái bên cạnh mình

- Ồ. Em ngồi đây à ...

51. Chương Ngoại Truyện Iv: Mps

- Thủy. Sao em lại ở đây? – Minh nói
- Chúng tôi cần thứ trong tay cậu – Tên bên cạnh nó nói
- Cậu là ai? – Tên này lạ quá

Vẫn là thế đó. D3 và A3. Cái gì?

- Thủy. Sao em lại là chúng? – Minh hướng mắt về hai đứa hỏi
- Chúng tôi cần thứ trong tay cậu – D3 đó nói
- Tôi không biết thứ các người nói là gì?
- Cậu biết quá rõ là đằng khác. Hồ Vương
- Được. Muốn lấy thì đến đi
- Xin lỗi – D3 cúi đầu

D3 chạy tới mình. Giơ chân lên đá ngang người. Mình ngã người ra phía sau. A3 cũng tới đá móc chân từ dưới lên. Mình xoay người tránh đòn. Gạt chân D3, nhưng hắn không ngã. Thế tấn của hắn rất chắc chắn. Chống tay đập xuống đất. Đá lên đầu hắn làm hắn nhào ra phía trước.

- Thủy. Anh không muốn làm em bị thương đâu – Minh hướng mắt về A3
- Yên lặng đi – A3 quát lớn

A3 rút dao găm lao thẳng tới mình. Tránh sang một bên. Lấy tay đập vào bụng của A3 làm nó bay lùi lại phía sau. D3 đỡ lấy nó đứng vững rồi lao tới mình

- Được rồi. Là các người muốn đây – Minh nói

D3 đâm thẳng tới mình. Gạt tay hắn sang một bên. Theo đà tay chạy dọc trên cánh tay đánh thẳng vào cổ họng hắn. Chân mình đạp thẳng vào ống đồng của hắn với lực mạnh nhất làm hắn gập chân khụy xuống. Theo đà, lên gối vào mặt hắn làm hắn ngã xuống. A3 chạy tới. Phi con dao về phía mình. Tất nhiên là mình tránh được. A3 tiếp tục rút con một con dao khác đâm thẳng về phía mình. Nắm chặt lấy cổ tay nó

- Dừng lại đi – Minh quát nó
- Anh nghĩ anh có quyền đó sao? – Nó nói rất lớn
- Em muốn sao?
- Anh đi chết đi

A3 đảo dao sang tay kia. Đâm thẳng vào bụng mình. Mình thả tay nó ra lùi lại phía sau. A3 chém tới tấp về phía mình. D3 chạy lại từ phía sau mình tung cú đâm đầy uy lực của hắn về phía mình. Né sang một bên

- Hồ Vương. Chỉ cần đưa MPS cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ để cậu đi – D3 nói
- Đó là bí mật. Sao tôi có thể đưa ấy người được? – Minh nói
- Đó là công sức của tổ chức. Sao lại có thể để cậu mang đi dễ dàng như vậy được
- Các người biết ai một tay làm nên MPS không?
- Chúng tôi chỉ làm theo lệnh thôi
- Vậy hãy về nói với lão đại rằng đừng phí công mang tôi trở về nữa
- Anh nghĩ hôm nay anh có thể thoát sao? Trả mạng lại đi – A3 chìa thẳng con dao về phía mình

- Là em ép anh đấy? – Minh chỉ còn biết cười đau khổ

A3 và D3 nhìn nhau rồi lao về phía mình. Không khoan nhượng được nữa

Con dao trên tay A3 lao thẳng về phía mình. Nắm cổ tay A3. D3 lao tới. Xoay cánh tay A3

- Á – Con dao đâm thẳng vào tay D3 làm hắn lùi lại vài bước

Chỉ đợi thế. Bóp chắc cổ tay A3. Gạt chân nó, đồng thời tay mình vỗ thẳng vào mặt nó làm nó ngất đi. Minh chạy thẳng lại D3 đang còn đau đập thẳng vào mặt hắn. Đầu hắn đập vào tường rồi cũng ngất đi

- Các người nghĩ tôi là ai? – Minh chỉnh lại áo khoác

Nói rồi mình bỏ đi

Sân khu tập thể

“Tít tít” tiếng từ chiếc nghe

- Alo – mình trả lời

- Cậu vẫn còn khá lắm – Là tiếng của ông ta

- Ông đang ở đâu?

.
. .
. .
. .

52. Chương Ngoại Truyện: ” Nỗi Nhớ”

Ngoại truyện” Nỗi nhớ”

- Anh ở đâu rồi?

- Anh đang trên đường tới

- Vậy ạ. Nhanh đi anh

- Ukm

Tắt máy. Cầm tiếp cốc bia uống

- Sinh nhật tao vui lên nào – Nâng cốc uống cùng lũ bạn

- Uống...

2 phút sau.

- Có một vụ tai nạn gần đây. Là một cô gái – Một người chạy vào nói

- Có chuyện gì vậy?

- Tai nạn. Uống tiếp đi

- Ukm

Ra khỏi quán, rút điện thoại ra gọi

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi...” – Có chuyện gì xảy ra vậy

“Ra quán đó đợi vậy” – Mình nghĩ trong đầu

Đang bước đi thì

“Rình rình” điện thoại của mẹ cô ấy gọi

- Alo. Con nghe ạ

- Con ơi! Vào trong bệnh viện nhanh đi con – Mẹ cô ấy khóc nữa nỡ

- Sao vậy cô?

- Nó bị tai nạn

Chỉ kịp nghe thấy thế, đã nhảy lên xe chạy vội đi trên đường như một thằng điên. Không còn biết trời đất là gì nữa. Cô ấy bị sao vậy. Đừng có bị gì nhé em. Em đừng sao cả. “Có một vụ tai nạn gần đây. Là một cô gái” – Nhớ lại người chạy vào quán nói. Không lẽ nào. Không....

Bệnh viện, phòng cấp cứu. Cô ấy đang nằm trên giường. Máu dính khắp người. Tất cả mọi người đang ở đây. Chạy lại nắm lấy tay cô ấy. Nước mắt đã chảy dài trên gương mặt tất cả mọi người

- Em à! Tỉnh dậy đi. Anh đang ở đây này. Đừng mà. Đừng bỏ anh – Cầm chặt lấy tay cô ấy đặt lên chân. Hàng nước mắt đã rơi ra từ lúc nào không hay. Là tại mình tại vì mình. Nếu mình đến đón cô ấy sớm hơn thì sẽ không xảy ra chuyện này

- Anh ơi! – Cô ấy nói rất yếu ớt

- Anh đây! Anh ở đây. Em nhất định không sao hết

- Cái này của anh. Sinh nhật vui vẻ - Cô ấy đưa mình chiếc khăn mà lần đó mình thấy cô ấy đan

- Đây là...

- Miền Bắc bắt đầu lạnh. Anh đeo chiếc khăn này cho ấm. Em đan không khéo

- Em phải đeo cho anh chứ. Em còn phải ra Bắc với anh nữa. Cố lên em ơi – Mình siết chặt lấy tay cô ấy. Mình muốn giữ cô ấy ở lại

- Vâng. E...m y.....ê.....u a....n...h

Cánh tay cô ấy đã buông lơi. Rời xa đôi tay của mình. Đường chạy trên máy là một đường thẳng. Cô ấy. Không thể nào

- Khôngggggggggggggggggg – Tiếng hét giữa nơi này

- Khôngggggggggggggggggg – Thì ra lại là giấc mơ đó

- Sao vậy – Hảo hỏi

- Không sao – Mình lắc đầu trả lời

- Ngủ tiếp đi. Chỉ là ác mộng thôi – Hảo nói

- Ukm

Mình nằm xuống ngủ tiếp

Sáng hôm sau

- Mới sáng đã đi đâu rồi – Không thấy Hảo ở trong phòng

Nhìn thấy trên bàn có bức thư. Bóc ra xem. Là của.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-em-muon-bo-vai-anh-lan-nua>